

Femte kapitlet.

Med långsamma, trötta steg skred en fotgängare över prärien, en sällsynt uppenbarelse där, vareft till och med den fattigaste stackare äger en häst, eftersom dess underhåll intet kostar. Vilken samhällsställning denne man tillhörde, var svårt att gissa.

Emellanåt stannade han liksom för att vila, men hoppet att träffa en mänsklig varelse förmådde alltjämt hans trötta ben till nya ansträngningar. Han spejade åter och åter mot horisonten, dock länge förgäves, tills slutligen hans blick ljusnade — han hade fått sikte på en man långt borta, också denne en fotgängare, som kom gående från höger, så att deras vägar måste korsas. Detta förlänade ny spänstighet åt hans uttröttade lemmar; han påskyndade sina steg och märkte snart, att den andra också såg honom, ty han stannade för att invänta honom.

Denne andre var mycket egendomligt utrustad. Han bar en blå frack med röd ståndkrage och gula knappar samt knäbyxor av gult läder. Han hade om halsen en blå sidenduk, vilken framtill var knuten i en stor, bred dubbelöglå, som betäckte hela bröstet. Huvudet skyddades av en bredbrättig halmhatt. Vid en om halsen löpande rem hängde framtill en låda av polerat trä. Gestalten var lång och tunn, det slätrafäde ansiktet skarpt och magert. Den, som såg dessa drag och blickade in i de små listiga ögonen, förstod genast, att han hade framför sig en äkta yankee, en yankee av den sort, vars förmåga att »slå sig fram« blivit ett ordspråk.

Då de närmast sig inom hörhåll, lyfte budbäraren lätt på hatten och hälsade den andre: „Good day, kamrat! Barifrån kommer ni?“

„Från Kinsley där borta“, svarade den tillfrågade, i det han pekade bakom sig med handen. „Och ni?“

„Från alla möjliga ställen! Sift från farmen, som ligger där bakom mig. Och ämnar mig till farmen, som ligger framför oss.“

„Äro vi då nära en sådan?“

„Ja. Det är endast en halvtimmes väg dit.“

„Gud vare tack! Jag skulle ej ha kunnat hålla ut längre.“

Han sade detta med en djup suck, och man såg, hur hans kropp darrade.

„Ske hålla ut? Hur så?“

„Jag är så hungrig.“

„Hungrig! Det kan jag hjälpa. Sätt er ner här på min låda.“

Han satte lådan på marken, tryckte ned främlingen därpå, drog så fram ur frackens bröstficka två väldiga smörgåsar och räckte dem åt den hungrande, med en väldig nick: „Ät, kamrat! Det är väl ej några läckerheter, men, är du hungrig, smakar det nog bra.“

Den hungrige följde ögonblickligen hans uppmaning, och yankeen satte sig ned i gräset och såg med tillfredsställelse, hur de väldiga smörgåsarna hastigt försvunno. „Nu känner jag mig som pånyttfödd, tack vare er godhet, sir! Betänk, att jag varit på vandring i tre dagar, utan att ha ätit en bit.“

„Är det möjligt! Barför tog ni inte matsäck med er från Kinsley?“ Yankeen såg forskande på honom och fort-

satte så: „Hör, master, det är vißt någonting på tok med er. Det ser ut, som vore ni stadd på flykt. Vart ämnar ni er egentligen?“

„Till Sheridan på järnväg.“

„Så långt, och utan livs- och existensmedel? Då kan ni lätt lida skeppsbrott. Jag är er obekant, men befinner ni er i nöd, så förtro er åt mig. Måhända kan jag hjälpa er.“

„Det är snart berättat. Jag heter Haller och härstammar från tyska föräldrar. De reste hit över från det gamla landet, men kommo aldrig på grön kvist. För mig har just icke heller några rosor blommat. Jag har försökt mig på åtskilligt, tills jag för två år sedan blev järnvägs-skrivare i Kinsley. Jag råfode i en tvist med den därvarande redaktören, och han utmanade mig på duell. Tänk er, duell på bössor! Och jag som aldrig i mitt liv haft ett mordvapen i mina händer! Men jag vill göra saken kort. Stunden kom; vi ställde upp oss. Tro mig, om vad ni vill; jag är dock en fredlig man, allt annat än mordiskt sinnad. Då kommandot ljöd, siktade jag därför flera alnar från målet. Vi tryckte båda av — tänk er, jag blev ej träffad, men min kula hade genomborrat hans hjärta. Förfärad sprang jag därifrån med bössan, som icke tillhörde mig. Redaktören ägde ett inflytelsesrikt anhang, och detta har i västern mycket att betyda. Jag måste alltså genast fly och tog endast tid på mig att ta avsked av min förman. Han gav mig det rådet att resa till Sheridan och överlämnade åt mig ett öppet rekommendationsbrev till den därvarande ingenjören. Ni kan läsa det för att övertyga er om, att jag talar sanning.“

Han drog fram en skrivelse ur fickan och gav den åt yankeen. Denne läste: „Käre Charon! Här sänder jag dig master Josef Haller, min förre skrivare. Han är en ärlig, trogen och flitig man, men har råkat att skjuta sin motståndare i en duell och måste därför bort härifrån för en tid. Du gjorde mig en stor väntjänst, om du sysselsatte honom vid din byrå, tills saken hunnit råka i glömska härstädes. Din Bent Nordon.“

Yankeen återräckte brevet, i det han med ett halvt ironiskt, halvt medlidligt leende sade: „Jag tror era ord, master Haller. Man behöver blott se er för att förstå, att ni är en man, som med berätt mod ej vill göra ens en fluga för när. Desså jag är varken jägare eller skytt. Men så ängslig som ni skulle jag ej vara i ert ställe. Vad hade ni för lön på er förra plats?“

„Jag hade åtta dollars i veckan och hoppas få detsamma i min nya befattning.“

„Såå! Jag vet en anställning, som ger dubbelt så mycket, alltså sexton dollars!“

„Huru? Verkligen?“ utropade skrivaren förtjust, i det han sprang upp.

„Det är ju en riktig förmögenhet. Var finns den platsen?“

„Hos mig.“

„Hos — — er?“ ljöd det i en ton av besvikenhet.

„Ja, just hos mig. Jag är nämligen magister Doktor Jefferson Hartley, alltså läkare till yrket, människo- och djurläkare. Har ni lust, så skall ni få bli min famulus, och jag betalar er den utlovade lönen.“

„Men jag förstår ju ingenting av saken“, förklarade skrivaren blygsamt.

„Inte jag heller“, svarade magistern.

„Inte?“ frågade den andre häpen. „Ni har väl ändå studerat medicin, då ni kan vara magister och doktor?“

„Faller mig vißt inte in. Den titeln äger jag ändå, det vet jag säkert, eftersom jag själv har givit mig den!“

„Ni — — — ni själv?“

„Naturligtvis! Jag är öppen hjärtig mot er, då jag tror, att ni kommer att mottaga mitt anbud. Ursprungligen var jag skraddare; så blev jag barberare, sedan danslärare; därefter grundade jag en uppfostringsanstalt för unga damer; då den upphörde, tog jag till dragharmonika och blev vandrande musikanter. Sedan deß har jag väl försökt mig i tio, tjugu andra yrken. Jag har lärt känna livet och människorna och kommit underfund med, att dessa senare vilja bli bedragna. Jag har därför nu på fistone blivit läkare. Här skall ni få se mitt apotek.“ Härmed öppnade han sin låda. Den var invändigt elegant utstyrd; var indelad i femtio fack, vilka voro överklädda med sammet och prydda med guld- och silversnoddar. Facken innehöllo flaskor med vackert färgade vätskor i alla möjliga nyanser och schatteringar.

„Detta är alltså ert apotek!“ sade Haller. „Varifrån tar ni era medikament?“

„Dem gör jag naturligtvis själv. Det är mycket enkelt. Allt, vad ni ser här, är intet annat än en smula färg och litet vatten, aqua kallat. I detta ord består hela mitt latin. Därtill har jag själv fogat de övriga uttrycken, så att det klingar riktigt vackert. Här ser ni påskrifterna: aqua salamandra, aqua peleponesia, aqua chimborassolaria, aqua invocabulatocia och så vidare. Ni kan ej tro, vilka kurer jag redan åstadkommit med dessa vätskor. Huvudsak-

ken är, att man ej avvaktar resultatet, utan genast upp-
tar sitt honorar och skuddar stoftet av fötterna. Överallt,
vart jag kommer, bullar man upp för mig mer, än jag
kan äta, och stoppar defutom mina fickor fulla, då jag
går. För indianerna behöver jag ej frukta, eftersom en
»medicinman« för dem är helig och oantastlig. — Nåå!
Vill ni bli min famulus?"

„Hm!" sade Haller. „Saken förefaller mig litet betänkf-
lig. Det är ej riktigt hederligt."

„Ah, allt kommer an på tron. Mina patienter tro på
verkniningarna av min medicin och — bli friska. Försök
bara en gång."

„Nå, att försöka skadar ju inte."

„Ni har bara att vördnadsfullt tåga, och hela ert arbe-
te består i att räcka mig de flaskor, jag begär. Naturligt-
vis måste ni därvid finna er i, att jag fallar er för du.
Alltså i väg! Vi bryta genast upp."

Han hängde sin låda om halsen, och därpå gingo de
tillsammans mot farmen. Efter en knapp halvtimme vi-
sade den sig på avstånd; den såg ej ut att vara stor. Nu
måste Haller bära lådan, då detta ej passade sig för ma-
gisterndoktorn.

Huvudbyggningen var av trä, omgiven av en välkött
träd- och örtagård. Vårds-husbyggnaden låg på litet av-
stånd från boningshuset. Vid denna stodo tre hästar
bundna, ett tecken till, att främlingar befunno sig här.
Dessa sutto inne i stugan och drucko öl. De voro ensam-
ma, då endast farmarens hustru var hemma och för när-
varande befann sig i det lilla stallet. De sågo kvacksalva-
ren komma med sin famulus.

„Thunderstorm!“ ropade den ene. „Den måste jag känna! Det är Hartley, harmonikamusikanten! Karlen har gjort goda affärer och hade fickorna fulla med pengar; naturligtvis gjorde jag också god affärer, då jag en natt tömde dem.“

„Bet han, att det var du?“

„Om, troligen! Det är då väl, att jag i går färgade mitt hår svart! Kalla mig varken för Brinkley eller för Cornel! Karlen kunde göra oß ett streck i räkningen.“

Av dessa ord framgingo, att denne man var röde Cornel.

Magistern och hans famulus nådde huset i samma ögonblick som farmarens hustru kom från stallet. Hon hälsade dem vänligt, och då hon fick veta, att hon hade framför sig en läkare och hans medhjälpare, tycktes hon bli helt glad och visade dem in i stugan.

„Mina herrar“, ropade hon ditin, „här kommer en höglärd doktor med sin apotekare. Jag tänker, att sällskapet skall behaga er.“

„En höglärd doktor!“ brummade Cornel för sig själv.

De inträdande hälsade och togo utan vidare omständigheter plats vid bordet. Cornel märkte till sin belåtenhet, att Hartley ej kände igen honom. Han utgav sig för trapper och sade sig vara på väg till bergen med sina båda kamrater. Därpå utspann sig ett livligt samtal, medan värdinnan var sysselsatt med att laga middag. När denna var färdig, gick hon ut ur huset och sammankallade familjens övriga medlemmar genom att stöta i ett bockhorn.

Dessa kommo nu från de närgränsande fälten; farmaren, en son, en dotter och en dräng. De räckte med upprif-

tig vänlighet handen åt de främmande och satte sig där-
efter till bords med dem.

Sedan måltiden var intagen, sade farmaren till Hart-
ley: „Vi måste snart åter ut på fältet, men jag ville deß-
förinnan en stund gärna taga er skicklighet i anspråk. I
vilka sjukdomar är ni bevandrad?“

„Vilken fråga!“ svarade kvacksalvaren. Jag är doktor
magister och botar alltså alla sjukdomar hos människor
och djur.“

„Jag tror er, sir! Ni kom alldeles lägligt. Jag har en
ko stående i ladugården, som är svårt sjuk. Hon har ej
ätit på två dagar och hänger med huvudet. Jag har gett
henne förlorad!“

„Pshaw! Jag ger aldrig en sjuk förlorad, förrän han
är död“, svarade Hartley, varpå han lät visa sig till
stallet för att undersöka kon.

Då han återkom, tog han på sig en allvarsam min och
sade: „Det var hög tid, att jag kom; kon skulle eljest ha
dött i afton. Hon har ätit bolmört. Lyckligtvis har jag
ett osvikligt botemedel därför; i morgon skall kon vara så
frisk som någonsin. För hit ett ämbar vatten, och giv
mig, du famulus, flaskan med aqua sylvestropola!“

Haller letade fram den ifrågavarande flaskan, och
Hartley dröp därur några droppar i vattnet, av vilket
kon skulle dricka ett par hundra gram var tredje timme.
Sedan kom turen till de mänskliga patienterna. Frun
hade början till en halvböld och fick aqua sensationia.
Farmaren led av reumatism och erhöll aqua sumatralia.

Dottern var frisk som en nötkärna, men övertalades
lätt att mottaga aqua furonia för sina fräknar. Drängen

haltade litet ända från barndomen och hoppades nu få denna olägenhet afhjälpt genom aqua ministerialia.

»Doktorn« vände sig därefter till värden och hörde sig för om vägen till närmaste farm. Enligt det befted, han fick, låg den åtta mil längre åt väster. När han då förklarade, att han ofördröjligen måste bryta upp, frågade farmaren, vad han var skyldig. Hartley begärde fem dollars och fick dem också utan prut. Därpå bröt han upp med sin famulus. Då de avlägsnat sig så långt från farmen, att de ej mera kunde ses därifrån, sade han: »Vi skola nu vika av åt norr, ty det kan ej falla mig in att gå till närmaste farm; vi skola söka upp den andra i ordningen. Hon var så illa därän, att hon nog redan är död. Om farmaren i sådant fall finge lust att rida efter mig, kunde det gå mig illa. Men ett middagsmål och fem dollars för tio droppar anilinvatten, det låter ju höra sig? Jag hoppas att ni stannar i tjänsten!«

Men Haller svarade: »Den lön ni bjuder mig är stor, mycket stor; men jag kan ej vidare vara med om dylika lögner. Tag ej illa upp! Jag är en ärlig man och vill också förbli det. Mitt samvete förbjuder mig att mottaga ert anbud.»

Han sade detta i så allvarsam och bestämd ton, att magistern insåg, att alla övertalningsförsök här voro fåfänga. Han sade därför endast »Jag menade väl med er. Skada, att ni skall ha så ömtåligt samvete!«

»Och jag tackar Gud, att han givit mig det!«

»Well! Jag vill ej söka övertala er. Men vi behöva därför ej genast skiljas. Vi skola båda till farmen, som ligger femton mil härifrån och vi kunna göra sällskap åtminstone dit.»

Den tyftnad, han förföll i, lät förmoda, att skrivarens samvetsgrannhet dock ej gjort intryck på honom. De gingo på detta sätt bredvid varandra utan att byta ett ord, tills de hörde hästtramp bakom sig. Då de vände sig om, fingo de syn på de tre män, med vilka de sammanträffat på farmen.

„Woe to me!“ utropade Hartley. „Det gäller bestämt mig. De där karlarna skulle ju bege sig till bergen. Varför rida de då hitåt?“

Ryttarna stannade mycket riktigt, då de hunnit de båda männen, och Cornel sade i hånfull ton till kvacksalvaren: „Master, varför har ni ändrat kosa? Nu kan farmaren ej få tag i er!“

„Få tag i mig?“

„Ja, så snart ni var borta, sade jag honom uppriktigt, hur påförligt det var med er sköna titel, och han bröt genast upp för att följa er och återfordra pengarna. Han vände sig naturligtvis mot farmen, ni sagt, att ni närmast ämnade lyckliggöra. Men ni voro klokare än så. Vi ha följt era spår för att göra er ett förslag.“

„Bansinne, sir! Jag känner er ej och har intet med er att skaffa.“

„Men jag deß mer med er. Vi känna er. Och nu fordra vi, att ni utbetalar en del av honoraret. Ni äro två, vi tre, alltså skola vi ha tre femtedelar. Det är ej mer än rätt och billigt, då vi genom att låta er bedraga detta hederliga farmarfolk ha gjort oss till era medbrottslingar. Seså, inga invändningar!“

Han gjorde en betydelsefull rörelse mot sina kamraters laddade gevär, som nu riktades mot Hartley. Denne insåg, att alla invändningar skulle tjäna till intet. Han

drog därför fram tre dollars, räckte dem åt Cornel och sade:

„Ni tycks mißtaga er på person. Men jag vill låta er fordran gälla som skämt. Här äro de tre dollars, som enligt er uträkning skulle tillfalla er.“

„Tre dollars!“ skrattade Cornel. „Är ni tofig att tro, det vi gjort oss sådant besvär för lumpna tre dollars? Nej! Vi fordra vår andel av allt, ni hittills förtjänat på ert yrke. Han steg av häften och undersökte noga alla hans fickor och varje fäll och veck av hans dräkt, utan att finna något. Hartley började åter andas lättare, men blott för ett ögonblick, ty Cornel övergick omedelbart till lådan, vilken han öppnade och noga skärskådade.

„Om!“ sade han. „Det här sammetsapoteket är så djupt, att flaskorna omöjligt kunna nå till botten.“

Hartley blefnade, då den listige mannen med båda händerna fattade i fackens mellanlägg och drog däri — — mycket riktigt, apoteket kunde lyftas ur lådan, och därunder lågo flera papperskuvert. Med ett belåtet leende öppnade Cornel dem och drog fram en hop banksedlar.

Detta försatte yankeen i det största raseri. Han kastade sig över tjuven för att rycka från honom pengarna. Då brann ett skott, och magistern utstötte ett skrik och sjönk ned i gräset sårad i överarmen.

„Just lagom åt dig, din skälm“, sade Cornel och stoppade lugnt ned pengarna i sin ficka. „Nu skola vi undersöka master famulus.“

„Jag är inte hans famulus; jag träffade honom, kort innan vi kommo fram till farken“, förklarade Haller ängsligt.

„Så, vem är ni då?“

Haller berättade nu helt sannfärdigt sin historia och gav för att bevisa sina uppgifters trovärdighet Cornel rekommendationsbrevet att läsa. Efter att ha läst det, gav denne brevet tillbaka och sade föraktfullt: „Jag tror er. Det syns, att ni är en hederlig karl, som ej var med, då krutet uppfanns. Spring ni till Sheridan, er har jag intet att göra med!“

Han steg därpå åter till häst och red jämte sina kamrater därifrån med sitt byte. Sedan de ridit en god stund skämtande över det lyckade skurfstrecket, frågade den ene av dem Cornel: „Bad stod det i brevet, som den där hufvudryggen gav dig att läsa?“

„Det var ett rekommendationsbrev till ingenjör Charoy i Sheridan.“

„Huru? Och det lämnade du tillbaka? Detta brev skulle ju ha ofantligt underlättat utförandet av våra planer. Vi ha lämnat vårt folk efter oss för att först i hemlighet orientera oss. Vi måste lära känna stället och kassaförhållandena och hade vi nu haft den där mannens brev, så kunde någon av oss i Sheridan gett sig ut för att vara denne skrivare; han hade fått sysselsättning på byrån och därigenom lätt kunnat få inblick i räkenskaperna.“

„Jag, dåre!“ utbrast Cornel, „du har rätt! Hur kunde jag vara så dum! Men det är ej för sent ännu. Vi veta ju, vart de ämna sig, och deras väg måste föra dem här förbi. Vi behöva således endast vänta, tills de komma. Vi bestå dem var sin kula, och du far sedan bort med brevet till Sheridan och förskaffar dig den nödiga kännedomen om förhållandena därstädes, vilken du sedan underrättar oss om.“

„Men varest och hur?“

„Vi båda rida tillbaka efter de andra. Du skall finna oss där i trakten. Jag skall ställa upp förposter i riktning mot Sheridan, vilka de måste träffa på. Men det är kanske bäst, att Haller följer med dig och lifaledes söker plats vid järnvägen. Han kan lättare utan att väcka misstankar överföra budskap till oss.“

Planen blev noggrannare dryftad, medan man väntade på kvacksalvaren och hans kamrats ankomst. Men då timmar förflöto, utan att de syntes till, antogo de att männen ändrat sin ursprungliga plan för att ej ånyo råka ut för dem. De fattade därför beslutet att rida tillbaka och följa det nya spåret.

Men låt oss återvända till de båda män, som hotades av denna nya fara. Sedan tramps lämnat dem, lät yankeen genast skrivaren förbinda sig. Överarmen visade sig vara svårt skadad, och den sårade måste uppsöka en plats, där han kunde bekomma lämplig skötsel. Närmaste ställe, dit han kunde vända sig, var farmen. Men som tramps slagit in just i denna riktning, sade yankeen: „Det vore ej vidare trevligt att ännu en gång råka ut för dem. Jag är vis om, att de ångra, att de ej ofskadliggjorde oss. Vi måste alltså uppsöka en annan farm. Jag hoppas, att ni ej ämnar överge mig deßförinnan.“

„Bisserligen icke! Men vi böra ej förlora någon tid. Ut vilket håll skola vi vända oss?“

„Ut norr. Horisonten är där mörk; där måste alltså finnas skog, och där det finnes träd, där finnes också vatten att avkyla mina sår med.“ Haller lyfte upp lådan, och de båda männen lämnade olycksplatsen. Yankeens förmodan besannade sig, och de nådde snart en trakt, där de

funno både träd och vatten, och där förbandet kunde läggas om. Hartley slog bort alla sina färgade vätskor och fyllde flaskorna med rent vatten. Därpå bröto de åter upp.

De kommo nu till en prärie, bevägen med så kort gräs, att fotspåren knappt syntes. Det skulle här behövas en västmans övade blick för att kunna avgöra, om spåren härledde sig från en eller två människor. Sedan de färdats en stund, sågo de horisontlinjen ännu avteckna sig mörkt, tecken till, att de åter närmade sig en skogig trakt. Då yankeen nu av en händelse kom att vända sig om, varseblev han bakom sig tre punkter, vilka rörde sig framåt. Han kände sig ögonblickligen övertygad om, att det var de tre tramps, som vänt om; det gällde alltså livet. En annan skulle ha gjort skrivaren uppmärksam på faran, men ej så Hartley; han fortsatte endast vägen med fördubblad hastighet, och då Haller förundrade sig över denna plötsliga brådskan, ställde han honom tillfreds med första, bästa skäl.

Ryttarna synas naturligtvis på vida större avstånd än fotgängare. Tramps voro ännu så långt borta, att Hartley kunde antaga, att han och hans följeslagare ännu ej blivit bemärkta. Därpå grundade han sin räddningsplan. Han sade sig, att allt motstånd skulle vara fåfängt, om de upphunnos, voro de båda förlorade. Det fanns endast möjlighet till räddning för en av dem; men den andre måste därvid uppoffras, och denne andre skulle naturligtvis bli skrivaren; han borde alltså ej få kännedom om den hotande faran. Därför teg den sluge yankeen och thystade sitt samvete med, att skrivaren ju i vilket fall som helst var förlorad.

De fortsatte vägen under tystnad, tills de nådde skogsmarken, som utgjordes av tätta buskage, över vilka höjde sig kronorna av några enstaka ekar och valnötträd. Då de trängt sig därigenom och nått det motsatta skogsbrynet, stannade yankeen och sade: „Master Haller, jag börjar inse, hur besvärlig jag måste vara för er. Ni ämnar er till Sheridan och har för min skull måst vika av från senaste vägen. Men gå nu i Guds namn vidare, så återvänder jag till den farm, varifrån jag kom, då jag först träffade er.“

„Det kan jag ej tillåta; det blir alldeles för långt.“

„Vänt icke! Snom tre timmar skall jag vara där, och så länge håller jag nog ut.“

„Tror ni? Nå, så låt gå; men jag följer med er. Jag har lovat att icke överge er.“

„Och jag måste lösa er från ert löfte för att ej bringa er i fara.“

„Fara?“

„Ja. Farmarhustrun därstädes är nämligen, enligt vad hon berättat mig, syster till sheriffen i Kinsley.“

„Då låter jag allt bli“, ropade Haller förskräckt. „Men skall ni då nödvändigt dit?“

Yankeen talade så övertygande för sitt förslag, att den stackars skrivaren slutligen samtyckte till att skiljas. De skakade varandras händer, tillönskade varandra lycka på färden och skildes därpå. Haller fortsatte ut på den öppna prärien. Hartley såg efter honom och mumlade för sig själv. „Det gör mig ont om den beskedliga farlen; men det går ju ej för sig på något annat sätt. Och nu är det hög tid för mig. Om de hinna upp honom och fråga honom efter mig, skall han säga dem, vart jag gått. Jag bör

alltså ej gå åt det håll, jag uppgav, utan åt vänster och uppsöka ett bra gömställe."

I det han trängde in bland buskarna, sökte han sätta sina fötter på sådana ställen, där de ej lämnade några spår. Märktes dock ett dylikt, utplånade han det med handen. Som han var matt av såret och hindrad av den tunga lådan, kunde han blott framtränga helt långsamt, men snart påträffade han till sin glädje ett ställe, där buskarna stodo så tätt, att ögat omöjligt kunde tränga igenom dem. Han arbetade sig ditin, lade ned lådan och satte sig därpå, knappt var detta gjort, förrän han hörde de tre ryttarnas stämmor och hovslagen från deras hästar.

Yankeen sköt grenarna litet åt sidan för att få utsikt över prärien. Där ute gick Haller. Nu hörde han ryttarna, vände sig om och stannade förfärad. Snart hade de uppnått honom, de tilltalade honom; han pekade mot öster; troligen omtalade han för dem, att yankeen återvänt till farmen i denna riktning. Därpå smällde ett skott, och Haller störtade till marken.

Yankeen såg, hur bovarna därefter stego av och skjölade med den döde. De stego så åter till häst, varvid Cornel lade den mördades lik framför sig tvärs över sadeln. Till Hartleys förvåning vände han därpå om, medan hans båda kamrater fortsatte vidare över prärien. Då Cornel nådde buskaget, trängde han sig in ett stycke däri och kastade ned liket, vilket försvann i buskarna, så att det ej kunde ses utifrån. Han red därpå sin väg, vart kunde yankeen ej se; han hörde endast hovslagen en stund, och så blev allt tyst.

Hartley greps av fasa. Han nästan ångrade, att han ej varnat skrivaren. Förgäves sökte han tysta samvetets

röst. Så förgick en kvart och ännu en, och han hade just beslutat sig för att lämna den fasanfulla platsen, då han fick syn på något, som föranledde honom att stanna kvar på sitt gömställe.

En ryttare, som förde en häst vid tygeln, kom ridande över prärien. Han träffade på spåren efter de båda tramps och undersökte dem noga. Därpå gick han, häst i häl följd av hästarna, tillbaka till den plats, där mordet förfäddt. Här blev han stående en lång stund och närmade sig åter, i det han följde Cornels spår. Då han kommit på ungefär femtio stegs avstånd från buskaget, stannade han ånyo och kastade forskande blickar åt alla håll. Nu såg yankeen, att han hade en indian framför sig.

Närheten av ett rödsfynn fylld yankeen, som alls icke var någon hjälte, till en början med skräck. Men ju längre han betraktade indianens anletsdrag, desto tydligare insåg han, att han ej hade något att frukta av den röde. Denne hade nu närmat sig på ungefär tjugustu stegs avstånd. Då kastade sig plötsligt den häst, som följde närmast efter honom, häftigt tillbaka och uppgav ett lätt fnysande; han hade vädrat närheten av yankeen eller den dödes lik. Indianen gjorde då ett nästan panterlikt språng åt sidan och försvann, följd av hästarna. Hartley kunde ej vidare se honom.

Han höll sig stilla och orörlig, tills ett svagt ljud nådde hans öra, och då han vände sig åt det håll, varifrån ljudet hördes, såg han indianen knäböja vid skrifvarens lik och noga undersöka detsamma. Den röde försvann så åter, och Hartley såg honom ej, tills han plötsligt förfärad for tillsammans, ty tätt intill honom ljödo orden:

„Varför gömmer blekansiktet sig? Varför döljer det sig för den röde frigarens blickar? Vill han ej omtala, vart de tre mördarna ha tagit vägen?“

Då Hartley vände på huvudet, såg han indianen med dragen kniv knäböja bredvid sig. Hans ord bevisade, att han gissat det rätta förhållandet och ej höll yankeen för att vara mördaren; detta lugnade denne, och han svarade: „Jag gömde mig för dem. Två av dem ha ridit vidare över prärien, den tredje fastade ned liket här. Jag har ej vågat mig fram, då jag ej vet, om han ännu är i närheten.“

„Min vite broder och jag äro de enda levande människor, som befinna sig här. Kom alltså med mig fram i det fria och berätta, vad som hänt.“

Yankeen berättade det, varvid han dock förteg sitt förrädiska handlingsfätt.

Indianen gav honom en genomträngande blick. „Känner du mig?“

„Nej“, svarade Hartley skyggt.

„Jag är Winnetou, apachernas hövding. Jag vill nu se ditt sår. Först måste jag dock veta, varför mördarna vände om för att förfölja er. Hade de noggrant genomfökt dina fickor?“

„Ja.“

„Och tagit allt! Även din kamrats?“

„Nej, han sade dem, att han var en stackars flykting, och bevisade det genom att låta dem se brevet.“

„Behöllö de det?“

„Nej. De återlämnade det åt honom.“

„Det finns ej längre! Jag har genomfökt den dödes alla fickor och ej funnit något brev.“

Indianen hämtade fram liket ur snåret och undersökte det noga än en gång. Fickorna voro tomma. Sedan han så en stund begrundande blickat ut i rymden, sade han i en ton av djupaste övertygelse: „Din kamrat ämnade sig till Sheridan; åt detta håll ha två av mördarna ridit. Varför ha de fråntagit honom brevet? Utan tvivel emedan de själva vilja betjäna sig därav; en av dem ämnar i Sheridan utgiva sig för att vara Haller.“

„Vad nytta skulle de väl ha därav?“

„Det vet jag ej ännu, men skall snart få veta det. „Sag ämnar mig till Smocky-Hill-floden,⁹ och Sheridan ligger i närheten därav; jag rider först dit. Dessa blekansiften ha intet gott i sinnet. Du följer mig väl?“

„Men mitt sår?“

„Sag skall undersöka det, och i Sheridan finns det läkare. Visa mig din arm.“

Yankeen blottade sin arm, vilken Winnetou noggrant undersökte. Han tog så fram några torfade örter ur sin sadelväska, fuktade dem och lade dem på såret; täljde två träspjälor och förband därestet med tillhjälp av dem armen lika konstförfaret som den skickligaste läkare. Sedan detta var gjort sade han: „Min broder kan nu gott rida vidare med mig. Jag kommer från bebodda trakter och har erfärit, att en mängd blekansiften, tramps kallade, lära ha dragit sig tillsammans i Kansas. Det är möjligt, att mördarna tillhöra dem, och att de ämna utföra något skurfstreck i Sheridan. Låt oss ofördröjligen bege oss dit. Om vi rida hela natten, kunna vi i morgon bittida vara vid målet. De båda mördarna slå nog läger

⁹ Även i tyfsta texten skrives på en del ställen »Smocky-hill«, på andra ställen »Smoky-hill« (Anm. vid avskrift).

för natten och komma alltså fram dit senare. Min vite broder må taga min häst. Jag tar det lediga djuret."

De stego upp i sadeln och begåvo sig bort. Solen sjönk allt djupare, slutligen försvann den bakom horisonten, och den forta skymningen övergick hastigt i mörk natt. Detta gjorde yankeens förskräckt.

"Kommer du icke att rida vilse i mörkret?" frågade han.

"Winnetou förirrar sig aldrig, varken om dagen eller natten. Han känner landets alla trakter lika noga, som blekansiktet känna rummen i sitt hus. Min broder må ej rida bredvid, utan efter mig."

Det föreföll verkligen nästan underbart, med vilken säkerhet häst och ryttare rörde sig framåt. Några gånger gjordes halt, då hästarna fingo dricka och förbandet fuktades med friskt vatten. Eljest förekom intet avbrott, och då den tilltagande kylan förkunnade morgonens annalkande, tyckte Hartley sig icke längre vara i stånd att sitta i sadeln. Nu grydde dagsljuset, dock kunde man ej urskilja något, då en tjock dimma täckte marken.

"Det är Smocky-Hill-flodens dimmor", förklarade hövdingen. Han avbröt sig tvärt, höll in sin häst och lyfnade, ty hovslag närmade sig hastigt. Plötsligt kom en skepnad fram ur dimman och flög förbi, blixtnabbt som en ande. De båda männen hade ej hunnit urskilja vare sig häst eller ryttare.

"Uff", ropade Winnetou överraskad. "Ett blekansikte! Endast två vita kunna rida på detta sätt, nämligen Old Shatterhand och Old Firehand."

"Mannen tycktes ha mycket bråttom", tillfogade Hartley. "Vart ämnade han sig?"

„Till Sheridan, ty han red i samma riktning som vi. Vi nå snart vårt mål och få då veta, vem han är.“

Dimmorna började nu sfingras av morgonvinden, och snart sågo de Smocky-Hill-floden framför sig. Sedan de övervadat den och därpå ridit över ett öppet gräsland, visade sig målet för deras blickar.

Sheridan var vid denna tid ännu ej stad, utan blott uppehållsort för en mängd järnvägsarbetare. Husen voro i allmänhet mycket primitiva, men över dörrposterna prälade de stoltaste inskrifter. Den största av byggnaderna låg på en kulle och bar den vitt omkring synliga inskriften: „Sharles¹⁰ Charoy, ingenjör“. Dit redo de båda männen och stego av vid dörren, där en häst förut stod bunden.

Sedan de bundit sina hästar bredvid den förra, stego de in genom den öppna dörren. En ung neger kom dem till mötes och frågade, vad de önskade. Innan de dock hunnit besvara hans fråga, öppnades en sidodörr, och i denna visade sig en ännu ung vit man, vilken betraktade apachen med vänligt förvånade blickar. Det var ingenjören.

„Vem söka ni så här tidigt, mina herrar?“ frågade han, i det han gjorde en afkningsfull bugning för den röde.

„Vi söka ingenjör Charoy“, svarade denne på flytande engelska.

„Well, det är jag. Var så goda och stig in.“

Han drog sig tillbaka in i rummet, så att de båda männen kunde stiga på. Han anvisade främlingarna två sto-

10 I tyska texten står icke »Sharles« såsom i den svenska översättningen utan »Charles«. Det skulle kunna vara ett läsfel av översättaren och tyder i så fall på, att förlagan på den tiden har varit tryckt med frakturstil, vari S (S) och C (C) likna varandra en smula. (Anm. vid avskrift.)

lar och inväntade därefster med synbar spänning, vad de hade att säga honom. Yankeen satte sig genast ned; indianen blev hövligt stående, höjde liksom hälsande det ädelt formade huvudet och började: „Sir, jag är Winnetou, apachernas hövding — —.“

„Vet det redan“, inföll ingenjören. „Jag är mycket glad över att få lära känna den berömde Winnetou. Sätt er och säg, vad som fört er hit.“

Indianen satte sig nu och svarade: „Känner ni ett blekansikte, som bor i Skinsley och heter Bent Norton?“

„Ja, mycket väl.“

„Känner ni också blekansiktet Haller, hans skrivare?“

„Nej.“

„Denne skrivare skall i dag komma hit tillsammans med en annan vit och överlämna åt er ett rekommendationsbrev från Norton. Ni kommer att anställa den ene i er byrå och ge arbete även åt den andre. Men om ni det gör, råfar ni i stor fara. Vilken vet jag ej ännu. De båda blekansiktena äro mördare. Om ni är en klok man, skola vi gissa deras avsikt, så fort de talat med er. Jag tror, de äro tramps.“

„Tramps!“ sade ingenjören ivrigt. „Jag har just fått veta, att en hop tramps ämna sig till Eagle-tail för att bestjåla oss. Dessa själar lära ha ett gott öga till vår kassa!“

„Vem har berättat er det?“

„Det är bäst, att jag strax visar er mannen.“

Ingenjörens ansikte lyfte av förnöjelse, då han öppnade dörren till ett sidorum, ur vilket utträdde — Old Firehand. Om ingenjören väntat, att den röde skulle utbryta i ord av förtjusning, var han ej förtrogen med in-

dianernas bruk. Ingen röd frigare ger uttryck åt vare sig glädje eller smärta i andras närvaro. Endast apachens ögon glänste; han gick fram till jägaren och räckte honom handen. Denne drog honom till sitt breda bröst och sade i en ton av glad rörelse: „Min vän, min käre, käre broder! Hur glatt överraskad blev jag ej, då jag såg dig stiga av hästen här utanför. Jag har själv måst företaga denna ritt för att varna ingenjören. Över tvåhundra tramps äro i antågande.“

„Då har jag ej bedragit mig. Mördarna äro kunskapare, som föregå dem. Här står ett blekansikte, som kan berättas dig allt.“ Han pekade härvid på Hartley, vilken vid Old Firehands inträde rest sig från stolen och nu betraktade den väldige mannen med förvåning och beundran.

Hartley redogjorde för gårdagens händelser, och därefter berättade även Old Firehand om sitt sammanträffande med röde Cornel. Han lät sedan beskriva för sig de tre mördarnas utseende.

„Jag är säker om, att en av dem var Cornel, han har färgat sitt hår svart“, sade jägaren. „Äntligen kan jag då hoppas få honom fast.“

„Mina herrar“, inföll ingenjören, „ni äro våra räddare, och jag vet ej, hur jag nog skall kunna tacka er. Denne Cornel måste på något sätt ha fått veta, att jag uppbär pengarna för avlöningen. Nu, då jag i tid blivit varnad, är det ingen fara; jag kan inom några timmar draga tillsammans tusen järnvägsarbetare.“

„Väl beväpnade?“

„Nästan alla äga ett skjutvapen. Dessutom kunna knivar, spadar och stjfflar begagnas.“

„Bäst vore att göra fienden ofskadlig genom list. Vi böra ej onödigtvis uppoffra så många människoliv. Låt oss överlägga. Först och främst må tramps ej ana, att ni blivit varnad. De böra alltså ej få veta, att vi befinna oss här. Kunna vi ej gömma våra hästar någonstades?“

„Jag skall låta min neger, som är fullt pålitlig, gömma och dra försorg om djuren.“

„Gott, gif honom befallning därom! Och ni själva måste förja för denne master Hartley. Ge honom en bädd och falla på en doktor, en sådan finns väl här?“

„Ja. Jag skall genast låta hämta honom.“

Ingenjören avlägsnade sig med yankeen. Då han efter en stund återkom för att omtala, att det blivit förjt såväl för den sårade som för hästarna, sade Old Firehand: „Jag ville undvika all rådplägning i denne kvacksalvares närvaro, ty jag litar ej fullt på honom. Jag är nästan övertygad om, att han avsiktligt skickat den stackars skrivaren döden till mötes för att rädda sig själv. Till sådana människor vågar jag ej anförtro mig.“

„Så har ni då en plan att meddela?“ frågade ingenjören.

„Nej. Någon plan kunna vi ej göra upp, förrän vi lärt känna de där tramps.“

Då höjde Winnetou sin hand till tecken, att han var av en annan åsikt, och sade: „Varje krigare kan kämpa på två sätt; han kan angripa eller försvara sig. Om Winnetou ej vet, på vad sätt eller huruvida han kan försvara sig, så angriper han hellre. Det går hastigare, är säkrare och tapprare.“

„Så önskar min broder ej alls lära känna tramps planer?“ frågade Old Firehand.

„Dem lär jag nog ändå komma att känna; men varför skall apachernas hövding låta tvinga sig till att handla efter deras planer, då det är honom lätt att tvinga dem att rätta sina efter hans?“

„Du har alltså redan en plan?“

„Ja. Dessa skälmar komma för att stjäla kassan. Finns den här, komma de hit, finns den annorstädes, gå de dit; befinner den sig i en eldvagn, skola de bestiga denna och rusa mot fördärvet, utan att de människor, som bo här, behöva göra det minsta därvid.“

„Ah, jag börjar ana!“ ropade Old Firehand. „Vilken plan! En sådan kan endast en Winnetou finna på! Du menar, att vi skola narra upp bovarna på tåget?“

„Ja. Winnetou förstår intet av eldhästen eller hur den skall skötas. Han har blott givit ett uppslag. Mina vita bröder må närmare bestämma, hur det skall utföras.“

„Men vi skola aldrig kunna förmå dem därtill!“ sade ingenjören.

„De stiga på tåget, om de blott tro, att kassan finnes där, sade Old Firehand. „Ni anställer spionen som skrivare och låtsas, som om ni skänkte honom stort förtroende. Ni meddelar honom, att här kommer att hålla ett tåg, vilket för en stor summa pengar. Då skola de helt säkert komma och alla tränga sig in i vagnarna.“

„Men vem skall föra tåget? Maskinisten och eldaren bli i sådant fall säkert nedskjutna av tramps!“

„Pshaw! En maskinist kunna vi väl finna, och eldaren blir jag! Genom att erbjuda mig därtill, vill jag bevisa, att ingen fara är för handen. Jag förmodar, att tramps i dag anlända till Eagle-tail, ty dit ämnade de sig säkert. Alltså kunna vi fastställa tiden för planens utförande re-

dan till i morgon natt. Vi måste nu utse ett lämpligt ställe att föra fjällarna till. Vi skola uppsöka ett sådant under förmiddagen, emedan spionerna nog komma redan i eftermiddag. Finns det någon dressin här, sir?"

„Naturligtvis.“

„Då fara vi båda tillsammans. Winnetou måste hålla sig dold, emedan hans närvaro skulle kunna förråda vår plan. Man bör ej heller ana, att jag är Old Firehand; detta har jag förutsett och har därför med mig min gamla linnedräkt. Ni, herr ingenjör, måste sysselsätta skrivaren så, att han ej får något tillfälle att lämna huset före fängdags eller tala med någon människa. Så ger ni honom ett rum med endast ett fönster. jag stiger upp på det platta taket och lyfnar till varje ord, som talas.“

„Ni menar således, att han kommer att tala ut genom fönstret?"

„Naturligtvis. Denne så kallade Haller har ju till uppgift att utspionera er, och den andre, som åtföljer honom, skall överbringa underrättelser till tramps. Denne andre kommer säkerligen att begära arbete för att kunna stanna här, men han säger sig nog av något skäl ej genast kunna tillträda det för att efter behag ha tillfälle att lämna platsen och överföra budskapen. Han skall försöka att få tala med skrivaren, men finner intet tillfälle därtill före sövdags. Då kommer han att smyga sig kring huset; skrivaren öppnar fönstret, och jag ligger på taket och hör allt, vad de säga.“

„Howgh!“ instämde indianen. „Mina vita bröder må nu uppsöka ett lämpligt ställe. Sedan de återvänt, skall jag avlägsna mig härifrån.“

„Vart ämnar min röde broder sig då?"

„Winnetou är överallt hemma, i skogen så väl som på prärien.“

„Det vet ingen bättre än jag; men apachernas hövding kan finna sällskap, om han så önskar. Jag har beordrat mina rafters och jägare till en plats, som ligger en timmes ritt hitom Eagle-tail. De skola där iakttaga tramps. Tant Droll är också med bland dem.“

„Uff!“ ropade apachen, i det hans eljest så allvarliga drag ljusnade av ett leende. „Den lustiga tanten är ett tappert och flokt blekansikte. Winnetou går dit.“

„Nu så länge må han dock gå in på mitt rum och vänta där, tills vi återkomma.“

Snart stod dressinen färdig, och jägaren och ingenjören gävo sig ut på sin rekognosceringsfärd. Apachen, som riddit hela föregående natt, tog tillfället i akt att vila sig en stund. Han väcktes vid de båda männens återkomst och fick då veta, att Old Firehand funnit ett synnerligen lämpligt ställe, vilket denne beskrev för honom.

Indianen nickade förnöjt och sade: „Winnetou rider nu till tant Droll för att säga honom och rafters, att de böra hålla sig beredda.“ Han smög sig försiktigt ut ur huset och till den plats, där han gömt sin häst. Den skarpsinnige hövdingen hade ej misstagit sig om tiden för spionernas ankomst. Snarpt var arbetarnas middagssrast över, förrän två ryttare kommo långsamt ridande från flodhället. Att döma av den beskrivning, yankeen lämnat över dem, fanns det intet tvivel, att de ej voro de väntade.

Old Firehand begav sig genast till rummet bredvid kontoret för att genom den på glänt stående dörren lyssna till underhandlingen. Han hade under dressinfärden

fullständigt vunnit ingenjören för sin plan och noggrant fatt honom in i den.

Denne senare befann sig inne på kontoret, då de båda männen inträdde. De hälsade hövligt, och den ena av dem överräckte därpå rekommendationsbrevet till ingenjören. Sedan denne läst detta, sade han i vänlig ton: „Ni har varit anställd hos min vän Norton? Hur står det till med honom?“

Sedan följde de under dylika förhållanden vanliga frågorna och svaren, och ingenjören underrättade sig därpå om orsaken till skrivarens flykt från Kinsley. Den tillfrågade berättade en vemodig historia, som harmonierade med brevet's innehåll, men vilken han naturligtvis själv hopdiktat.

Ingenjören lyfnade uppmärksamt och sade därpå: „Detta är verkligen så sorgligt, att det uppväcker mitt hjärtliga medlidande, i synnerhet som jag av detta brev ser, att ni ägt Nortons fulla förtroende och välbilja. Därför skall hans begäran ej heller ha skett förgäves. Jag har visserligen redan en skrivare, men har sedan länge haft behov av en man, åt vilkens penna jag tryggt vågar överlämna viktiga förtroendesaker. Tror ni, att jag kan våga försöket med er?“

„Sir“, svarade den föregivne Haller, „försök med mig, jag är övertygad, att ni skall bli tillfredsställd!“

„Well, vi skola då försöka! Om förrättningarna vilja vi nu ej tala. Jag måste först lära känna er en smula. Se er nu först omkring i trakten och kom tillbaka klockan fem. Till det skall jag ha sökt upp något arbete. Ni bor tillsammans med mig här i huset och äter vid mitt bord.“

Jag önskar ej, att ni gör er bekant med arbetarna här-
omkring. Precis klockan tio stängs dörren."

"Detta är mig kärt, sir, ty just så har hittills min
tjänstgöring varit", försäkrade mannen. Därpå tillfogade
han: "Och nu ännu en bön, vilken angår min reskamrat.
Har ni möjligen något arbete åt honom?"

"Vad då för arbete?"

"Vad som helst", svarade den andre blygsamt.

"Vad heter ni?"

"Faller. Jag träffade master Haller på vägen och slöt
mig till honom, då jag hörde, att det fanns arbete här
vid järnvägen."

"Vad har ni förut haft för er?"

"Jag har länge varit cowboy på en farm där uppe vid
Las Animas. Det var ett vilt liv, vilket jag ej längre stod
ut med, och så gick jag därifrån. Därefter kom jag för
några dagar sedan i strid med en annan boy, varvid
hans kniv sårade mig i handen. Såret är ännu ej läkt,
men jag hoppas att åter bli frisk om några dagar."

"Åhja, något slags arbete skall jag väl kunna skaffa er.
Stanna alltså här; sköt om er hand och anmäl för mig,
då såret är läkt. Nu kunna ni gå."

Karlarna lämnade kontoret. Ingenjören gick in till
Old Firehand och sade: "Ni hade rätt i er förmodan, sir!
Denne Faller har förjt för, att han ej behöver arbeta,
utan efter behag kan gå till Eagle-tail med budskap. Han
har armen i förband."

Intet kunde nu göras, förrän man lyknat till de båda
spionernas samtal. Old Firehand begagnade den mellan-
liggande tiden till sömn. Då han vaknade, rådde det re-
dan skymning. När klockan närmade sig tio, kom ingenjö-

ren och omtalade, att skrivaren för länge sedan ätit och dragit sig tillbaka till sitt rum.

Old Firehand steg alltså upp på vinden, varifrån en lucka förde ut på det platta taket. Han smög sig upp därpå, lade sig ned och kröp sakta till det ställe av taklisten, varunder han visste, att skrivarens fönster var beläget. Det var så nära, att han kunde nå det med handen.

Minst en timme förgick, utan, att något hördes av. Slutligen hörde han fönstret öppnas; lampan var släckt. Skrivaren väntade sin kamrat. Snart hördes det lätta knarrandet av en fot från marken.

„Faller!“ viskade skrivaren ut genom fönstret. „Var står du? Jag ser dig icke.“

„Helt nära väggen, alldeles under fönstret.“

„Är det mörkt överallt i huset?“

„Överallt. Jag har smugit mig omkring det två gånger. Inte ens en katt är vakn. Vad har du att säga mig?“

„Det är raft ingenting med kassan som finns här. Avlöningen utbetalas var fjortonde dag, och just i går var det lönedag, men i morgon natt kommer ett tåg, förande över fyrahundratusen dollars.“

„Omöjligt!“

„Det är sant. Jag har övertygat mig därom med egna ögon. Tåget kommer från Kansas City och går till Kit Karsen, där pengarna skola användas för den nya järnvägssträckan.“

„Vet du det säkert?“

„Ja. Jag har själv läst brevet och depecherna därom. Den där enfaldiga ingenjören har lika stort förtroende

till mig som till sig själv. Du och jag skola stå på lokomotivet."

"Du skämtar väl?"

"Nej, vißt inte! Tåget skall i Carlyle mottagas av en extra tjänsteman, som far med till Wallace, där han lämnar tåget."

"Och denne extra tjänsteman skulle bli du?"

"Ja. Och du skall också med."

"Hur så?"

"Ingenjören har tillåtit mig att utse en man, som skall följa mig, och då väljer jag naturligtvis dig."

"Det var lustigt! Vi bevaka pengarna! Vi skola tvinga lofövraren att stanna tåget och så rymma med pengarna."

"Det går inte; ty utom honom och eldaren finns också en konduktör på tåget och desutom en kassatjänsteman, som för med sig pengarna i en kista. Båda äro väl beväpnade. Nej, på annat sätt måste det tillgå. Vi måste angripa med övermakt och på ett ställe, där man ej kan göra något motstånd, alltså här."

"Och du tror, att det skall lyckas?"

"Därom är jag så övertygad, så att jag genast skickar dig att underrätta Cornel."

"Det är omöjligt för mig att rida i mörkret, då jag ej känner till trakten."

"Vänta då till det dagas, men detta är i senaste laget, ty vi måste ha svar till middagen. Sporra din häst till det yttersta, om det också skulle kosta hans liv. Tåget inträffar här precis klockan tre på natten. Vi båda stå på lokomotivet och taga, så snart det håller, lofövraren och eldaren om hand. I nödfall skjuta vi ned dem, Cornel

måste hemligt ha ställt upp de våra vid banan och ögonblickligen bestiga vagnarna. Men hur skall jag få tillfälle att meddela dig Cornels svar?"

„Vi måste gå mycket försiktigt till väga och undvika allt, som kan väcka misstankar. Du får ge mig skriftlig underrättelse. Jag vet icke än, om jag kan få tillfälle att ens lämna kontoret; alltså måste du skriva upp allt och gömma biljetten i närheten av huset."

„Och var?"

„Om! Vi måste utvälja ett ställe, som jag kan nå, utan att väcka uppmärksamhet och på kort tid. Jag vet redan, att jag kommer att få arbeta duktigt på förmiddagen. Men jag skall väl i alla händelser få tid att åtminstone gå utom dörren ett tag. Strax bredvid den står en vattentunnna, bakom vilken du kan gömma biljetten. Om du täcker över den med en sten, skall ingen kunna se den. Och nu ha vi ju intet mer att tala om?"

Den andre smög sig bort. Fönstret stängdes försiktigt. Old Firehand låg stilla ännu en stund och kröp därpå sakta fram till luckan, varigenom han steg ned.

Då han kommit ned berättade jägaren allt, vad han hört, och uttalade den övertygelsen, att saken skulle få den förmodade utvecklingen.

Old Firehand vaknade tidigt morgonen därpå. Det föll sig ej lätt för honom, som var van vid verksamhet och rörelse, att hålla sig gömd och stilla på sitt rum; han måste dock finna sig däri. Klokan led mod elva, då ingenjören kom in till honom och berättade, att skrivaren var upptagen av strängt arbete och synbarligen gjorde sig den största möda för att hävda sin duglighet. Han hade också skickat bud efter Faller, och denne hade naturligtvis

ej varit att finna. Arbetarna hade därför fått i uppdrag att sända honom till ingenjören, så fort han visade sig. Anappt hade dessa meddelanden skett, då Old Firehand fick se en liten, puckelryggig karl stiga upp för backen. Han bar en jaktdräkt av skinn och var försedd med en lång bössa. „Sannerligen är det inte Humpley=Bill“, utbrast han förvånad och tillfogade förklarande: „Denne man tillhör mitt folk. Något oväntat måste ha inträffat, eljest hade han ej kommit hit. Vill ni föra in honom, sir?“ Ingenjören gick ut och mottog Bill.

„Ursäkta, sir“, sade Bill. „Kan jag få tala med herr ingenjören?“

„Ja, det är just jag. Stig på!“

Han förde in honom i Old Firehands rum, och denne mottog den lille mannen med frågan, vad som föranledde honom att mot överenskommelse infinna sig här.

„Var ej orolig, sir; det är inga dåliga underrättelser“, svarade Bill.

„I går afton kom, som ni nog redan vet, Winnetou till oss. Kort förut hade han utspionerat tramps' lägerplats, och ehuru det redan var alldeles mörkt, begav han sig tillbaka dit för att observera dem. Det blev ljusan dag, utan att han återkom, och vi började bli oroliga för honom; detta var dock onödigt, ty intet hade hänt honom; han hade tvärtom ånyo utfört ett av sina mästerstycken och vid full dager smugit sig så tätt inpå tramps, att han kunnat höra deras samtal. Det var för övrigt mindre ett samtal än ett skrikande. Det hade kommit en budbärare till dem härifrån, vilkens medförda budskap framkallade bland dem den mest högljudda glädje och förtjusning.“

„Aha, Faller!“

„Ja, Faller; så hette karlen. Han talade om en halv miljon dollars, som de skulle röva ur ett järnvägståg.“

„Det är riktigt.“

„Så! Winnetou talade också därom. Ni tycks alltså vilja locka tramps i en fälla. Ni vet således, att Faller är hos dem för att underrätta dem?“

„Ja, det ingår också i vår plan.“

„Ja, vi ha redan tagit våra mått och steg för att få veta detta, så snart Faller återkomme. Men ju förr vi lära känna tramps' beslut, desto förr kunna vi handla i överensstämmelse därmed. Jag vill meddela er vår plan.“

Old Firehand gav honom en noggrann redogörelse. Bill hörde uppmärksamt på och sade sedan: „Förträffligt, sir! Jag tror, att allt kommer att gå efter er beräkning. Tramps gingo genast in på skrivarens plan, vilken ändrades blott i en enda punkt.“

„Vilken?“

„Det ställe, där överfallet kommer att ske. Då så många arbetare bo här i Sheridan och ett dylikt penningtåg naturligtvis väcker uppmärksamhet, mena tramps, att det är bättre att invänta tåget på en plats, där intet motstånd kan befäras, därför skall skrivaren lugnt medfölja tåget från Sheridan och först kort därefter tvinga lofvraren och eldaren att hålla på banan. Tramps skall antända en eld, vid vilken lokomotivet skall stanna. Lyda ej lofvraren och eldaren, bli de skjutna.“

Man kunde nu börja med förberedelserna. Man telegraferade till Carley¹¹ och Fort Wallace; till den förra orten för att underrätta om det ifrågakvarande tåget och det senare stället för att rekvirera soldater. Under tiden

¹¹ Här står i tyfska texten icke »Carley« utan »Carlyle« (anm. vid avskrift).

avlägsnade sig Humpley=Bill lika obemärkt, som han kommit.

Omkring två timmar senare såg man Faller komma. Old Firehand satt med ingenjören på sitt rum. Båda iakttog honom, då han för ett kort ögonblick gjorde sig ett ärende åt det håll, där vattentunnan stod.

„För honom in på kontoret“, sade Old Firehand, „och uppehåll honom, tills jag kommer efter. Jag skall först läsa biljetten.“

Ingenjören begav sig in i kontorsrummet, och sedan Faller blivit visad dit, gick Old Firehand ut ur huset och fram till tunnan, bakom vilken han såg stenen ligga. Han lyfte upp denna och fann mycket riktigt papperet, på vilket han läste Cornels skrivna svar. Innehållet överensstämde noggrant med Humpley=Bills berättelse. Han lade tillbaka biljetten och gick därpå in på kontoret, där han fann Faller stående i aktningsfull ställning. Tramp igenkände icke jägaren i hans linnedräkt och blev därför just ej försträckt, då denne lade sin hand på hans axel och i sträng ton frågade: „Bet ni, vem jag är, master Faller?“

„Nej“, ljöd svaret.

„Så har ni ej begagnat era ögon vid Butlers farm. Jag är Old Firehand. Har ni vapen på er?“

Han drog kniven ur Fallers gördel och en revolver ur hans byxficka, utan att den förfärade mannen gjorde en rörelse för att förhindra det. Därefter sade han till ingenjören: „Får jag bedja er, sir, att gå upp på Hallers rum och säga honom, att Faller väntar på honom här nere; men intet vidare. Kom sedan tillbaka hit.“

Ingenjören avlägsnade sig. Old Firehand tryckte ned tramp på en bänk och band honom med en läderrem.

Faller hade blivit alldeles likblek och vågade ej ens öppna läpparna. Nu återkom ingenjören. Old Firehand gav honom ett tecken att stanna vid dörren; själv ställde han sig vid fönstret, dock så att han ej kunde ses utifrån. Han var övertygad om, att skrivaren ej längre skulle kunna behärska sin nyfikenhet. Hans förmodan besannade sig. Näppt hade ett par minuter förgått, förrän han såg en arm sträcka sig fram mot tunnan; armens ägare syntes däremot ej. Firehand vinkade åt ingenjören, och denne öppnade hastigt dörren just i samma ögonblick, som skrivaren ämnade smyga sig förbi den.

„Master Haller, vill ni icke komma in?“ frågade han honom.

Den tilltalade höll ännu papperet i handen. Han stoppade det hastigt på sig och efterkom uppmaningen med synbar förlägenhet. Men hur häpen blev ej hans uppsyn, då han vid inträdet fick se sin kamrat sitta bunden vid bänken. Han fattade sig dock genast, och det lyckades honom verkligen att antaga en tämligen otvungen min.

„Vad var det för papper, ni stoppade på er nyß?“ frågade Old Firehand.

„En gammal papperspåse“, svarade han.

„Såå! Låt mig få se den!“

Skrivaren kastade på honom en förvånad blick och svarade: „Vad föranleder er att ge mig en så beshynnerlig befallning? Vem är ni? Jag känner er icke. Ärro kanhända mina fickor er tillhörighet?“

„Ni känner honom nog“, inföll ingenjören. „Det är Old Firehand.“

„Old Fi — — —!“ formligen skrek tramp. De två sista stavelserna fick han ej av förskräckelse över sina läppar. Hans ögon stirrade vidöppna på jägarens väldiga gestalt.

„Ja, det är jag“, bekräftade denne; „här väntade ni väl ej att få se mig. Och vad beträffar innehållet i era fickor, så har jag mer rätt därtill än ni själv. Seså, visa mig papperet!“

Old Firehand fråntog mannen, utan att denne vågade göra motstånd, först hans kniv; därpå drog han fram ur hans ficka en laddad revolver och så till sist biljetten.

„Sir“, frågade nu skrivaren i förbittrad ton, „med vilken rätt behandlar ni mig på detta sätt?“

„Först och främst med den starkares och hederliges rätt, och desutom har mr. Charon, vilken utövar polismyndighet på denna plats, givit mig i uppdrag att i denna sak träda i hans ställe.“

„I vilken sak? Vad jag bär på mig, är min egendom. Jag har ej gjort något lagstridigt och fordrar därför obetingat att få veta, varför ni behandlar mig som en tjuv!“

„Tjuv! Pshaw! Väl er, om det blott vore det! Det är ej fråga om en stöld, utan om ett mord och för det andra något ännu värre än ett enstaka mord, nämligen om överfall och plundring av ett bantåg, varvid troligen flera människor fått sätta livet till.“

„Sir, hör jag rätt?“ ropade skrivaren med väl spelad förvåning. „Bem har kunnat inbilla er något så förskräckligt?“

„Ingen. Vi veta med fullkomlig visshet, att detta rysliga dåd är på väg att utföras.“

„Därom vet jag ingenting.“

„Och dock har ni kommit hit för att spionera och sedan underrätta era kamrater!“

„Jag, som ej ett ögonblick lämnat huset!“

„Bad samspråkade ni väl om i går afton genom det öppna fönstret? Jag låg på taket och hörde varje ord. I denna biljett står röde Cornells svar. Jag känner redan till det innehåll. Tramps lägga uppe vid Eagle-tail. De ämna komma hit ned i natt och råna tåget.“

„Sir, jag vet — —, ej — — ett ord om allt detta!“
stönade mannen.

„Ske? Jag skall snart överbevisa er. Men för att ni ej skall komma på den tanken att smyga er härifrån, får jag bedja er, mr. Charoy, var god och fängsla denne karl. Jag skall hålla honom.“

Då skrivaren hörde dessa ord, rusade han hastigt mot dörren för att fly. Old Firehand var dock snabbare. Han grep tag i honom, drog honom tillbaka och höll honom. Faller lösgjordes från stolen, och båda karlarna fördes in i det rum, där den sårade Hartley låg. Denne reste sig upp och utropade: „Hallå, där äro ju de karlar, som bestulo mig och mördade Haller! Men var är den tredje?“

„Han fattas oß ännu, men skall nog snart löpa oß i händerna“, svarade Old Firehand. „De förneka illgärningen.“

„Förneka!“ Jag känner väl igen dem och kunde svära tusen gånger på att de äro de rätta.“

Deras fickor blevo nu helt och hållet tömda. Där funnos också de sedlar, som vid delningen fallit på deras lott, och vilka nu återlämnades till Hartley. De tillstodo, att röde Cornel lagt beslag på det övriga. Sedan fäng-

slades de också till fötterna. Det fanns ej i huset någon källare eller något annat rum, där man kunde förvara dem. Hartley var så förtörnad på dem, att någon säkrare väktare kunde man ej finna. Han erhöll en laddad revolver och tillsägelsen att genast skjuta ned dem, om de gjorde försök att befria sig från sina bojor.

Då detta var ordnat, kunde man skrida till vidare förberedelser. Det var nu ej längre nödvändigt att placera de båda tramps på lokomotivet, och därför behövde det tåg, vilket blivit beställt från Carlyle, ej redan där övertagas av Old Firehand. Man telegraferade dit och bestämde, att tåget vid utsatt tid skulle avgå från platsen och sedan hålla på ett bestämt ställe för att där upptaga honom.

Under eftermiddagens lopp inträffade från Fort Wallace underrättelsen, att en trupp soldater skulle avgå därifrån och sedan vid midnatt infinna sig på önskad plats.

Ända hittills hade Sheridans arbetare ingen aning om, vad som var i görningen. Men då aftonvardstimmen var inne, meddelade ingenjören arbetsförmannen det huvudsakliga av planen och gav honom i uppdrag att, så obemärkt som möjligt, underrätta arbetarna därom och tillhålla dem att visa sig fullkomligt omedvetna om saken, så att de spioner, Cornel möjligen ämnade utskicka, ej komme att draga några misstankar.

Arbetsförmannen, som var från New-Hampshire och hade ett mycket värlande liv bakom sig och hette Watson, blev förtjust, då han hörde varom det var fråga.

„Äntligen blir det då ett avbrott i detta vardagliga, tröttande enahanda!“ utropade han. „Min gamla bössa

har legat så länge i ett hörn och längtat efter att åter en gång få tala ett förnuftigt ord. Jag hoppas, att den nu skall få tillfälle därtill. Men, hur var det? Det namn, ni nämnde, sir, förefom mig så bekant. Köde Cornel? Han skall ju också heta Brinkley? Jag träffade en gång tillsammans med en Brinkley, som hade röd peruk, ehuru hans naturliga hårfärg var svart? Jag var nära att få betala detta möte med mitt liv."

"Hur gick det till?" frågade Old Firehand.

"Det var för två år sedan där uppe vid Grand River. Jag hade varit uppe vid Silversjön tillsammans med en tyst, som hette Engel; vi ämnade öf upp till Pueblo och sedan på Arkansasstråkvägen till östern, för att där skaffa öf verktyg till ett företag, som skulle ha gjort öf till miljonärer. Det var fråga om lyftandet av en oerhörd stor skatt, som skall finnas nedsänkt i Silversjöns vatten."

"Även jag har hört, att en skatt skall ligga i sjöns djup. Men av vem har ni hört det omtalas?" sade jägaren.

"Av en gammal indian. Jag har ännu aldrig sett en så urgammal människa som han. Det var bara skinn och ben, och han sade sig ha upplevat vida flera än hundra somrar. Han kallade sig Hauy-kolakakho, men meddelade öf en gång i förtroende, att han egentligen hette Tchat-schi-tatli. Vad dessa indianska namn betyda, vet jag ej."

"Men jag vet det", inföll Old Firehand. "Det första tillhör tonkawa-, det andra antekispråket, och båda ha samma betydelse, nämligen »store fader«. Fortsätt, mr. Watson!"

"Jag hade en gång misräknat mig på tiden och stannat så länge i bergen, att jag där överraskades av den första snön. Alldeles ensam, och insnöad var just intet nöje!

Lyckligtvis nådde jag Silverfjön och fick där se en stenhydd, varifrån rök uppsteg; jag var räddad. Hyddans ägare var just denne gamle indian. Han hade en sonson och sonsonson, vid namn »Stora och Lilla Björnen«, vilka — —"

„Ah! Nintropan=hauey och Nintropan=homosch!“ inföll Old Firehand.

„De båda »Björnarna« hade gått över till Waksatschbergen, där de måste stanna till fram på våren. Vintern inbröt ovanligt tidigt, och det var omöjligt för dem att genom snömassorna komma därifrån till Silverfjön. Naturligtvis voro de mycket oroliga för den gamle. De visste, att han var ensam och måste tro, att han skulle svälta ihjäl i sin ensamhet. Lyckligtvis kom jag till honom och fann före mig i hans hydda en, den redan nämnde tyffen Engel, vilken liksom jag räddat sig dit. Vi tre tillbringade vintern tillsammans. Hungra behövde vi ej, ty viltbråd fanns i överflöd; men kölden angrep den gamle så att vi, då de första vårvindarna blåste, måste begrava honom. Han hade fäst sig vid oss och meddelat oss, för att visa sin tacksamhet, hemligheten om Silverfjöns skatt. Han ägde en urgammal läderbit, på vilken var ristad en noggrann teckning av det ifrågakvarande stället, och han tillät oss göra en avbildning därav. Tillfälligtvis hade Engel papper med sig, utan vilket vi aldrig kunnat erhålla teckningen då den gamle ville gömma originalet åt de båda »Björnarna«. Han gömde det dagen före sin död; vareft, veta vi ej, då vi enligt hans vilja ej forskade där-
efter. Sedan han så blivit lagd under sin kulle, bröto vi upp. Engel bar teckningen inhydd i sin jaktrock.“

„Ni inväntade ej de båda »Björnarnas« återkomst?“
frågade Old Firehand.

„Nej. Vi hade varit insnövade i månader och längtade efter människor. Vi kommo också snart bland folk, men vilka! Vi blevo överfallna av en skara Utahindianer och fullständigt utplundrade. De hade säkerligen dödat oss; men de kände den gamle indianen, som av dem hållits i stor ära, och då de fingo veta, att vi tagit oss an honom och efter hans död begravt honom, skänkte de oss livet, gävo oss tillbaka våra kläder och läto oss gå. Men våra vapen behöllo de, och prisgävo oss så väl åt hunger som åt alla möjliga andra faror. Lyckligtvis, eller kanske rättare sagt olyckligtvis, träffade vi på tredje dagen en jägare, av vilken vi fingo litet kött. Då han hörde att vi ämnade oss till Pueblo, föregav han sig ha samma mål och tillät oss att sluta sig till honom.“

„Det var röde Brinkley.“

„Ja. Han kallade sig då annorlunda, men vi fingo längre fram veta, att han hette så. Han utfrågade oss, och vi berättade honom allt; blott om skatten talade vi ej, ty hans utseende väckte ej vårt förtroende. Men vår förbehållsamhet gagnade oss till intet. Då han ensam ägde vapen, gick han ofta bort för att jaga, och vi båda sutto då tillsammans och talade om skatten. En gång återvände han helt hemligt, och lyfnade till vårt samtal, utan att vi anade något. När han dagen därpå åter gick ut på jakt, uppfordrade han mig att följa honom. Sedan vi avlägsnat oss ett gott stycke, sade han mig, att han hört vårt samtal och till straff för vårt misstroende ämnade beröva oss teckningen. I samma ögonblick drog han sin

kniv och anföll mig. Jag värjde mig av alla krafter, men förgäves; han stötte kniven i bröstet på mig."

"Skändligt!" utropade Old Firehand.

"Lyckligtvis hade han ej träffat mig i hjärtat, men dock antagit, att jag var död. Då jag åter vaknade till medvetande, låg jag i en blodpöl i skötet av en indian. Det var Winnetou, apachernas hövding."

"Vilken lycka! Då befann ni er i goda händer. Det förefaller, som om denne man vore allestädes närvarande."

"I goda händer befann jag mig; det är sant. Den röde hade redan förbundet mig. Han gav mig vatten, och jag berättade vad som hänt. Därefter lämnade han mig och gav sig ut att söka Brinkleys spår. Då han efter ett par timmar återvände, meddelade han mig resultatet av sin efterforskning. Mördaren hade genast återvänt för att döda även Engel. Denne hade dock dragit misstankar och hemligt smugit sig efter oß. Han hade på avstånd bevittnat överfallet, men varit för långt borta för att hinna komma till min hjälp. Han visste, att hans eget liv svävade i fara, och då han ej var beväpnad, fann han flyktingens spår och följde efter honom. Engel lyckades dock undkomma, efter vad jag senare fått veta."

"Ja, han kom undan", nickade Old Firehand.

"Huru?" frågade arbetsförmannen. "Vet ni det, sir?"

"Ja. Dock därom längre fram! Berätta nu vidare!"

"Winnetou befann sig på ritt mot norden. Han hade ej tid att länge fatta sig med mig, varför han förde mig till ett läger av Timbabatschindianer. Dessa vårdade mig, tills jag var återställd, och förde mig sedan till närmaste nybygge, där jag rönste stor vänlighet. Jag uträttade där

olika slags arbeten under ett halvt år, för att förtjäna så mycket, att jag kunde bege mig till östern."

"Varför ville ni dit?"

"För att uppsöka Engel. Jag antog, att han lyckats undkomma. Jag visste, att han hade en bror i Russelville, Kentucky, och vi hade kommit överens om att uppsöka denne och där förbereda oss till vår färd till Silverfjön. Då jag anlände dit, fick jag höra, att denne bror flyttat till staten Arkansas; men vareft där kunde ingen säga mig. Han hade hos sin granne kvarlämnat ett brev till sin bror, i fall denne skulle komma och fråga efter honom. Engel hade också varit där och erhållit brevet; därefter hade han begivit sig därifrån. Jag stundade till Arkansas och genomfökte hela staten, men förgäves. Men i Russelville hade Engel omtalat vårt äventyr och kallat min mördare för Brinkley. Jag gläder mig nu åt att sammanträffa med dessa bovar."

"Well! Det finns intet tvivel om, att det är med röde Cornel, ni haft att göra. Denna mans hela liv och vandel tyckes vara sammansatt av idel brott. Jag hoppas, att det skall lyckas oss att snart göra ett slut därpå."

"Men ni har ännu ej sagt mig, hur vi skola försvara oss emot deras möjliga anfall."

"Det behöver ni ej få veta nu. Ni skall erfara det längre fram. Först och främst ha arbetarna att förhålla sig lugna; men någon sömn kommer naturligtvis ej denna natt i fråga för dem. De skola även göra sina vapen i ordning. Före midnatt skola de bestiga ett bantåg, vilket för dem till ort och ställe."

Sedan arbetsförmannen avlägsnat sig, frågade Old Firehand ingenjören, om han möjligen hade två arbeta-

re, vilka liknade de båda fångna tramps till gestalt och utseende; de borde också besitta nog mod att träda i dessas ställe på lokomotivet. Charoy tänkte efter och skickade så bort sin neger att hämta dem, han ansåg passande.

Då de kommo, såg Old Firehand, att ingenjörens val ej alls var dåligt. Gestalterna voro nästan desamma och vad anletsdragen beträffade, så var det ej troligt, att man i nattens mörker skulle märka skillnaden.

För att vilseleda Cornelis spioner fingo arbetarna, med undantag av ett tjugotal män, order att vid midnatt smyga sig bort och vid ett angivet ställe stiga upp på tåget, vilket förde dem till Eagle-tail, där det stannade.

Old Firehand hade med sin vana blick utvalt en utomordentlig terräng. Banan forjade här floden, och tåget hade att överfara den över vattnet byggda bron för att sedan direkt försvinna i en sjuttio meter lång tunnel. Några steg, innan denna bro nåddes, stannade tåget; i samma ögonblick trädde ur mörkret en liten tjock man, vilken såg ut som ett fruntimmer, fram till lokomotivet och frågade föraren med hög falssettstämma: „Sir, hur kommer det sig, att ni redan är här? Har ni arbetarna med er?“

„Ja“, svarade den tillfrågade, i det han förvånad betraktade den besynnerliga gestalten. „Men vem är ni?“

„Jag?“ skrattade den tjocke. „Jag är tant Droll!“

„En tant! Vi ha ingenting att skaffa med fruntimmer och gamla tanter!“

„Nånå, var inte så ivrig! Det kunde skada era nerver. Jag är inte bara tant, kära vän. Varför kommer ni?“

„Det sker på Old Firehands befallning, vilken lyfnat till två av tramps spioner. Dessa skulle ha fattat mis-

tankar, om vi brutit upp senare. Tillhör ni den berömda jägarens folk?"

"Ja; men bliv inte rädd; de äro idel onklar; jag är den enda tanten."

"Var äro tramps nu?"

"De bröto upp från sin lägerplats redan för tre kvartss timme sedan. Låt därför arbetarna åter stiga på tåget, så skall jag sedan komma upp till er och ge er nödiga instruktioner."

"Ni? Ge instruktioner? Man har väl inte utsett er till general för denna häravdelning?"

"So, just så, med er nådiga tillåtelse. Och låt nu er häst långsamt och försiktigt löpa över bron och sedan hålla så, att vedvagnarna komma att stå i tunnelöppningen."

Droll steg upp på lokomotivet och arbetarna återvände in i vagnarna. Lofföraren betraktade den lille, tjocke mannen med en blick, vari tydligt lästes, att det ej var honom lätt att lyda denna misstänkta tants befallningar.

Tåget gav sig i väg och passerade bron och for sedan in i tunneln så långt, att de två sista vagnarna kommo att stå utanför den. Nu sprungo arbetarna åter av och tömde den ena vedvagnen. Därpå fortsatte tåget till motsatta sidan av tunneln, där den återstående vedlasten likaledes avlastades. Sedan de därefter tillryggalagt ännu en kort sträcka, tillsade Droll lofföraren att stanna, då de nu voro vid målet.

Denne senares misstroende hade nu fullständigt försvunnit. Vad han såg, måste övertyga honom om, att allt stod rätt till. Tunneln var sprängd genom ett högt berg, bakom vilket brann en eld. Omkring denna eld lägrade rafters och de övriga, som medföljt Old Firehand till

Eagle-tail. Till höger och vänster om elden voro nedpålade två trädstammar, upptill slutande i två flykor, som uppbyro en tvärs över elden löpande stång, vilken nästan doldes av stora stycken buffelkött. Då tåget kom fram ur tunneln, reste sig männen upp från elden för att välkomna arbetarna.

„Vi ha skjutit en buffelko, och ni skola nu få känna, hur gott den smakar, då den är tillredd à la prairie. Den räcker till åt oss alla.“

Inom kort var måltiden i full gång. Vid elden fingo visserligen endast några få rum. Flera skilda grupper hade därför bildats, och rafters, som kände sig som värdar, passade upp.

Före tågets avgång, då ingenjören uppsökte arbetsförmannen för att ge honom order till uppbrott, hade han sagt till honom: „Old Firehand låter hälsa er, att ni, om ni önskar få höra något vidare om master Engel, er förre kamrat, bör vända er till en tyff, en mr. Bampel, som ni kommer att träffa bland rafters.“

„Känner han honom?“

„Troligen, annars skulle väl Old Firehand ej uppmanat er att vända er till honom.“

Watson erinrade sig nu detta råd och ansträngde sig för att uppfatta, om någon av rafters bröt på tyffa. Inom kort hade han hört dem alla tala; men det fanns ingen bland dem, som ej hade en äkta yankee-engelsk dialekt. Arbetsförmannen beslöt alltså att direkt höra sig för. Han var en av dem, som tagit plats vid elden. Bredvid honom sutto tant Droll och Humpley-Bill. Han vände sig till den senare: „Sir, tillåt mig att fråga, om det finnes någon tyff bland er vid namn Bampel?“

„Pam=pam=pampel?“ ropade Bill, i det han utbröt i ett skallande skratt. „Vilket namn, Pam=pam=pampel; var det så? Jag måste höra ordet ännu en gång.“

„Mr. Pampel“, återtog arbetsförmannen, varpå alla instämde i Bills skratt.

Ordet flög från grupp till grupp och vidare överallt samma munterhet. Och dock: Droll förändrade ej en min. Han hade tagit ett stort stycke kött, varav han skar sig några duktiga bitar. Då skrattet äntligen tystnat, lät Bills stämma åter höra sig: „Nej, sir, då måtte ni ha fått oriktiga uppgifter. Bland oss finns ingen, som heter Pampel.“

„Men Old Firehand har sagt mig det!“ svarade Watson.

„Då uppfattade ni ej namnet rätt. Jag är övertygad om, att var och en av oss hellre skickat sig en kula för pannan, än bar ett så löjligt namn. Eller vad tror du, gamle Droll?“

„Nej, det tror jag sannerligen ej, ty jag bär just själv detta namn!“ Då sprang Bill upp och ropade: „Heter du — du — Pam=pam —“

Han kunde ej fortsätta för skratt, och de andra förmådde ej heller behärska sig, utan instämde i hans munterhet. Denna ökades högst betydligt därav, att Droll förblev fullständigt allvarsam och så fördjupade sig i förtärandet av buffelköttet, som om han ej hade det minsta att göra med skrattet och dess orsak. Men sedan han sväljt den sista köttbiten, reste han sig upp och såg sig runt omkring och ropade: „Samrater, nu får det vara slut med gyllet! Ingen människa bär skuld för sitt namn, och den, som

finner mitt löjligt, må säga mig det på allvar och taga sin kniv, så gå vi litet avsides i mörkret."

Djup stillhet inträdde genast.

„Men Droll“, bad Humpley=Bill, „vem kunde ana, att du hette så! Vi ha ej velat gyckla med dig, och jag hoppas, att du ursäktar oss. Kom och sätt dig här.“

„Well. Förargad är jag ej; men nu veta ni alla, att jag bär detta namn. Men varför frågar ni efter mitt namn?“

„För att jag av er skulle få veta vad som blivit av er landsman Engel“, sade Watson.

„Engel! Känner ni honom?“

„Som mig själv! Lever han ännu?“

„Nej, han är död. Var lärde ni känna honom?“

„Upppe vid Silverfjön — —“

„Då heter ni Watson?“ ropade Droll, avbrytande honom.

„Ja, sir.“

„Watson, Watson! Vilken slump! Dock nej, det ges ingen slump. Allt är Guds skickelse. Jag känner er, master, lika väl, som jag känner mina fickor.“

„Så har ni hört mig omtalas. Av vem?“

„Av er kamrat Engels bror. Se hit! Denne gosse heter Fred Engel, han är er kamrats brorson och har slutit sig till mig för att uppsöka sin fars mördare.“

„Har hans far blivit mördad?“ frågade Watson i det han räckte gossen handen med en vänlig, medlidssam blick.

„Ja, och det för en teknings skull, som — —“

„Återigen denna teckning!“ inföll Watson. „Känner ni till mördaren? Kanske är det röde Cornel?“

„Ja, just han, sir. Men — — han skulle ju ha mördat er också!“

„Endast sårat, sir. Likväl skulle jag ha dött av förblödning, om icke en räddare, en ädel indian — —“

Han fullbordade ej meningen, utan reste sig långsamt och stirrade mot klippan, som om han där såg något överjordiskt väsende. Därifrån kom Winnetou långsamt gående. Han hade avlägsnat sig från lägerplatsen för att refogoscera.

„Där kommer han, där kommer han, Winnetou, apachernas hövding!“ ropade Watson. „Det är han, det är han! Vilken lycka! Winnetou, Winnetou!“

Han störtade emot hövdingen, fattade hans händer och drog honom till sitt bröst. Apachen blickade in i hans ansikte, och hans drag förskönades av ett vänligt leende, då han svarade: „Min vite broder Watson! Jag kom till timataschkrigarna och fick veta, att du åter blivit frisk och dragit till Mississipp. Sätt dig nu ned och berätta, vad du upplevat, sedan vi sist träffades.“

Naturligtvis voro alla nyfikna på den mans levnadsöden, vilkens liv Winnetou räddat, och man lyfnade med återhållen andedräkt till Watsons berättelse. Då han slutat vände han sig till Droll: „Kan ni nu säga, vad det blivit av min kamrat Engel. Mördade Cornel honom?“

„Nej, men sårade honom så, att den stackars mannen dog av följderna därav.“

„Berätta, berätta, sir!“

„Det är snart berättat. Då Cornel lockat er med sig från lägerplatsen, begynte Engel tänka på, att ni icke, vapenlös som ni var, kunde vara honom till någon nytta vid jakten, och att denne alltså måste ha haft någon sär-

skild avsikt. Som Engel hade er fär, blev han orolig för er skull och beslöt följa era spår. Ångesten fördubblade hastigheten av hans steg, och efter en timmes förlopp fick han er i sikte, juft som han framträdde ur en skogsduge. Men vad han såg, gjorde att han åter tog sin tillflykt dit. Nästan stel av fasa, måste han därifrån genom grenverket åse, hur den röde stack ned er och därefter knäböjde över er för att övertyga sig om, att såret var dödligt. Sedan reste boven sig åter upp och förblev en stund eftertänksamt stående. Vad skulle nu Engel göra? Angripa den beväpnade mördaren för att hämnas er död? Det skulle vara galenskap. Hade skurken mördat er, skulle naturligtvis turen nu komma till Engel, och denne insåg, att endast en skyndsam flykt kunde rädda honom. Han ilade därifrån, först ett stycke följande sitt förra spår och sedan vändande sig mot öster. Han såg vatten. Det var Grand Rivers Orfork. Han sprang ditåt, men hade ej uppnått floden, då han hörde ett skott. Han kände en stöt som av en kraftig knytnäve i högra sidan av kroppen, men sprang vidare och ned i vattnet för att simma över till motsatta stranden. Då såg han, att en bäck från vänster utgöt sitt vatten i floden. Han vände sig mot dess mynning och simmade en bit uppför den, tills han nådde ett ställe, där en stor buske på stranden nedsände i vattnet sina täta grenar, vilka gjorts fullkomligt ogenomträngliga för ögat genom insnärjt vattengräs. Han trängde sig försiktigt in mellan grenarna och gömde sig där."

„Desså Cornel hade nu nått stranden, och då han ej såg Engel och floden var smal, trodde han, att flyktingen simmat över, och begav sig efter. Men det måste ske med den största försiktighet, emedan hans skjutvapen och am-

munitio ej fingo komma i beröring med vattnet. Det dröjde en god stund, innan han nådde motsatta stranden och försvann i småskogen. Efter en stund såg Engel honom komma tillbaka, förgäves sökande efter spår. Sedan försvann han åter och Engel varken hörde eller såg honom vidare. Han blev likväl stående i vattnet, tills mörkret inbröt; då simmade han över och sprang hela natten åt väster för att hinna så långt bort som möjligt."

„Var han ej sårad?"

„Jo, skottet hade träffat honom under armen. Hans upprörda sinnesstämning och det falla vattnet hade dock gjort, att han icke aktat därpå; men under nattens färd började såret att värka och bränna. Han hämmade blodflödet, så gott sig göra lät, tills han om morgonen fann kylande blad, vilka han lade på såret och bytte tid efter annan. Han kände sig dödsstrött och plågades av en våldsam hunger. Han släpade sig dock vidare, tills han mot aftenen nådde ett ensamt nybygge, vars invånare vänligt mottogo honom. Han var då så svag, att han föll medvetlös ned. Då han vaknade, låg han i en bädd och visste ej, hur han kommit dit. Han fick då veta, att han i två veckors tid legat i feber, varunder han oupphörligt yrat om mord, blod och flykt och vatten. Såren läktes så småningom, och han återvände sedan till Las Animas."

„Alltså ej till Pueblo", sade Watson. „Vad gjorde han där?"

„Han slöt sig som forman till en karavan, som drog till Kansas City på Arkansasvägen. På detta sätt förskaffade han sig medel till att uppsöka sin bror. Kommen till Russellville, fick han höra, att denne lämnat orten, dock

erhöll han av en granne ett för hans räkning kvarlämnat brev, vari stod, att brodern flyttat till Benton, Arkansas."

„Men hur gick det med teckningen, som han bar på sig?"

„Den hade blivit så förstörd av Orforks vatten, att Engel måste låta kopiera den. Naturligtvis berättade han allt för sin bror, och denne var villig att hjälpa honom i hans företag. Men tyvärr visade det sig snart, att Engels tid var ute. Den långa vistelsen i det falla vattnet hade gjort honom till döds kandidat. Han började hosta och föll hastigt av. Läkaren förklarade, att han led av galopperande lungsjuk, och åtta veckor efter sin ankomst till brodern var han ett lik."

„Alltså har Cornel även hans liv på sitt samvete!"

„Om han ej hade mera att stå till svars för! Här bland oss finnas flera, vilka på ett sorgligt sätt gjort bekantskap med denne mågmdare. Men hör, vad som vidare hände! Engel, brodern nämligen, var en driftig man, som plöjde sin åker och jämsides idkade en inbringande handel. Han ägde två barn, en gosse och en flicka. Familjen bestod av föräldrarna, de båda barn och en dräng, vilken, då så behövdes, även förrättade en pigas syblor. En dag kom en främling till Engel och gjorde honom ett så fördelaktigt affärsanbud, att han blev helt förtjust däröver. Främlingen utgav sig för kanalbåtsentreprenör och sade, att han gjort sin lycka som guldgrävare. Han kom därvid att nämna, att han under denna tid lärt känna en man, som också hette Engel och var tyff. Därmed avsågs naturligtvis brodern, och detta ledde de båda männen in i ett samtal, varunder estermiddagen och kvällen

förflöto, utan att främlingen tänkt på uppbrott. Naturligtvis blev han tillbjuden nattlogi, vilket anbud han antog. Engel hade också öppen hjärtigt berättat om broderns död och orsaken därtill samt tagit fram teckningen ur det lilla väggskåpet. Senare gick man till vila. Familjen sov en trappa upp i ett innansför stugan beläget rum, drängen i en liten kammare på andra sidan. Gästen hade fått sig anvisat det bästa rummet, som låg innansför drängens kammare. På nedre botten var allt stängt, och Engel hade, som han städse brukade, tagit med sig nyckeln upp. Nu hade det kort förut varit gossen Freds födelsedag, på vilken han erhållit ett tvåårigt föl. Då han en gång under natten vaknade, kom han ihåg, att han föregående afton, till följd av de många intressanta äventyr, som berättats alldeles glömt bort att fodra hästen. Han steg därför upp och lämnade sovrummet så sakta som möjligt för att ej väcka någon.

Nedkommen, sköt han regeln från bakdörren och gick över gården till stallet. Han hade ej ljus med sig, varför det tog längre tid än vanligt, innan han hunnit fodra djuret. Han var ännu ej färdig, då han tyckte sig höra ett skrik. Han skyndade ut på gården och såg ljus i sovrummet. Detta försvann och syntes strax därpå i drängkammaren, vareft nu uppstod ett förfärligt larm. Drängen skrek, och möbler krossades. Fred sprang fram till husväggen och klättrade upp till fönstret på vinspaljén. Då han blickade in genom detsamma, såg han, att drängen låg på golvet, över honom knäböjde främlingen och höll honom med vänstra handen om strupen samt riktade med den högra en revolver mot hans huvud. Två skott ljödo. Fred hade velat skrika, men fick ej fram ett ljud. Han

släppte i förfäran sitt tag i spaljén och störtade ned på den stenlagda gården, varvid han slog sig så hårt, att han förlorade medvetandet. Då han åter kom till sans, frågade han sig, vad som var att göra. Mördaren befann sig måhända fortfarande i huset; därför vågade han sig icke in men hjälp måste anskaffas. Han sprang därför över gården, varvid han skrek av alla krafter för att skrämman mannen från att göra föräldrarna något illa, och ilade till närmaste grannes hus. Folket därstädes hörde hans rop och skyndade ut ur huset. Då de fingo veta, vad som hänt, beväpnade de sig och följde den återvändande gossen. När de närmade sig huset, sågo de, att det brann i timret. Främlingen hade anlagt eld och därpå gett sig av. Vågorna hade så hastigt gripit omkring sig, att man ej längre kunde tränga upp i övre våningen, vad som fanns på nedre botten, blev till största delen bärgat. Baggskåpet stod öppet och var tomt. Lifen, till vilka man ej kunde nå, måste lämnas att förtäras av elden."

"Gräsligt — förfärligt!" ljöd det runt omkring. Fred Engel satt med ansiktet dolt i händerna och grät sakta.

"Ja, gräsligt!" nickade Droll. "Händelsen väckte uppseende. Övriga efterspaningar företogs, men förgäves. Bröderna Engel ägde i S:t Louis en syster, hustru till en rik skeppsredare. Hon utfäste tiotusen dollars som belöning åt den, som lyckades gripa mördaren; även det utan resultat. Man kom då på den tanken att vända sig till Harris och Blothers privatdetektivbyrå, och det med god påföljd."

"God påföljd?" sade Watson. "Mördaren går ju ännu fri!"

„Ja, ännu“, svarade Droll, „men han är redan så gott som fångad. Jag begav mig till Benton för att ta riktigt noga reda på alla omständigheterna vid illgärningen, och — — —“

„Ni? Varför ni?“

„För att förtjäna de femtusen.“

„Det var ju tiotusen!“

„Honoraret kommer att delas. Den ena hälften tillfaller Harris och Blothers, den andra detektiven.“

„Är då ni, sir, en detektiv?“

„Om! Som jag tror mig vara bland idel hederligt folk, så vill jag omtala, vad jag hittills har förtegit. Jag är privatpolisagent för vissa distrikt av det fjärran västern. Jag har redan gripit och överlämnat åt rättvisan mången brottsling, som trodde sig säker, och ämnar även fortsätta därmed. Så, nu kunna ni förstå, varför jag ej velat tala om mig själv.“

Hade man nyss skrattat åt tantens besynnerliga namn, så såg man nu Droll med helt andra ögon. Den omständigheten, att han var en detektiv, kastade ett förklarande ljus över hela hans personlighet och alla hans antagna egenheter. Han gömde sig bakom sitt löjliga yttre för att desto säkrare nå den, han önskade få tag i.

„Alltså“, fortsfor han, „utfrågade jag noggrant Fred om allt, vad som passerat. Teckningen, för vars ernående boven ej tvekade att begå detta gräsliga brott, kommer han naturligtvis att betjäna sig av; följaktligen ämnar han bege sig till Silverfjön. Jag måste följa honom och tog med mig Fred, som känner väl igen honom. Redan på ångaren, då jag såg honom bland tramps, var jag tämligen säker på min sak; vissheten har vuxit dag för dag, och

nu hoppas jag, att vi i dag skola lyckas gripa brottslingen. Men nu har jag pratat nog och ämnar sova en stund. Väck mig, då tiden är inne!"

Han reste sig för att uppsöka en lämplig sovplats. Men de övriga tänkte föga på sömn. Vad de nyss hört och den förestående sammanstötningen med tramps gävo dem ämnen, varom de ej nog kunde samtala.

Vid midnatt begav sig Old Firehand till Hartley, som han fann sovande i sin säng, men bredvid denna satt Charons neger med revolvern i handen. Han hade i den sårades ställe åtagit sig bevakningen över de båda tramps, och Old Firehand återvände belåten till ingenjören för att säga denne, att han nu ämnade bryta upp för att möta tåget. Han lät därest falla de båda arbetarna, som på lokomotivet skulle intaga tramps plats, och begav sig jämte dem i väg till det ställe, där det ankommande tåget blivit beordrat att stanna.

Det var fullständigt mörkt, men arbetarna kände noga till trakten. Då de nått målet för sin vandring, satte de sig ned i gräset för att invänta tågets ankomst. Klokan var ej fullt tre, då tåget anlände och höll vid det ställe, där de slagit sig ned. Det utgjordes av lokomotivet och sex rymliga personvagnar, alla tomma. I den främsta vagnen stod en sluten kista, fylld med stenar. Någon konduktör fanns ej, endast en lokomotivförare.

Sedan Old Firehand fullständigt sina instruktioner och svärtat sitt ansikte med sot för att likna en eldare, satte sig tåget i rörelse.

Nejden låg ännu försänkt i mörker; då det led mot tretiden, antändes vid banan den överenskomna elden, och strax efter tre började morgonen gry. En kvart över tre

hörde de väntande tramps tågets avlägsna rullande, och strax därpå syntes lokomotivets skarpa ljus. Då tåget närmade sig elden på ungefär hundra stegs avstånd, öppnade lofföraren ångventilen, och strax därefter ljud pipan, hjulen gniplade och stönade; tåget stannade.

Då tramps sågo, att vagnarna höllo, jublade de av glädje och trängde sig mot vagnarna. Var och en ville vara den förste att bestiga tåget. Endast Cornel viftade, vad som var nödvändigast. Han gick fram till lokomotivet, kastade en blick över en av skyddsväggarna och frågade: „All right, boys?“

„Well!“ svarade den ene av arbetarna, som höll revolvern riktad mot lofförarens bröst. „Vid den minsta rörelse trycker jag av.“

Old Firehand stod som slagen av skräck, tryckt mot vattenbehållaren och framför honom den andre arbetaren med sin revolver. Cornel lät fullständigt bedra sig. Han sade: „Gott! Ni ha utfört er sak väl och skola därför få extra betalning. Stig av, då jag ger tecken därtill.“

Han försvann ånyo i mörkret. Då han var borta, böjde sig Old Firehand fram för att kasta en blick över trakten. Han såg ingen stå vid banan, men i vagnarna vimlade det av människor. Man hörde, att de stredo om kofferten.

„Vidare, vidare, så hastigt som möjligt, befallde jägaren. „Också Cornel tycks nu vara påstigen.“

Tåget satte sig åter i rörelse.

„Håll, håll!“ ropade en stämman. „Skjut ned de hundarna! Skjut! Skjut!“

Man hörde orden, men icke stämmans klangfärg. Old Firehand anade därför ej, att det var Cornel, som ropade.

De i vagnarna befintliga tramps grepos av förskräckelse, då dessa började röra på sig. De ville springa ned, men tågets hastighet omöjliggjorde varje sådant försök. Då rycktes dörren till lokomotivet häftigt upp, och Woodward, en av bandets ledare, visade sig i dörröppningen. Han såg framför sig jägarens av eldskenet klart upplysta ansikte, och där bredvid, fredligt stående, de förmenta tramps. „Old Firehand!“ skrek han så högt, att han till och med överröstade maskinens buller. „Med med den hunden!“

Han ryckte sin pistol ur gördeln och sköt. Firehand fastade sig till golvet och förblev osårad. I nästa ögonblick blixtrade hans revolver, och Woodward störtade ned död.

Under tiden rusade tåget i väg. En halv timme förgick, då ljudet pipan i en lång, utdragen vissling. Man närmade sig bron, och Old Firehand ville på detta sätt underrätta sina väntande män om tågets ankomst.

Dessa stodo sedan länge på sina poster. Kort efter midnatt hade från Wallace anlant soldater, vilka nu posterades under bron på båda sidor om floden. Där bron började, hade Winnetou ställt upp sig med rafters och jägarna. På andra sidan om bron vid tunnelöppningen stodo tre fjärdedelar av de beväpnade arbetarna, och vid tunnelns slut väntade de återstående. Bland dem befanns sig även arbetsförmannen, vilken åtagit sig uppgiften att i tunnelns inre koppla av lokomotivet från de övriga vagnarna. Då han hörde tågets vissling, bjöd han: „Tänd elden!“

Befallningen åtlhuddes, och den framför tunnelöppningen liggande vedhögen antändes; själv trädde han in i

tunneln för att där, tryckt intill väggen, invänta tågets ankomst.

Detta hade under minskad hastighet passerat bron och närmade sig tunneln. Old Firehand ropade till de därstädes uppställda männen: „Tänd på bakom oß!“

Ett ögonblick senare höll tåget, just där Watson väntade. Han kröp hastigt in mellan lokomotivet och första vagnen, kopplade dem ifrån varandra varefter han sprang ut ur tunneln. Lokomotivet följde ögonblickligen, vagnarna blevo stående.

Allt detta skedde så hastigt, att tramps ej förrän det var för sent hunno uppfatta läget. De hade ej känt sig väl till mods under den snabba färden, i synnerhet sedan de fått veta, att Old Firehand stod vid maskinen. Då de blickade ut genom fönstren, stirrade ett underjordiskt mörker dem till mötes. De, som trängde sig till den sista vagnens dörr, sågo som genom ett trångt, mörkt rör en stor eld, från vilken rök bolmade. Och de, som stodo i den första vagnen, funno lokomotivet försvunnet och i dess ställe en brinnande vedhög.

„En tunnel, en tunnel“, ropade de förfärade. „Vi måste ut, ut!“

Man sköt och trängdes, och det uppstod ett kaos av kroppar, armar och ben, ett virrvarr av skrik, eder och förbannelser. Och till allt detta sällade sig den tätä, tunga röken, som morgonvinden drev in i tunneln.

„Man vill kväva oß“, ropade en stämma. „Ut, ut!“

De fasanfulla orden upprepades från mun till mun, och i dödsångest trängde sig alla mot utgången. Men där sprakade dem till mötes elden, vars flammor fyllde hela öppningen. Den, som ville ut, måste springa genom el-

den. Då de främste märkte detta, vände de om och försökte tränga sig tillbaka; de efterföljande spjånade emot och ville pressa sig vidare framåt och i de båda eldarnas närhet utspann sig en fruktansvärd tvekamp mellan människor, som kort förut varit vänner.

Old Firehand hade rusat omkring berget för att komma till den främsta elden. Då oväsendet ökades, sade han: „De äro människor, och vi måste skona dem.“

„Men de skola överfalla er, sir!“

„Gör endast som jag säger.“

Han hjälpte själv till att skjuta eldhärden åt sidan, så att det mellan den och tunneln blev så påf stort rum, att man kunde springa däremellan. Han gjorde språnget och befann sig nu i tunneln allena med den rasande människohopen. Aldrig förr i sitt liv hade han så tydligt ådagalagt sitt mod, och dock svef honom tillförsikten ej ett ögonblick.

„Hallo, silence!“ dånade hans mäktiga stämma. Den överröstade skränet ur hundratals strupar, och djup stillhet inträdde.

„Old Firehand!“ ljöd det så med ett uttryck av gränslös förvåning över hans makalösa oförvägenhet.

„Ja, det är jag!“ svarade han. „Och då ni nu veta, vem jag är, kunna ni ej tänka på något motstånd. Vilja ni ej kvävas, så lämna era vapen här och kommen ut, en i sänder. Jag skall stå där ute vid elden och kommendera. Den, som springer ut utan mitt tillrop eller med något vapen, blir ögonblickligen nedskjuten. Överlägg sines emellan! Kasta ut en mössa eller hatt; det skall vara tecknet, att ni antaga villkoret.“

Han hade i följd av den kvävande röken blott med ansträngning funnat uttala de sista orden och sprang nu hastigt tillbaka ut. Det intryck, hans uppträdande gjort på tramps, var så mäktigt, att ingen av dem hade vågat höja sitt gevär mot honom.

Han gav arbetarna befallning att rikta sina vapen mot tunnelöppningen för att tillbakasläta tramps, i fall dessa skulle försöka att i massa tränga sig ut. Man kunde höra, att de ivrigt rådslago. Omständigheterna lämnade dem dock ej lång tid till överläggning; ty döden genom kvävning trädde närmare och närmare, och de sågo ingen annan utväg till räddning än de föreslagna. En hatt kom flygande ut ur tunneln, och strax därpå tillkännagav Old Firehands stämna, att den förste av tramps fick utträda. Han kom utspringandes och befalldes att ögonblickligen fortsätta över bron, vareft han mottogs av rafters och jägarna och genast fängslades. På samma sätt tillgick det med alla hans kamrater, och efter en kvarts förlopp befunno sig alla tramps i segrarnas våld. Men nu visade det sig, att röde Cornel fattades.

Fångarna utfrågades, och de förklarade, att han jämte ungefär tjugu andra aldrig bestigit tåget. Man genomfökte noggrant de i tunneln stående vagnarna; men då han ej fanns där, måste tramps ha talat sanning.

Fångarnas bevakning anförtroddes åt soldaterna och arbetarna, och därpå redo Old Firehand och Winnetou med jägarna och rafters för att följa den saknades spår från det ställe, där tåget hållit.

„Denne Cornel har verkligen handlat mycket slugt“, sade Old Firehand. „Som de naturligtvis försjett sig med de snabbaste hästarna, ha de redan fått ett försprång,

som ej blir lätt att vinna igen. Han har noga bespejlat oss och sedan gripit till flykten.

Jägarna och rafters följde deras spår ännu en stund och återvände därpå till bron.

Under tiden hade de fyra rafters återkommit från Sheridan. De medförde de båda fångarna samt Hartley och ingenjör Charon, vilka ämnade sig till Fort Wallace, där deras upplysningar kunde bli av vikt. Arbetarna begåvo sig till fots tillbaka till Sheridan; de medtog som belöning tramps' kvarlämnade vapen. Dragonerna återvände till Fort Wallace, och de övriga jämte fångarna stego upp på tåget, vilket förde dem till ort och ställe.

I Fort Wallace hade denna händelse väckt den största uppmärksamhet, och deß invånare voro i stor spänning, innan de fingo kännedom om densamma's förlopp. Då tåget anlände, trängde sig alla omkring det, och tramps rönt ett mottagande, som gav dem en försmak av, vad de hade att vänta, sedan deras dom fallit. — Ännu i dag talar man i trakten om denna berömtade tilldragelse, varvid naturligtvis Old Firehands och Winnetous namn först och främst nämnas.

Sjätte kapitlet.

Där, vareft Elk Mountains höja sig på andra sidan Cumison River, redo fyra män över en högplata, be vuxen med kort gräs, men så långt ögat kunde nå, utan en buske eller ett träd. Ehuru man i fjärran västern är van vid att möta egendomliga gestalter, hade dock dessa fyra ryttare måst väcka var och en mötandes särskilda uppmärksamhet.

Den ene av dem, vilken man genast märkte var den förnämste, red en präktig, kolsvart hingst. Hans gestalt, ehuru endast av medellängd, gav likväl intryck av stor kraft och uthållighet. Hans solbrända ansikte inramades av ett helskägg. Denne man var Old Shatterhand, den berömda jägaren, som fått detta binamn, emedan han på ett enda slag av sin knytnäve förmådde nedlägga sin fiende.

Bredvid honom red en liten spenslig, skägglös karl i en blå, långskörtad frack med gula, blankputsade knappar. På huvudet bar han en s.k. amazonhatt med en fjäder i. Byxorna voro för korta, och de bara fötterna voro instuckna i läderskor. Denne ryttare hade en hel arsenal med vapen hängande omkring sig, men den, som blickade in i hans godmodiga ansikte, såg genast, att han ej gärna brukade dessa vapen till att döda någon människa. Denne lille man var herr Heliogabalus Morpheus Franke, av sina kamrater gemenligen kallad Halte Frank, emedan han haltade på ena benet.

Tätt bakom dessa båda män red en mycket över sex fot lång, ytterligt mager figur på en gammal, svankryggig mulåfna, vilken knappt tycktes ha nog styrka att bära ryttaren. Mannen bar en jaktrock av buffelhud, som lämnade bröstet obetäckt. Dess ärmar räckte knappt över armbågarna och harmonierade väl med de korta byxor-na. På det spetsiga huvudet satt en hatt, vilken långt tillbaka måtte ha varit en grå »cylinder«, men vars brätten nu voro avslitna med undantag av en helt liten bit, som tjänade till handtag. I gördeln voro instuckna revolvrar och tvärs över de oändligt långa benen låg en studsare. Mannens ålder var omöjligt att gissa likaväl som hans mulåfnas. Det var endast att förmoda, att de båda väl kände varandra och redan tillsammans upplevat mångt äventyr.

Den fjärde ryttaren satt på en hög, kraftig klippare. Han var underjätig och så liten, att hans korta ben knappt räckte över hälften av hästens flank. Han bar, ehuru solen brände hett, en päls, som dock led av höggradig hårlöshet. Som pälsärmarna voro alldeles för långa, såg man egentligen intet annat av hela mannen än det feta, röda och knipsluga ansiktet. Han var försedd med en lång studsare. Vad han desutom ägde för vapen, kunde man ej se, då pälsen dölde allt.

Dessa båda män voro David Kroners och Jakob Pfefferkorn, överallt kända under namnen »Långe Davy« och »Tjocke Gemmy«. De voro ofskiljaktiga, och ingen hade någonsin sett den ene, utan att den andre var i närheten. Gemmy var tysk och Davy yankee. Lika ofskiljaktiga voro också deras djur.

De fyra ryttarna måste redan ha tillryggalagt en betydande sträcka, ehuru det ännu ej var långt över middagstid, och deras hästar voro betäckta med damm. De redo fram under tystnad, vilken dock slutligen bröts av Halte Frank, som vände sig till Old Shatterhand med orden: „Vi skola alltså övernatta vid Elk-Fork? Hur långt ha vi egentligen kvar dit?“¹²

„Vi komma att nå detta vatten mot aftenen“, svarade den tillfrågade.

„Först mot aftenen? Vi måste dock åtminstone låta hästarna flåsa ut en stund.“

„Naturligtvis. Bortom denna prärie vidtar en sträcka skog, vareft även flyter vatten. Tyst, är det inte ryttare, som komma där borta?“

Han pekade mot sydväst, där några gestalter blivit synliga. De voro ännu så långt borta, att man ej kunde urskilja, om det var djur, kanske bufflar, eller ryttare. De fyra jägarna redo långsamt vidare med ögonen riktade på denna grupp. Efter en stund sågo de tydligt, att det var ryttare; och snart därefter visade det sig, att de buro uniformer; det var soldater.

Dessa färdades egentligen i nordöstlig riktning; men då de fingo syn på de fyra jägarna, ändrade de kurs och redo emot dem i galopp. De voro tolv till antalet och anförda av en löjtnant. Då de närmat sig jägarna på ungefär trettio stegs avstånd, gjorde de halt.

Officeren mönstrade de fyra ryttarna med hotfull blick och frågade: „Varifrån komma ni, boys?“

¹² I tyfva texten talar Halte Frank sachsiska. (Anm. år 2002.)

„Blixt och dunder!“ brummade Halte Frank. „Våga de verkligen tilltala oss med benämningen »boys«? Den där farlen måtte väl se, att vi äro »ståndspersoner«.“

„Låt bli att viffa!“ ropade löjtnanten i sträng ton. „Sag vill veta, varifrån ni komma!“

Frank, Gemmy och Davy betraktade Old Shatterhand för att se, vad denne skulle göra eller säga. Han svarade mycket lugnt. „Från Leadville och vi ämna oss till Elk Mountains.“

„Det är lögn!“

„Vill ni beskyllda oss för lögn. Det får ni allt ta tillbaka. Old Shatterhand brukar kunna bevisa varje ord, han säger!“

„Old Shat — — —“ ropade löjtnanten och stirrade på jägaren med häpnad, vidöppna ögon.

„Ja, Old Shatterhand“, sade denne lugnt. „Kanske ni hört det namnet förr?“

„Honom känner jag; honom känna vi alla väl till. Och denne man skulle vara ni — ni — ni, sir?“

Hans min uttryckte tvivel, när han med ännu vidöppna ögon mätte jägaren. Men då föll hans blick på det högst moderna geväret med det egendomliga fulformiga låset, och hans ansiktsuttryck förändrades plötsligt. Han tillfogade genast: „Behold! Är det där icke en Henrystudsare?“

„Jo“, nickade Old Shatterhand. „Känner ni till detta slags gevär?“

„Sag har ej sett något sådant, men hört en noggrann beskrifning däröver. Uppfinnaren lär ha varit en egendomlig kurre och skall ha förfärdigat blott några få sådana, emedan han fruktade, att indianerna och bufflarna

snart skulle bli utrotade, om denna studsare blev allmänt använd. De få exemplaren ha gått förlorade, och blott Old Shatterhand lär ännu äga ett, det sista. Så är ni då verkligen denne store jägare, denne vittberömda västman, vilken med händerna trycker till marken en fullburen buffeltjur och med blotta knytnäven kastar omfull den starkaste indian?"

„Jag har ju redan sagt er, att jag är Old Shatterhand. Det är mig likgiltigt, om ni tror det eller ej.“

„Förlåt mig, sir, att jag betett mig ohöfligt! Vi ha alla anledningar att behandla vißt slags folk med skärpa. Vågar jag fråga, vart ni ämnar er, sir?“

„Till Elk Mountains, som jag redan sagt er; därifrån ämna vi oß vidare.“

„Då måste jag varna för de röda“, sade officeren. „Vi veta med säkerhet, att utahindianerna för kort tid sedan grävt upp stridsyxan.“

„Verkligen. Därom har jag intet hört.“

„Det tror jag, ty ni kommer från Colorado, och dit ha underrättelser därom ännu ej funnat hinna. Er väg för er mitt igenom utahindianernas område. Jag vet, att Old Shatterhands namn hålles i vördnad bland de rödas alla stammar; men tag dock ej saken för lätt, sir! Just utahindianerna ha all orsak att vara förgrymmade på de vita!“

„Hur så?“

„En skara vita guldsökare trängde för en tid sedan in i ett utahläger för att röva hästar; det var på natten, de röda vaknade och satte sig till motvärn, och många av dem blevo dödade av de väl beväpnade vita. Dessa senare undkommo med de rövade hästarna och andra rövade

föremål, men morgonen därpå blevo de efterfatta av indianerna; de upphunnos, och det utspann sig en strid, som kostade många människoliv. Ungefär sextio indianer lära blivit nedskjutna, och av de vita undkommo endast sex. Nu ströva Utahs omkring för att finna dessa sex, och deßutom ha de sänt en beskickning till Fort Union för att fordra skadestånd, en häst för varje förlorad sådan, för de andra rövade föremålen tusen dollars och för varje dödad indian två hästar och ett gevär."

"Det finner jag icke obilligt. Har man gått med på dessa fordringar?"

"Nej. Beskickningen fick vända åter med oförrättat ärende, och utahs resa sig nu i massa. Som vi här i territoriet ej äga nog militär att undertrycka deras uppror, så har man sett sig om efter bundsförvanter. Några officerare ha därför begivit sig till navajos för att vinna dem, och det har lyckats."

"Och vad har bjudits navajos för deras bistånd?"

"Allt byte, de kunna taga."

Old Shatterhands ansikte mörknade allt mer och mer. Han sade: "Först bli utahs överfallna, rånade och många av dem dödade; då de fordra ersättning och våldsverkarnas bestraffning, avvisar man dem, och då de själva ta saken i sin egen hand, hetjar man navajos på dem och betalar dessa med det byte, de kunna röva från de förorättade. Är det då underligt, om de drivas till det yttersta?"

"Jag har blott att lyda order och har ej rätt att fälla någon dom. Jag har gett er dessa underrättelser för att varna er."

„Mottag mitt tack för varningen, och om ni i Fort Union berättar om detta möte, så säg, att Old Shatterhand ej är någon fiende till de röda och livligt beklagar, att en så rikt begåvad nation måste gå under, emedan man ej lämnar dem tid att i ro utveckla sig efter den mänskliga kulturens lagar. Good bye, sir!“ Han vände sin häst och red därifrån, följd av sina tre kamrater; soldaterna blickade en stund häpna efter honom och fortsatte därefter sin avbrutna ritt.

Hästarna sattes i galopp, och snart nådde de fyra rytarna en hög barrskog, vars träd tycktes stå så tätt, att det ej var tänkbart att komma igenom med hästarna. Old Shatterhand red dock direkt mot en punkt, där han drev sin häst genom den i brynet växande småskogen och infom på en s. f. indianstig på tre fots bredd. Han steg genast av för att undersöka spåren på stället; men då han ej fann några färsta sådana, steg han åter till häst och uppmanade sina följeslagare att följa sig.

Här inne i den djupa urskogen rörde sig ej den minsta fläkt, och utom hästarnas hovslag förnams ej ett ljud. Old Shatterhand höll sin studsare skjutsfärdig och blicken skarpt riktad framför sig för att, i händelse av fara, vara beredd.

Sedan man färdats så en lång stund, vidgade sig plötsligt vägen till en öppen plats, i vars mitt flera stora klippblock lågo tornade ovanå varandra. De voro beväxna med mossor, och i deras remnor hade buskar funnit den för sina rötter nödiga näringen. Här stannade Old Shatterhand, i det han sade: „Här är det ställe, där vi kunna unna våra hästar litet vila och under tiden steka vårt kött. Batten finns det också, som ni se.“

En liten rännil porlade nämligen fram mellan stenarna, slingrade sig över den öppna platsen och försvann sedan i skogen. Ryttarna stego av, befriade sina hästar från betslen, så att de fritt fingo beta, och tände därpå en eld. Jemmy åtog sig att steka köttet, och Old Shatterhand avlägsnade sig för att undersöka terrängen.

Skogen var nämligen endast tre kvarts väg bred och genomförd av talrika indianstigar. Uthuggningen låg ungefär mitt i den.

En stund senare stekte köttet över elden, och en behaglig doft spred sig därifrån. Nu återvände Old Shatterhand. Han hade gått ända till motsatta skogsbrynet, varifrån man kunde se ut över den öppna prärien. Intet misstänkt hade mött hans blick, och de hade alltså enligt hans mening intet att frukta. De intogo i lugn sin måltid.

Om de fyra männen ansågo sig säkra, togo de dock misste. En fara närmade sig dem i form av två ryttargrupper, vilka styrde kurs mot skogen. Den ena av dessa grupper var liten; den bestod av blott två ryttare, som kommo från norr och träffade på spåren efter Old Shatterhand och hans följeslagare. De stego av hästarna och undersökte noggrant spåren. De voro väl beväpnade, men deras dräkter voro illa medfarna. Hästarna sågo dock välfödda och kraftiga ut, men saknade både sadel och betsel och voro blott försedda med grimskast.

„Bad tänker du om dessa spår, Knox?“ frågade den ene.
„Ja vi kanske några röda framför oss?“

„Nej“, ljöd det bestämda svaret.

„Alltså vita! Varför tror du det?“

„Hästarna voro skodda, och männen ha ej ridit, såsom indianerna bruka, utan bredvid varandra.“

„Och hur många äro de?“

„Blott fyra. Vi ha' alltså intet att frukta, Hilton.“

„Så framt det icke är soldater!“

„Pshaw! Jäke ens då. Vid ett fort så vi ej visa oß; där finnas så många ögon och göras så många frågor, att vi jäkert skulle förråda oß. Men fyra kavallerister lyckas ej att få något ur oß. Huru skulle de också kunna komma på den tanken, att vi höra till de vita, som översjölo utahs.“

„Det har du nog rätt i; men vi befinna oß likväl i ett bedröfligt läge. Hetjade av de röda och efterspanade av soldaterna, irra vi fram och tillbaka inom utahindianernas område. Vi gjorde dumt, då vi läto röde Cornel förespegla oß guld och gröna skogar.“

„Dumt? Bist icke. Att bli hastigt rik är en skön sak, och jag förtvivlar ännu ej. Snom fort kommer Cornel efter med den andra gruppen, och då är det ej längre någon fara.“

„Men deßförinnan kan mycket hända!“

„Bisserligen. Vi måste försöka att komma ur detta svåra läge. När jag rätt tänker på saken, ser jag blott en utväg, och den öppnar sig för oß just nu.“

„Vilken skulle det vara?“

„Vi måste försöka att träffa på vita, till vilka vi kunna sluta oß. I deras sällskap skola vi tagas för jägare, och ingen skall komma på den tanken att sätta oß i förbindelse med de människor, som varit orsaken till, att utahs grävt upp stridslyran.“

„Och du menar, att vi ha sådana vita framför oß?“

„Jag tror det. De äro i skogen. Låt oß följa dem.“

Cornel hade strävat efter att öka sin trupps antal, vilken som bekant endast bestod av det tjugotal tramps, som undkommit vid Eagle-tail. Uppå i bergen skulle de troligen få utstå mången dust med indianerna, och tjugumän voro alldeles för få. Han hade därför under ritten genom Colorado dragit till sig alla, som låtit draga sig. Dessa utgjordes naturligtvis av idel arbetslöst folk, vars moral ingalunda var av bästa slag. Bland dem befunno sig också de nybnämnda Knox och Hilton. Cornels skara hade snart blivit så stor, att han beslutat dela den för att icke väcka uppmärksamhet. Med den ena hälften ämnade han själv från La Beta gå över Klippiga bergen, och de övriga skulle vika av åt Morriso och Georgetown för att därifrån överstiga bergen. Som Knox och Hilton voro erfarna män, utvaldes de att leda denna andra avdelning. De hade lyckligt kommit över bergen och gjort halt i Breckenridge-trakten, då ett svårt misföde drabbade dem. En stor hästhjord, som brutit sig ut från en hazienda, tog nämligen kossan tvärs över deras lägerplats, varvid deras egna hästar slet sig och flydde med de andra djuren. För att komma i besittning av nya hästar, överföllu de ett utahläger, förföljdes av indianerna och blevo dödade så när som på sex. Dessa sex jagades nu av de röda; fyra av dem hade redan stupat, och endast de båda anförarna, Knox och Hilton, hade hittills lyckats undgå indianernas hämnd.

Om allt detta samtalade de, medan de närmade sig skogen. Dittomna, funno de indianstigen och följde den. De uppnådde uthuggningen just som de fyra jägarna intogo sin måltid.

Old Shatterhands skarpa öga blev dem först varse; han fattade sin studsare och iakttog varje deras rörelse, då de närmade sig.

„Good day, mesch’schurs!“ hälsade Knorr. „Kanske ni tillåta, att vi vila ut oß en stund hos er?“

„Varje hederlig man är välkommen“, varade Old Shatterhand, i det han med skarp blick granskade först ryttarna och så deras hästar.

De stego av hästarna och satte sig vid elden. Den godmodige Gemmy sköt till dem några bitar av steken och uppmanade dem att äta, vilket de ej läto säga sig två gånger.

Den andra truppen, som närmade sig skogen, ehuru från den motsatta sidan, utgjordes av en skara av tvåhundra indianer. Även de tycktes känna väl till trakten, ty de styrde rak kurs på det ställe, där en stig utmynnade, vid vilkens början de vita hade kommit till uthuggningen.

De röda befunno sig på frigsstigen, vilket utvisades av de hjärta färger, varmed de målat sina ansikten. I spetsen red en jättelik man, från vilkens huvud hövdingens prydnad, örnsjädern, vajade. Då de nått stigen, steg han av för att undersöka den. Han gick långsamt steg för steg en sträcka framåt, med överkroppen djupt böjd mot marken. Sedan han återvänt, sade han sakta på utahspråket: „Ett blekansikte har nyligen varit här. Utahfrigarna må gömma sig med sina hästar bland träden. Dvutsavaft¹³ skall gå och söka blekansiktet.“

Därmed smög han sig tillbaka in i skogen; då han efter en halvtimme åter syntes, lät han höra en lätt vispling,

¹³ I tyfva texten Dvuts=avaft. (Anm. vid avskrift 2002.)

strax kommo de röda fram mellan träden, som om de dykt upp ur jorden. Han gav en vink, och underansförarna, fem eller sex till antalet, trädde fram till honom.

„Sex blekansikten ha lägrat sig vid klipporna“, sade han. „Det är väl de sex, som undkommo i går. Deras hästar beta bredvid dem. Mina bröder må följa mig, tills vägen vidgar sig; där må de dela sig; hälften beger sig åt höger, de andra åt vänster och omringa uthuggningen. Då jag ger tecken, bryta de röda frigarna fram. Fem män stanna här för att vakta hästarna. Howgh!“

Anförda av hövdingen smögo sig de röda in i skogen, så tyst att ej ett ljud hördes. Då de närmat sig uthuggningen, skildes de åt för att omringa platsen.

De vita hade jußt slutat sin måltid och Halte Frank sade till de båda nykomna: „Nu ha vi ätit och vilat oß, nu är det på tid att vi lära känna varandra.“

„Riktigt, nickade Knox. „Kan jag alltså få veta, vart ni ämna er härnäst?“

„Vi rida till Elkbergen.“

„Vi också. Det passar ju bra. Då kunna vi göra sällskap.“

Old Shatterhand sade ej ett ord. Han gav endast Jemmy en förstulen vink att fortsätta sitt förhör.

„Är ej mig emot“, svarade den tjocke. „Men vart ämnar ni er sedan?“

„Det är ännu ej bestämt. Kanske över Greenriver för att söka bävvar.“

„Ni äro således bäverjägare?“

„Ja. Jag heter Knox och min kamrat Hilton. Kan jag få höra era namn?“

„Varför ej? Mig kallar man Tjocke Gemmy; min gränne där till höger “

„Är väl Långe Davy?“ inföll Knog hastigt.

„Ja. Ni gissade det?“

„Naturligtvis. Ni äro kända vitt omkring, och där Tjocke Gemmy finns, där behöver man ej länge söka efter hans Davy. Och vem är den lille herrn till vänster om er?“

„Honom kalla vi Halte Frank, en famös karl, som det är en fröjd att lära känna. Det återstående namnet är er ännu mer bekant än mitt. Säfert ha ni hört talas om Old Shatterhand!“

„Old Shatterhand?“ utropade Knog glatt överraskad, i det han vände sig mot denne. „Tillåt mig då att säga, att jag gläder mig oändligt åt att få lära känna er, sir!“

Han sträckte vid dessa ord ut handen mot jägaren och fastade därvid på Hilton en blick, som sade: „Gläd dig, nu äro vi räddade!“ Men Old Shatterhand låtsades ej märka den framsträckta handen och svarade kallt:

„Gläder ni er verkligen? Det är skada, att jag ej för-
mår dela er glädje.“

„Varför ej, sir?“

„Emedan ni äro män, åt vilka man över huvud aldrig kan glädja sig. Ni äro båda svindlare och kanske något sämre.“

„Sir, ni är verkligen mycket hänsynslös. Man förolämpar ej så den, man nyß ätit tillsammans med. Bevisa, att vi äro svindlare!“

„Edra hästar, utan både sadel och betsel, äro stulna från utahs och ni tillhöra de män, som överfallit de stac-
fars röda.“

Knog viftte knappast vad han skulle säga. Denne mans skarpsinne var han ej vuxen. Han gjorde då, vad sådana människor bruka göra vid lifnande tillfällen; han tog sin tillflykt till grovheter. „Sir, jag hade verkligen icke trott er vara sådan! Den, som framkastar beskyllningar lifnande era, måste vara spritt galen. Jag inser, att vi ej passa tillsammans, och ämnar därför bryta upp för att slippa höra några vidare galenskaper.“

Han reste sig häftigt upp och på samma gång även Hilton. Men Old Shatterhand sprang också upp, lade sin hand på hans arm och befallde: „Ni stanna!“

„Har ni någon rätt att befalla över oss?“

„Ja. Jag ämnar utlämna er åt utahs till bestraffning. Blixt och dunder, vad är detta?“

Han hade, då han talade om hästarna, riktat sina blickar på dessa, och därvid märkt något, som tog hela hans uppmärksamhet i anspråk. De vidgade näsborrarna, vände sig åt alla håll, sögo in luften och sprungo därpå glatt fnysande mot skogsbrynnet.

Old Shatterhands skarpa öga uppfattade med en enda hastig blick faran. Han sade: „Vi äro omringade, troligen av utahs, vilkas närhet blivit förrådd av hästarna.“

„Först och främst måste vi visa, att vi ej ha något gemensamt med dessa rövare. Alltså ned med dem!“

Han måttade med sin knutna hand ett slag mot Knog tinning, så att han störtade till marken, och Hilton delade samma öde, innan han ens hann tänka på att parera slaget.

„Nu fort upp på klipporna“, befallde Old Shatterhand. Inom tre, fyra sekunder hade de fyra jägarna flättrat

upp och försvunnit bakom utfjütande klippblock eller buskar.

»Stora Borgen« frågade sig nu, vad som var att göra under dylika omständigheter. Det hade ej gått att överrumpla de vita. Nu hade de dolt sig där uppe och kunde ej nås av kulor eller pilar; men själva behärskade de med sina bössor den omgivande terrängen. Borde man kanske storma klipporna? Mången indian skulle därvid stupa. Han är, när så fordras, tapper och djärv, men kan han nå sitt mål genom list och utan fara, så sätter han ej sitt liv på spel. Hövdingen sammanfallade sina underansförare för att rådgöra med dem.

Om en stund ljud från sfogsbrynet hans kraftiga stämman. Som avståndet mellan klipporna och det ställe, varifrån stämman hördes, var högst tjugufem steg, kunde de fyra jägarna tydligt uppfatta varje ord. Han ropade: „Blefansikttena äro omringade av många röda frigare, de må komma fram!“ Denna uppmaning var så naiv, att intet svar gavs. „Om de vita männen ej lyda, bli de dödade!“

Nu svarade Old Shatterhand: „Vad ha vi gjort de röda frigarna, att de vilja döda oss?“

„Ni äro de hundar, som dödat våra män och rövat våra hästar.“

„Du mißt dig. Blott två av dessa rövare finnas här; de kommo till oss för en stund sedan, och då jag anade, att de voro utahs fiender, slog jag dem till marken. De äro ej döda; de skola snart åter vakna. Om ni vilja ha dem, så hämta dem.“

„Du vill locka oss dit för att döda oss!“

„Vem är du? Vad heter du?“

„Jag är Dvutsavaht,¹⁴ utahs' hövding.“

„Jag känner dig. »Stora Borgen« är stark till kroppen och stor till anden. Han vill ej låta de oskyldiga lida för de skyldiga.“

„Du talar som en kvinna. Du jämrar dig för ditt liv. Jag föraktar dig. Vad är ditt namn? Det måste vara en gammal, blind hunds namn.“

„Är det ej »Stora Borgen«, som är blind? Han tyckes ej se våra hästar. Ha väl dessa tillhört utahs? Se dock på min hingst. Ha utahs någon sin ägt ett sådant djur? Blekansiktet falla mig Old Shatterhand; men på utahspråket nämner man mig Bokaimu, den »Dödande handen«.“

Det dröjde en stund, innan hövdingens stämma åter hördes: „Blekansiktet utger sig för Old Shatterhand; men vi tro honom ej. Denne store man känner ingen fruktan, men dig har dödsångesten betagit modet att visa dig för oss.“

„Vore detta sant, ägde utahsfrigarne ännu mindre mod än jag. Jag låter ej se mig; ni äro många och väl beväpnade, men ni gömma er för blott fyra vita. För övrigt vill jag bevisa dig, att jag ej känner någon fruktan.“ Han trädde fram ur sitt gömställe, steg upp på klippornas högsta punkt och stod där så fri och sorglös, som om ej ett enda gevär funnes, vars kula kunde nå honom.

„Ing Bokai=mu, ing Bokai=mu, Howgh!“ hördes flera stämmor — „han är den »Dödande handen«, han är den »Dödande handen«.“

„Jag tror dig nu“, sade hövdingen. „Ditt mod är stort. Våra kular nå mycket, mycket längre än till dig.“

14 J tyfva texten Dvuts=avaht. (Anm. vid avskrift 2002.)

„Jag har nu uppfyllt »Stora Bagens« önskan och visat mig för honom. Varför döljer han sig ännu? Hysjer han alltjämt fruktan?“

„Utahs hövding hysjer ingen fruktan. Han vet, att Old Shatterhand ej griper till vapen, annat än då han anfalles, och han skall visa sig.“

Han trädde fram ur skogen, så att hans väldiga gestalt blev fullt synlig.

„Träd närmare“, sade Old Shatterhand; „också jag skall stiga ned från klipporna och gå dig till mötes på halva vägen. Där sätta vi oss ned och rådslå, såsom det anstår frigare och hövdingar.“

„Jag skall komma. Vilka vapen medtar den store vite jägaren?“

„Jag kvarlämnar alla mina vapen här; men dig står det fritt att göra, som du behagar.“

„»Stora Bagen« vill visa, att han ej äger mindre mod.“

Också hövdingen lade ifrån sig sina vapen i gräset, och de båda männen gingo långsamt emot varandra. Då de möttes, räckte Old Shatterhand hövdingen handen och sade: „Jag har ej förr sett »Stora Bagen«, men ofta hört honom omtalas såsom den visaste i rådplägningen och den tappreste i striden.“

Indianen låtsades ej märka den vites hand, utan mönstrade honom med en skarp blick och svarade: „Låt oss sätta oss! Utahfrigarerna ha grävt upp sina stridsdyror och kunna alltså ej hälsa någon vit som vän —“

De satte sig. Ingen av dem tycktes vilja börja samtalet. Old Shatterhand såg ned framför sig, likgiltigt vändande, men den röde kunde ej ta sin prövande blick från

den vite. Som hans ansikte var målat, kunde man ej tydligt urskilja det uttryck, men det märktes dock på hela hans sätt, att han om den vitt berömda jägaren gjort sig en föreställning, som nu icke motsvarades av dennes yttre gestalt. Slutligen sade han i ironisk ton: „Old Shatterhands rykte är stort, men hans gestalt står ej i förhållande därtill.“

Jägaren svarade skrattande: „Vad har väl gestalten att göra med ryktet? Skall jag kanske svara utahövdingen: »Stora Bagens« gestalt är stor, men hans rykte, hans tapperhet äro ej lika stora?“

„Det skulle vara en förolämpning“, svarade den röde med blytrande ögon.

„Varför tillåter du dig då en dylik anmärkning över min gestalt? Jag är en lika stor hövding som du och fordrar hövlighet. Det måste jag säga dig, innan vi börja vår underhandling.“ Han var skyldig sig själv och sina tre följeslagare att ge hövdingen denna tillrättavisning. Ju kraftigare han uppträdde, det mer imponerade han, och på det intryck, han gjorde, berodde deras blivande öde.

„Underhandling“, svarade Stora Bagen. „Ert öde är på förhand avgjort: ni måste dö.“

„Det skulle vara ett mord, då vi ej gjort er någonting.“

„Du befinner dig i sällskap med de mördare, vi förfölja!“

„Sänd en av dina män att undersöka våra spår. Han skall se, att dessa båda män kommit först efter oss och här sökt upp oss.“

„Det ändrar ingenting. Blekansiktarna ha överfallit oss i fredstid, rövat våra hästar och dödat många av våra frigare. Vi fickade och fordrade ersättning och de

skyldigas bestraffning; man har skrattat ut och avvistat oss. Därför ha vi grävt upp tomahawferna och svurit att, tills vår hämnd är fullbordad, döda varje vit, som faller i våra händer. Ni äro vita."

"Jag beklagar, vad som skett. Jag är vän till de röda männen."

"Stora Borgen vet detta; men du måste ändock dö. Då de skyldiga vita, vilka icke fästas afseende vid vår flagan erfara, att de genom sitt uppförande orsakat flera oskyldigas död, däribland till och med Old Shatterhands, skola de därav lära att uppföra sig kloföre. Vilka äro dina kamrater?"

"Den ene heter Halte Frank; de båda andras namn har du ofta hört nämnas; de äro Tjocke Jemmy och Långe Davy."

"Jag känner dem, och jag vet, att de aldrig uppfört sig fientligt mot indianerna. Men just därför skall er död lära de orättfärdiga vita, hur oflokt de handlat emot oss. Ert öde är avgjort, men det skall bli ärofyllt. Ni äro tappra och berömda män och skola få lida den kvalfullaste död, vi kunna bereda er. Ni skola utstå den utan den minsta flagan, och berättelsen därom skall flyga ut över alla land och göra ert rykte ännu mera strålande!"

Old Shatterhand var icke så särdeles förtjust i hövdingens löfte. Men han lät ej märka något, utan svarade: "Din avsikt är god, och jag är dig tacksam därför, men de, som känna oss, skola ej tacka dig. Gå till östern och räkna de vita! Och tänk efter, vilka anförare de ha; jag vill blott nämna en: Old Firehand."

"Han är en hjälte!"

„Många, många andra kunde jag uppräknat; blott ännu en annan vill jag påminna dig om, Winnetou, som du väl känner.“

„Vem känner ej honom; men om han vore här, måste han också dö; han är vår fiende. Han är apachernas hövding. De vita känna sig svaga; de ha sänt bud till navajos och hetst upp dessa mot oss. Höra icke navajos till apachstammen? Winnetou är alltså vår fiende. Be honom, om han faller i våra händer.“

„Och ve då också er! Jag varnar dig. Ni skulle då få emot er icke blott de vita frigarna, utan även de tusentals stridbara män, som tillhöra apachstammen. Och hur skulle ni kunna reda er mot en sådan övermakt?“

Hövdingen såg ned framför sig och svarade om en stund: „Du har rätt i, vad du säger; men blekansiktet tränga in på oss från alla sidor; den röde mannen är dömd att så småningom utrotas. Är det då ej bäst för honom att så hastigt som möjligt falla i en ärofyll strid? Den framtidsutsikt, du öppnade för mig, blott stärker mig i att utan nåd och förbarmande bruka stridsyxan. Gör dig alltså ingen möda; det blir vid det sagda.“

„Du kommer alltså att låta oss dö vid tortyrpålen?“

„Ja. Underkastar du dig det öde, mina ord antydde?“

„Ja“, svarade Old Shatterhand med sådant lugn, att den röde hastigt ropade: „Så utlämna då era vapen!“

„Det göra vi visserligen ej. Jag sade, att vi skola finna oss i det öde, dina ord antydde. Men vad har du sagt? Att ni skola döda varje blekansikte, som faller i era händer. Gott, så döda oss, om vi falla i era händer, men detta har ännu ej skett.“

„Uff! Tror du dig kunna undkomma oss?“

„Naturligtvis.“

„Det är omöjligt. Vet du, hur många frigare jag har med mig? De äro över tvåhundra. Vi omringa er, och ingen lucka finnes, genom vilken ni kunna slippa ut!“

„Då göra vi oß en lucka!“

„Ni bli dödade därvid!“

„Möjligt! Men hur många män tror du dig därvid komma att förlora? Var och en av mina kamrater dödar åtminstone tjugu, och jag själv skall säkert skjuta ned minst femtio, innan ni lyckas fasttaga mig. Har du ej hört omtalas det vapen, jag äger?“

„Jo. Du skall ha i din ägo ett gevär, varmed man kan skjuta utan uppehåll och utan att behöva ladda om en enda gång; men detta är en omöjlighet, och jag tror det icke.“

„Skall jag visa dig det?“

„Ja, visa det!“ ropade hövdingen helt upplivad vid tanken att få se detta hemlighetsfulla gevär, om vilket han hört så mycket.

Old Shatterhand gick till klipporna för att hämta vapnet. Såsom sakerna nu stodo, måste han försöka att göra indianerna så häpnade och bestörta som möjligt, och därtill skulle säkerligen visandet av detta gevär bidra. Då han återkommit till hövdingen, höll han fram det för honom och sade: „Här är geväret; tag det och betrakta det!“

Redan sträckte den röde ut handen därest; men han drog den åter hastigt tillbaka och frågade: „vågar någon annan än du taga däri? Om det är ett trollgevär, som jag hört sägas, så bringar det i fara var och en, som vidrör det.“

Old Shatterhand ville ej taga hövdingen ur denna hans tro. Skulle han och hans följeslagare nödgas ge sig och utlämna sina vapen, så kunde det i sådant fall vara möjligt, att han finge behålla åtminstone detta gevär. Han ville dock ej säga en direkt osanning, utan svarade endast: „Jag törs ej meddela deß hemlighet. Tag det och försök själv!“

Han höll studsaren i högra handen, lade vid dessa ord tummen på hanen och fällde genom en nästan omärklig rörelse ned densamma, så, att skottet måste brinna av, så fort denna det minsta vidrördes. Hans skarpa öga hade märkt en skara röda, vilka av nyfikenhet lämnat sin skyddande ställning och nu stodo bredvid varandra i skogsbrunnet. Denna grupp utgjorde en så god skottavla, att även ett ej så noga riktat skott lätt skulle kunna träffa dem.

Nu berodde det på, om hövdingen komme att taga geväret eller icke. Old Shatterhand förde det allt närmare honom och tillika så, att pipans mynning riktades mot den nyß nämnda indiangruppen. Hövdingens nyfikenhet överbann slutligen hans farhågor; han fattade geväret, och Old Shatterhand satte det i handen på honom så, att han kom att vidröra hanen. Ögonblickligen brann skottet av — och från den plats, där indianerna stodo, ljud ett skri, varvid Stora Borgen förfärad släppte studsaren. En av de röda hade sårad störtat till marken.

„Är det jag, som sårade honom?“ frågade hövdingen förskräckt.

„Bem eljest?“ svarade Old Shatterhand. „Detta skeddde nu blott först till varning. Nästa gång, du vidrör geväret, blir det allvar av. Jag tillåter dig att åter fatta det, men jag varnar dig; kulan skulle då “

„Nej, nej!“ ropade den röde, med en avvärjande rörelse. „Det är verkligen ett trollgevärd och bestämt för dig. Jag vill icke, jag vill icke!“

„Det är mycket flokt av dig“, sade Old Shatterhand i allvarlig ton.

„Jag vill visa dig, hur väl det träffar. Se på det lilla trädet borta vid bäcken. Stammen mäter ej mer än två finger, jag skall dock skjuta tio hål, skilda från varandra genom en tumsbredd.“

Han lade an, siktade på trädstammen och tryckte av. Därpå sade han: „Gå dit och se efter! Jag kunde ha skjutit ännu många gånger, men detta är nog för att visa dig, att jag på en minut skulle kunna träffa femtio av dina frigare i hjärtat.“

Hövdingen gick till busken. Flera röda kommo också, drivna av nyfikenhet, fram från sina gömställen. Jägaren begagnade tiden att ladda geväret på nytt.

En mängd förvånade och beundrande utrop hördes från de röda, och sedan hövdingen återkommit, sade han efter en stunds tankefull tystnad: „Jag ser nu, att du är den store Andens älskling. Ni måste ge er, utan att du får tillfälle att avlösa ett enda skott. Ni äro omringade och vi belägra er, tills hungern tvinga er att ge er.“

„Då får du vänta länge. Vatten finns i bäcken och där stå våra hästar, som i veckor kunna förses oß med föda. Men därtill skall det ej komma, ty vi slå oß igenom. Ni ha redan svåra förluster att beklaga, och ännu många, många flera män komma att falla, då striden med de vita soldaterna och navajos begynner. Därför skall du ej tvinga oß, era vänner, att sända döden in i era led.“

Deffa allvarliga ord förfelade ej att göra verkan. Hövdingen stirrade länge ned framför sig, orörlig som en bildstod. Därpå framstötte han: „Men jag måste hålla min ed, och jag har svurit att döda varje vit.“

„Man kan återtaga en ed.“

„Blott om »stora rådet« tillåter det.“

„Så håll då rådplägning.“

Hövdingen satt åter tyst en lång stund. Äntligen sade han: „Skulle ni anse oss för fega, om vi underlåte att här kämpa med er?“

„Nej. En hövding bör vara ej endast tapper och modig, utan också klok och försiktig. Betänk, hur väl du behöver dina frigare för att tillbakaslä de vita och navajos. Det skulle vara en stor dårskap att här onödigtvis låta skjuta ned dem.“

„Du har rätt“, sade den röde med en djup suck. „Jag kan dock själv ej återtaga min ed; från den måste jag befrias av de gamlas församling. Därför måste ni följa med oss som våra fångar, tills ni få veta, vad »stora rådet« beslutar.“

„Jag är din vän, och jag uppfattar väl det svåra läge, du nu befinner dig i. Jag vill tala med mina följeslagare. Kanste äro de villiga att rida med er. Fångar äro dock endast de, vilka tagits till fånga. Försök gärna att fånga oss; jag har intet däremot; men då kommer det till den kamp, du vill undvika.“

„Uff!“ framstötte hövdingen hastigt. „Dina ord träffa lika väl som dina kulor. Old Shatterhand är ej blott en hjälte i striden, utan också en mästare i talet.“

„Jag talar icke endast till min, utan också till din nytta. Vi ha grävt upp era stridsyxor till kamp mot de

vita och navajos; skulle det då ej vara av stor nytta för er att ha Old Shatterhand till bundsförvant i stället för fiende? Jag tror, att mina kamrater äro villiga att följa med er, dock icke såsom fångar, utan som följeslagare."

"Ni vilja då ej heller utlämna era vapen?"

"Nej, på inga villkor!"

"Uff! Jag vill då säga mitt sista ord. Går du ej in därpå, så belägrar vi er trots ditt trollgevär. Ni följa oss nu till vår by; ni behålla era vapen och hästar och bliva ej fängslade. Vi skola behandla er så, som om det rådde fred emellan oss; men ni svärja oss att utan motstånd finna er i »stora rådets« beslut. Jag har talat. Howgh!"

Efter en stunds betänkande svarade Old Shatterhand: "Stora Borgen skall märka, att jag är hans vän. Jag behöver ej först tala med mina följeslagare, utan vill genast å mina egna och deras vägnar ge dig mitt ord. Vi skola utan motstånd föga oss i beslutet."

"Så tag din kalumet och svär därpå."

Old Shatterhand löste fredspipan från remmen, stoppade litet tobak i piphuvudet och tände eld. Därefter blåste han ut röken mot himlen, mot jorden och mot de fyra väderstrecken, i det han sade: "Jag lovar, att vi ej skola tänka på något motstånd!" Sedan sade han, vänd till hövdingen: "Nu må också du besegla ditt löfte."

Hövdingen tog pipan, blåste ut röken på samma sätt och sade: "Intet ont skall vederfaras de fyra vita, till dess de gamlas råd beslutat över deras öde. Howgh!"

Han gav Old Shatterhand tillbaka pipan och gick därpå fram till Knox och Hilton, vilka ännu lågo utsträckta på marken.

„Till dessa sträcker sig icke mitt löfte“, sade han. „De tillhöra mördarna, ty vi ha igenkännt deras hästar som våra. Deras straff skall bli svårt. Vål dem, om din hand tagit deras själar. De synas vara döda.“

„Nej“, svarade Old Shatterhand, „de äro icke döda; de äro ej ens medvetslösa; de endast låtsas vara döda, för att vi skola låta dem ligga kvar här.“

„Så må de hundarna resa sig upp!“ ropade hövdingen, i det han gav var och en av dem en så kraftig spark, att de förfärade sprungo upp.

„Ni undkommo i går mina krigare“, sade han till dem med förgrimmad röst. „Nu ha ni fallit i mina händer och skola för de mordgärningar ni begått, tjuta vid tortyrpäl-
len.“

„Mordgärningar?“ sade Anox, i det han gjorde ett för-
tvivlat försök att rädda sig genom lögn. „Därom veta vi
intet. Fråga Old Shatterhand; han skall förklara för dig,
att vi ej alls kunna vara de, ni hålla oss för.“

„Ni mißtar er“, svarade jägaren, „om ni tror, att jag
ämnar ljuga för att rädda er från ert välförtjänta straff.
Ni vet, vad jag tänker om er; jag har redan sagt er min
åsikt därom.“ Han vände sig bort från dem.

„Blixt och dunder! Behandlar ni oss så, vet jag också,
vad jag bör göra. Vill ni ej rädda oss, så skall ni också gå
förlorade på samma gång som vi!“ Och i det han vände
sig mot hövdingen, fortsatte han: „Varför tar du ej också
dessa fyra till fånga? Desså de ha ju deltagit i häststölden,
och just för deras kulor ha de flesta av dina krigare fal-
lit!“

Detta var en fräckhet utan like. Old Shatterhand
gjorde en rörelse, som om han ämnade fasta sig över

lögnaren, men besinnade sig och blev tigande stående. Likväl följde straffet genast, och vilket straff! Hövdingens ögon blixtrade till; de formligen sprutade eld, då han ropade: „Usling! Du har ej mod att ensam bära skulden, utan kastar den på andra! Därför skall ditt straff icke börja först vid tortyrpålen, utan genast. Jag skall taga din skalp, och du skall leva och se den hänga vid min gördel.“

„Hjälp, hjälp“, stönade Anox. „Levande skalperas, nej, nej!“ Han gjorde ett språng för att fly bort, men hövdingen upphann honom genast och grep honom om halsen. Han kastade honom halvkvädd till marken, knäböjde över honom — tre hastiga snitt, ett ryck i håret, ett fassans skri — och hövdingen reste sig åter med den blodiga skalpen i vänstra handen. Anox rörde sig ej; han hade ånyo fallit i vanmakt.

„Så går det varje hund, som mördar de röda och sedan kastar skulden på oskyldiga“, ropade Stora Borgen.

Hilton hade uppfyllt av fasa sett, vad som vederfarits hans kamrat. Förskräckelsen nästan förlamade honom, han sjönk långsamt ned bredvid den skalperade och blev sittande där, utan att säga ett ord.

Snart vimlade uthuggningen av röda; Anox och Hilton fängslades med remmar.

Old Shatterhand hade, så fort Stora Borgen började tala om skalpering, stigit upp på klipporna för att ej vara vittne till det ohyggliga skådespelet. Han meddelade sina kamrater, vilket resultat han uppnått.

„Det var bra“, förklarade Jemmy. „Kunde ni ej förmå honom att ge oss fria?“

„Nej, det var omöjligt.“

„Kanske det varit bättre, om det kommit till strid?“

„Helt säkert icke. Det hade kostat oss livet. Men ända tills rådplägningen är över, kunna vi tryggt anförtro oss åt utah. Se, de rusta sig redan till uppbrott.“

Knox och Hilton hade av indianerna bundits fast vid sina hästar. Den förstnämnde, vilken fortsarande var medvetlös, låg utsträckt längs efter hästen, om vilkens hals man fastgjort hans armar. Utahs försvunno en efter annan på den smala fogsstigen. Hövdingen var den sifte; han väntade på de vita och slöt sig till dem.

Indianerna tycktes ha bråttom; de redo mest i trav och togo ej minsta hänsyn till de båda fängslade, av vilka den ene var livsfarligt sårad.

Bergen ryckte städse närmare, och mot aftonen nådde man deras första utposter. Färden gick nu genom en mängd trånga bergpass. Först mot midnatt tycktes man närma sig målet, ty hövdingen gav några av sitt folk befallning att rida i förväg och anmäla frigarnas ankomst.

Därefter kom man till en tämligen bred flod, vars höga stränder tycktes skilja sig allt mer ifrån varandra, ju längre ögat följde dem. Skogen som i början nådde ända ned till vattenbrynnet, vek senare tillbaka och lämnade fri en gräsbevuxen savann, på vilken man i fjärran såg eldar brinna.

Man hade nu ej långt till byn. Deß invånare voro redan i rörelse för att mottaga och hälsa de återvändande frigarna. De kommo dem till mötes i flockar, först män och gossar, sedan hustrur och flickor, alla skrikande och vrålade med full hals. De i förväg sända buden hade berättat, att hövdingen medförde sex blekansikten, och de röda gävo sin förtjusning däröver ett uttryck, vartill en-

daft vilda folkslag äro i stånd. De svängde sina vapen och skrek av alla krafter, i det de utslungade de hemskaste hotelser.

Lägret bestod av buffelhudstält och av grenar tillfälligt uppförda hyddor, vilka bildade en vid rundel, i vars inre de ankommande gjorde halt. Några med fjädrar smyckade frigare trädde fram till Stora Borgen och samtalade med honom; därefter närmade sig denne de fyra jägarnas grupp och sade: „Yampa=utahs hövding aftar sitt löfte och vet, vad han lovat. I morgon, då dagen bräcker, skall de fyra blekansiktenas öde avgöras, och till det skola de stanna i det tält, som blir dem anvisat. Men de båda andra äro mördare och ha intet att göra med mitt löfte, de skola dö, såsom de levat — drypande av blod. Howgh!“

Då de fyra jägarna följde hövdingen, bildade indianerna en gata och betraktade Old Shatterhand, som skred fram genom deras led, med skygga, vördnadsfulla blickar. Det tält, som anvisades de vita, var ett av de största; de lansar, som voro nedstuckna i jorden på båda sidor om dess ingångar, och de tre örnfjädrar, som prydde dess topp, läto förmoda, att det egentligen var Stora Borgens bostad.

Dörren bildades av en bred matta, som nu var tillbakaslagen. Snarpt fem steg därifrån brann en eld, som upplyste tältets inre. Jägarna trädde in, ställde från sig sina gevär och satte sig ned. Hövdingen avlägsnade sig, dock höllo sig alltid några röda i närheten av tältet, som därjämte noga iaktogs från alla håll.

Några minuter senare inträdde en ung kvinna och nedsatte för de vita två kärl, varpå hon åter tyst avlägsnade

fig. Det ena var en gammal kruka, innehållande vatten, och det andra en stor järnpanna, i vilken lågo köttstycken.

„Åhå!“ muttrade Halte Frank. „Det där skall väl föreställa soppa. Vattsuppa, det är ju närande! Buffelsteken, den går an!“ Köttstyckena voro njutbara och räckte till för de fyra personerna.

Dagen därpå skulle Knox och Hilton dö vid tortyrpålen, och kanske också de andra vita dela samma öde. Detta var för de röda en stor fest, vartill de tidigt måste rusta sig. De lade sig därför snart till vila; eldarna släcktes så när som på två, nämligen den vid tältet och den, vid vilken Knox och Hilton befunno sig med sina vaktare. Old Shatterhand hade för att undgå de rödas blickar dragit mattan för ingången. Nu lågo de vita där inne i mörkret och försökte förgäves att sova.

Så småningom avstannade samtalet; djup stillhet inträdde, som endast då och då avbröts av eldens sprakande. Sömnens sänkte sig så småningom ned även över jägarnas trötta ögonlock, och de vaknade ej, förrän höga rop ljödo utanför, och dörrmattan drogs åt sidan. En röd blickade in och sade: „Blekansiktet må stiga upp och följa mig.“

De reste sig, fattade sina vapen och följde honom. Elden var släckt, och solen höjde sig över horisonten.

Framför och mellan hyddorna stodo eller rörde sig röda gestalter, alla festligt klädda i sina krigiska prydnader, naturligtvis för att fira de båda fångna mördarnas död. „Bad vilja dessa karlar?“ sade Frank.

„De titta ju på mig, som man tittar på den häst, man ämnar köpa.“

„De bedöma din kroppsbyggnad“, svarade Old Shatterhand. „Det är ett tecken på, att jag förmodat rätt. Vi komma säkerligen att få kämpa om vårt liv.“

„Skönt! Mitt skall icke komma att stå dem billigt, Jemmy, är du rädd?“ Man hörde på hans röst, att han tänkte mer på denne än på sig själv.

„Rädd är jag icke, men nog är jag en smula orolig. Fruktan skulle dock endast skada oss. Det gäller nu att vara så lugn och sanjad som möjligt.“

Utänför lägret stodo två pålar nedslagna i marken, och i närheten stodo fem med fjädrar prydda frigare, bland dem Stora Borgen. Han gick de vita några steg till mötes och förklarade: „Jag har låtit hämta blekansiktena, på det de må bli vittnen till, hur de röda frigarena straffa sina fiender. Man skall strax föra hit mördarna, och de skola dö vid pålarna.“

„Vi önska icke se det“, svarade Old Shatterhand. „Vi tillhöra ett kristet folk. Vi döda våra fiender, om vi äro tvungna därtill, så fort som möjligt; vi tortera dem ej.“

„Men nu äro ni bland oss och ha att föga er efter våra bruk. Vilja ni ej göra detta, förölämpa ni oss och bli därför straffade med döden.“

Old Shatterhand visste, att hövdingen talade allvar, och att han och hans kamrater utsatte sig för den största fara, om de vägrade uppfylla den rödes fordran.

Hövdingen satte sig ned i gräset med ansiktet vänt mot pålarna; så gjorde också de andra hövdingarna, och de vita måste med tungt hjärta följa deras exempel. Stora Borgen lät nu höra ett vitt omkring skallande rop, vilket besvarades av ett allmänt triumftjut. Det var tecknet, att det gräsliga skådespelet skulle taga sin början.

Krigarna trädde fram och bildade en halvcirkel omkring pålarna, i vars inre hövdingen jämte de vita kommo att sitta. Därpå närmade sig kvinnor och barn och ställde sig i en båge mitt emot männen, så att cirkeln blev sluten.

Nu framfördes Knox och Hilton. De voro hårt fängslade. Knox var thyst; han låg i sårfeber och hade just upphört att yra. Båda bundos i upprätt ställning vid pålarna med våta remmar, vilka, då de torkade, drogo ihop sig, och därigenom beredde de stackars offren förfärliga smärtor.

Knox' ögon voro slutna, och huvudet hängde tungt ned mot bröstet; han var utan medvetande och uppfattade intet av, vad som föregick. Hilton lät sina ångestfulla blickar irra runt omkring. Då han märkte de fyra jägarna, ropade han till dem: „Rädda mig kamrater, rädda mig! Ni äro dock ej hedningar. Ha ni då kommit hit för att se oss dö en så fasanfull död och njuta av våra kval?“

„Nej“, svarade Old Shatterhand, „endast nödtvunget befinna vi oss här och kunna ej heller göra något för er. Ni äro själva skuld till ert öde. Den, som har mod att mörda, måste också finna sig i att själv lida döden.“

„Jag är oskyldig. Jag har ej skjutit någon indian. Knox gjorde det.“

„Ljug icke! Det är en fräck feghet att vilja vältra all skulden på honom. Ängra hellre dina synder, att du, om möjligt, må få förlåtelse i ett annat liv.“

„Men jag vill ej dö; jag törs icke dö. Hjälp, hjälp, hjälp!“

Han skrek så högt, att det hördes vitt över slätten, och slet i sina fjättrar, så att blodet sprängde fram. Då reste

fig Stora Borgen och gjorde med handen ett tecken, att han ville tala. Allas ögon riktades mot honom. Han berättade i korta, kraftiga ordalag, vad som skett, och skildrade blekansiktens förrädiska handlingsfätt. Därpå förklarade han, att de båda mördarna blivit dömda till döden vid tortyrpålen, och att domens utförande skulle taga sin början. Då han slutat, upphävde Hilton än en gång sin röst för att befeka Old Shatterhand till förbön.

„Nåväl, jag skall försöka“, svarade denne. „Kan jag ej använda döden, så uppnår jag möjligen, att den ej blir så långsam och kvalfull.“

Han vände sig till hövdingen, men hade knappt öppnat munnen för att tala, då denne vredgad utfor: „Du vet, att jag talar blekansiktens språk, och att jag alltså förstått, vad du lovat denne hund. Om du sätter dig upp mot min och mina frigarens dom, kan jag ej skydda dig mot deras vrede. Sig alltså! Du har nog med att tänka på dig själv. Tar du dessa mördares parti, likställer du dig med dem och måste dela deras öde.“

„Min religion tvingar mig att framkomma med en förbön“, var det enda svar, de vita tordes giva.

„Har er religion också bjudit dessa hundar att överfalla i djupaste fred, röva våra hästar och döda våra frigare? Nej! Er religion kan alltså ej heller ha något inflytande på dessa bovars bestraffning.“ Han vände sig bort och gav med handen ett tecken, varvid ett dussin frigare framträdde. Därefter vände han sig åter till Old Shatterhand och sade förklarande: „Här stå nu anförvanterna till dem, som blivit mördade. De ha rättighet att börja bestraffningen. Först skall man kasta knivar på dem.“

Under de beklaganfvärda fångarnas oavbrutna vrålande fortsattes exekutionen. Knivarerna träffade händerna, handlederna, under- och överarmens muskler; därefter följdes samma ordning med avseende på benen. Denna tortyr, som endast utgjorde en början, fortgick ungefär en kvart. Old Shatterhand och hans tre kamrater hade vänt sig bort. Det var dem omöjligt att med ögonen följa det fasansfulla skådespelet.

Då anförvanterna till de mördade utahs plågat fångarna efter sitt lystmäte och andra uppfordrades att i deras ställe framträda och genom nya medel fortsätta tortyren, förklarade sig ej en enda frigare villig därtill. Sådana »hundar, grodor och fega uslingar« ville ingen vidröra. Då reste sig en av hövdingarna och sade: „Dessa människor äro ej värda att dö ens för våra kvinnors hand. Dock kan ingen röd man föreslå deras frigivande, ty deras skuld är så stor, att de måste dö, men de skola hetas in på de eviga jaktmarkerna av våra hundar. Vi överlämna dem åt dessa. Jag har talat.“

Hövdingen vände sig till de fyra vita och sade: „Utahs' hundar äro dresserade med hänsyn till de vita; dock fastade sig ej över dem, förrän de bli hetade; men då slita de i stycken varje vit, som befinner sig i deras närhet. Jag skall alltså låta bortföra er och bevakas er i ett tält, tills djuren åter blivit bundna.“

På hövdingens befallning fördes nu jägarna till ett närbeläget tält och bevakades där. De kände sig nästan till mods, som om de själva skulle fastas för de rasande djuren; dock voro de tack samma över att slippa bevittna det hemska skådespelet.

Där ute rådde stillhet ungefär tio minuter, endast då och då avbruten av Hiltons jämmer. Därpå hördes djupa, kraftiga skall, vilka hastigt övergingo i blodtörstiga tjut; två mänskliga stämmor vrålade i fruktansvärd dödsångest; så blev allt åter tyst.

De fyra vita, som under tiden av fasa ej kunnat yttra ett ord, fördes nu ut ur tältet och tillbaka till avrättningsplatsen. En bit därifrån syntes fyra eller fem röda, vilka just höllo på att fångsla hundarna med starka remmar. Möjligen vädrade djuren de vitas spår — nog av, en av hundarna såg sig om och märkte de fyra jägarna; med några kraftiga ryck slet han sig lös och störtade emot dem. Ett allmänt skrifi av fasa ljud; hunden var så stor och stark, att det tycktes omöjligt för en människa att mäta sig med honom. Och dock ville ingen skjuta honom, emedan det var ett mycket värdefullt djur. Semmy lade an och siktade.

„Håll, skjut ej!“ befälde Old Shatterhand. „De röda kunde taga illa upp det präktiga djurets död. Jag vill visa dem, vad en vit jägares näve förmår.“

Dessa ord framstöttes hastigt. Hunden hade tillryggalagt hela sträckan i nästan panterlika språng. Old Shatterhand gick honom hastigt till mötes med händerna sträckta mot marken.

„Du är förlorad“, ropade Stora Borgen.

„Vi få väl se!“ ljud det lugna svaret.

Nu möttes de. Hunden öppnade gapet och kastade sig med rovdjursliknande tjut mot motståndaren. Denne fixerade djuret skarpt; då detta tagit språnget och redan befann sig i luften, hastade han sig blixtnabbt emot det med utspärrade armar — en väldig sammanstötning —

och Old Shatterhand tryckte djurets huvud så fast intill sig, att det ej kunde bitas. Ett ännu kraftigare tryck, och hunden förlorade andedräkten, hans ben slafnade. Ett slag med knytnäven på djurets väldiga nos; därpå fastade jägaren det ifrån sig. „Där ligger han“, ropade Old Shatterhand, i det han vände sig mot hövdingen. „Låt genast binda honom, så att han ej anställer någon skada, då han vaknar ur sin bedövning.“

„Uff, ugh, ugh, uff!“ ljud det från de förvånade rödas läppar. Det hade ingen av dem vågat; det hade de ej hållit för möjligt. Stora Borgen gav befallning om djurets bortskaffande, gick så fram till Old Shatterhand och sade i uppriktigt beundrande ton: „Min vite broder är en hjälte. Han har slagit blodhunden till marken. Så stadigt hade ingen röd frigarens fötter stått.“ Därefter fortsatte han: „Vi skola nu rådslå över er, ty tiden därtill är inne.“

Med en blick, vari lästes så väl förvåning som beundran, förde han jägaren litet avsides, och de fyra vita fingo befallning att sätta sig ned där för att där avvakta utgången av rådplägningen. Deras ögon riktades mot de båda pålarna. Där hängde de båda mördarnas söndertrasade kroppar och lemmar, en ohygglig anblick.

Rådplägningen varade nästan två hela timmar, en lång tid för dem, vilkas öde berodde på dess utgång; därpå tillkännagav ett allmänt och högt utropat „howgh“, att beslutet var fattat. De vita hämtades in i kretsen för att förnimma sitt öde. Stora Borgen reste sig upp och sade:

„De fyra blekansiktetena har redan förnummit, varför vi grävt upp våra stridsyxor; jag vill ej ånyo upprepa det.

Vi ha svurit att döda alla vita, som falla i våra händer, och våga ej göra något undantag med er. Vi beta dock, att ni äro vänner till de röda männen, och därför skola ni ej dela de andra blekansiktens öde. Ni skola kämpa om ert liv. Mot var och en av er skall ställas en motståndare, med vilken han har rätt att strida, och segraren äger rätt att döda den besegrade."

"Därmed är jag nöjd", svarade Old Shatterhand å de vitas vägnar. Men vem har rättighet att utvälja våra motståndare, ni eller vi?"

"Vi. Jag skall låta utgå en uppfordran, på vilken frivilliga anmäla sig. Segraren har rätt att övertaga den besegrades egendom."

"Detta villkor är väl behöfligt, ty eljest skulle knappt någon anmäla sig till att kämpa med oss."

"Afka dig", brusade hövdingen upp, "att du icke går för långt i din frispråkighet. Du har nu ej att säga annat, än om ni ingå på dessa villkor."

"Innan vi göra det, måste jag veta, om de av oss, vilka utgå ur striden som segrare, komma att betraktas som era vänner?"

"Det lovar jag dig."

"Välän vi vilja föga oss i dina bestämmelser."

Nu uppstod häftig rörelse bland indianerna. Old Shatterhand sade till sina kamrater: "Tyvärr vågade jag ej spänna strängen hårdare av fruktan för, att den skulle springa. Jag är likväl ej alls nöjd med de uppställda villkoren. Vad mig själv beträffar, har jag ingen oro, men för er! Man skall åt er utvälja de farligaste motståndare, och bestämma just det stridsfätt, man antar oss

minst sticligna i. Dock lönar det sig ej att sörja. Vi böra i stället hålla musklerna spända och ögonen öppna."

Indianerna hade åter bildat en krets, och „Stora Vargen" framförde till de vita tre frigare, som han föreställde såsom de, vilka frivilligt anmält sig. Han sköt en av dem fram emot Långe Davy och sade: „Här står Bayllangare (röda fisken), som skall kappsimma med detta blekansikte."

Vallet var avgjort till den rödes fördel. Den långa, skinntorra Davy såg ej ut som den, som lätt uppbures av vattnet. Den röde däremot var en man med runda höfter, köttigt bröst och kraftiga arm- och benmuskler. Naturligtvis var han stammens bästa simmare.

Därpå ställde hövdingen en högväxt, bredaxlad man, vilkens muskler välldes ut i stora valkar, framför den lille, Tjocke Jemmy och sade: „Detta är Nambovaht (stora foten), som skall brottas med det tjocka blekansiktet. De skola bindas ihop med ryggarna mot varandra. De erhålla var sin kniv, och den, som lyckas få den andre under sig, skall döda denne."

Nu förde hövdingen fram den tredje. Det var en knotig karl, nära två meter lång, med högvälvt bröst och vändligt långa armar och ben. Stora Vargen ställde honom framför Halte Frank med orden: „Dch här står Tok-ten (springande hjorten), som skall kappspringa med detta blekansikte."

Stäckars Halte Frank! Medan den »Springande hjorten« med sina sjumilaben tog två steg, måste den lille tagga minst tio för att tillryggalägga samma sträcka! Ja, de röde hade sannerligen icke valt illa!

„Och vem skall kämpa med mig?“ frågade Old Shatterhand.

„Jag“, svarade Stora Borgen stolt, i det han rätade på sin jättegestalt. „Du trodde, att vi voro rädda av oß; jag skall visa dig, att du misstog dig.“

„Det är mig fört“, svarade den vite vänligt. „Jag har hittills städse sökt mina motståndare bland hövdingarna. Men med vilka vapen skola vi kämpa?“

„Mellan oß skola kniven och tomahawken avgöra.“

„Också därmed är jag nöjd. Säg nu bara, vilken tvekamp skall äga rum först.“

„Först skall kappsimningen företagas. Men jag vet, att de vita älska att före sin död fullgöra några hemlighetsfulla ceremonier. Jag vill ge också er tid därtill.“

De röda hade bildat en krets omkring de vita för att tydligt kunna se blekansiktenas förskräckelse över sina motståndare. Men därav hade de intet fått se, och de skingrades nu åter. Man tycktes nu ej alls bekymra sig om jägarna; men dessa visste dock, att de voro noggrant iakttagna. De samtalade om, vad som förelåg dem. Långe Davy, vilkens öde först skulle avgöras, hade ingen förtvivlad uppsyn, men såg dock ganska allvarsam ut. „Hur är det med din färdighet i simkonsten?“ frågade honom också Old Shatterhand.

„Den är ej vidare stor.“

„Förlora dock ej modet. Brufar du kanske simma på rygg?“

„Ja, och då tycker jag nästan, att det går lättare.“

„Lägg dig på rygg; håll huvudet lågt och benen högt; gör så regelbundna rörelser som möjligt och hämta andan, då du för händerna in emot kroppen.“

„Well! Men allt det där lär föga hjälpa, „Köde fisken“ kommer det oaktat att sticka ned mig.“

„Ännu en sak, vilket är det viktigaste. Du skall simma med strömmen, och han mot den.“

„Finns det då någon ström?“

„Jag tror det. Vore detta icke fallet, finnes intet hopp. Ni komma naturligtvis att simma på den lilla sjön här, som ju egentligen endast är en damm. Bergströmmen störtar ned i den och följer sedan, efter vad det förefaller, vänstra stranden. Därigenom uppkommer alltså ett strömdrag, vilket går längs denna strand tre fjärdedelar av sjön till dess avlopp. Låt blott mig handla. Om det står i människomakt, skall jag föra det därhän, att du genom detta strömdrag blir segrare.“

„Well; jag känner mig nu vid gott mod, tack vare er skarpsinnighet. För mig finns ej längre någon fara. Men Semmy, hur skall det gå för dig?“

„Ja, utsikten är ej vidare stor. Min motståndare heter »Stora foten«. Han står så fast på sina väldiga stöttor, att väl ingen kan få omkull honom. Och jag, som är två huvud kortare än han, vad förmår väl jag? Musfler har han som en flodhäst. Vad är mitt fett däremot? Om det också här gavs ett strömdrag, eller med andra ord en list!“

„Det ges det också, du“, inföll Halte Frank. „Hade jag fått att göra med denne flodhäst, skulle jag ej alls varit rädd.“

„Du! Du är ju klenare än jag!“

„Till kroppen, ja, men icke till själen! Och det är med själen, man skall segra. Gäller det liv och död, sitter du

där som en fluga i ett mjölkfat. Du sprattlar med händer och fötter och kommer dock icke upp."

"Så kom då fram med, vad du har för förslag, du stora fjäl, i stället för att utgjuta dig i liknelser."

"Lugna dig, lugna dig! Tänk dig bara in i ditt läge. Ni båda ställa er med ryggarna emot varandra, och man binder ihop er, så att ni alldeles komma att likna de siamesiska tvillingarnas sköna stjärnbild. Ni få var sin kniv. Den, som först lyckas få den andre under sig, blir segrare. Den röda kommer att bakifrån trampa dig på vadorna för för att bringa dig ur jämvikt och få omfull dig. Då passar du på, när han på detta sätt sparkas och således endast står på ett ben, böjer dig hastigt framåt och lyfter honom upp på din rygg, skär av den rem, som sammanbinder er, och kastar honom så med en kraftig knyck över ditt huvud ned på marken framför dig. Så ögonblickligen med handen om hans strupe och kniven i hans hjärta. Begriper du, gamla trögdjur?"

Old Shatterhand räckte handen åt Frank och sade: "Frank, du är sannerligen ingen dum karl. Jag skulle ej kunnat tänka ut det bättre. Denna anvisning är utmärkt och måste föra till målet."

Franks hederliga ansikte strålade av förtjusning, då han skakade den framsträckta handen. "Ja, käre vän", sade Gemmy, "jag erkänner tacksamt din själs överlägsenhet. Den skall, som jag hoppas, rädda mitt liv. Men hur skall det gå för dig själv?"

"Gå, Nej, springa skall jag."

"Det vet jag nog. Men din motståndare tar minst tre gånger så långa steg som du! Och hur är det med andhämtningen?"

„Förträffligt! jag har lungor som en humla; jag brummar och surrar dagen lång, utan att förlora andan. Springa kan jag också.“

„Men med en så långbent indian kan du ej mäta dig! Han kallas »Springande hjorten«; snabbhet är således hans huvudegenskap.“

„Må han för mig heta, vad han vill, bara jag först når målet. I ett läge som detta är en enda god tanke mer värd än hundra steg eller språng.“

„Du har alltså en god idé?“

„Inte ännu. Men jag föreställer mig, att, om jag kunnat skaffa Jemmy en lugn natt, skall jag inte lämna mig själv i sticket, då det gäller. Var ej rädd för mig. En stämman säger inom mig, att jag icke ännu skall dö på länge. Jag är född till något stort, och det har jag ännu ej uträttat.“

Nu kom Stora Borgen fram med de andra hövdingarna för att uppfordra de vita att bege sig ned till sjön. Där vimlade det redan av människor i alla åldrar, ty där skulle kappsimningen äga rum.

Då de kommo ned till stranden, såg Old Shatterhand, att hans förmodan var riktig; det fanns ett betydande strömdrag. Sjön hade nästan formen av en ellips. På ena kortsidan forsade bergsvattnet ned i sjön och strömmade först längs vänstra långsidan och sedan längs nedre kortsidan fram till utloppet, som befann sig på högra långsidan ej långt från tillflödet. Detta strömdrag följde således nästan längs tre fjärdedelar av sjöns stränder.

Krigarna slog sig ned vid sjöns nedre kortsida, ty därifrån skulle simningen taga sin början. Allas ögon voro riktade på de båda tävlande. »Röda fisken« blickade

stolt och självmedvetet ut över vattnet likt den, som är fullkomligt vis på sin sak. Även Davy syntes lugn; men han sväljde ofta; hans struphuvud var i ständig rörelse. Den, som kände honom, visste, att detta var tecken till en inre upprördhet.

Äntligen vände sig Stora Borgen till Old Shatterhand: „Nu kunna vi börja. Just här framför mig stiga de i vattnet. Då jag klappar i händerna, kasta de sig i vattnet. De skola simma runt hela sjön och alltid hålla sig en manslängd från stranden. Den, som förkortar vägen, är besegrad. Den, som först hinner tillbaka hit, sticker ihjäl den andre med sin kniv.“

„Den ene simmar längs högra, den andre längs vänstra stranden, vid sjöns övre ände mötas de och fortsätta sedan var och en längs sin strand till den gemensamma utgångspunkten“, sade Old Shatterhand.

„Du har rätt“, förklarade hövdingen. „Men vem skall simma till höger, och vem till vänster?“

„För att det också härvidlag skall gå rättvist till, bör det avgöras genom dragnin. Se här, jag tar två grässtrån, och de båda simmarna få dra var sitt. Den, som får det längre strået, simmar åt höger, och tvärtom.“

„Gott, det gillar jag. Howgh!“

Old Shatterhand hade tagit två grässtrån av ungefär samma längd. Han gick först fram till »Röda fisken« och lät honom välja; därpå gav han Davy det andra strået, men nöp deßförinnan omärkligt av ett stycke. Stråna jämfördes: Davy hade det kortaste och skulle alltså simma åt vänster. Davys ansikte strålade. Han kastade av sig sina kläder, »Röda fisken« följde hans exempel.

Hövdingen klappade i händerna — ett språng, och båda befunno sig på djupt vatten och simmade ut, den röde längs högra och den vite längs vänstra stranden.

Till att börja med märktes ingen skillnad mellan dem. Indianen gled långsamt, men jämnt och kraftfullt genom vattnet. Davy sam oroligt och oregelbundet. Han var ingen van simmare och hade svårt att komma in i jämna taktmässiga rörelser. Om en stund försökte han simma på rygg, och då gick det bättre. Strömdraget var här svagt, men det hjälpte honom dock så pass, att han icke blev efter den röde. De befunno sig nu båda på sjöns långsidor.

Nu började indianen inse sin nackdel. Han hade att simma längs sjöns långsida ända upp till bergflodens mynning, och för varje simtag kände han, hur strömdraget blev starkare. Snart såg man, att han måste sätta till alla sina krafter, för att komma framåt.

På Davys sida blev strömdraget allt svagare, men det hade dock en för honom gynnsam riktning. Därtill kom, att hans rörelser blevo allt jämnare och regelbundnare, ju längre han simmade. Nu närmade han sig sjöns utflöde. Strömdraget blev starkare; det hotade till och med att rycka honom med sig och föra honom ur hans bana. Han kämpade hårt, och den röde började vinna på honom. Det var det ögonblick, varpå allt berodde. Hans kamrater stodo på stranden och iakttog med största spänning.

„Den röde hinner snart upp honom“, sade Jemmy i ängslig ton. „Han är förlorad.“

„Om han blott kunde arbeta sig fram tre alnar till“, sade Old Shatterhand, „så är han räddad.“

„Ja, ja“, instämde Frank. „Han tycks inse det. Se, hur han arbetar! Se där, nu kom han framåt; han är räddad. Hurra, vivat, hurra!“

Davy hade lyckats besegra motståndet, och han befann sig nu i lugnt vatten. Snart hade han den vänstra långsidan bakom sig, medan den röde ännu ej tillryggalagt sin högra. Rådde det ställe, varifrån simfärden börjat, och steg i land. Då han vände sig om, såg han, att den röde just hade uppnått utflödet och där brottades med det starka strömdraget.

De röda uppgåvo ett kort genomträngande tjut, de sade därmed, att »Röda fisken« hade förlorat och var vidg åt döden. Davy klädde sig hastigt och skyndade fram till sina kamrater. „Bem hade kunnat tro detta!“ sade han, i det han skakade hand med Old Shatterhand. „Jag har besegrat utahs' bästa simmare.“

„Genom ett grässtrå!“ svarade jägaren skrattande.

Indianen hann nu fram till landningsplatsen, fem minuter senare än Davy. Han steg upp på stranden och satte sig ned med ansiktet vänt mot vattnet. Ingen av de röda såg åt honom; ingen rörde sig; de väntade blott på att Davy skulle giva den besegrade dödsstöten.

En kvinna kom fram till honom, förande ett barn vid vardera handen. Han drog barnen intill sig, räckte handen åt sin hustru, sköt dem därpå ifrån sig och gav dem ett tecken att avlägsna sig. Därpå såg han sig om efter Davy och sade: „Nani witsch, ne pokai — din kniv, döda mig!“

Den hederlige länge fick tårarna i ögonen. Han gick fram till kvinnan, sköt henne och barnen åter fram till

den röde och sade, halvt på engelska, halvt på utahspråket: „Not witsch — not pokai!“

Därefter vände han sig om och gick åter till sina kamrater.

»Röda fisken« smög sig därifrån. Han kände sig skamsen över att vara besegrad och fann det bäst att göra sig osynlig.

Nambo=vaht, »Stora foten«, närmade sig nu hövdingen och frågade, om han och det lilla tjocka blekansiktet finge börja. Stora Borgen gav order om uppbrott till det för kampen utsedda stället, som låg i närheten av tortyrpälarna. De röda bildade en vid krets, i vars mitt de båda motståndarna infördes.

Dessa blottade överkroppen och ställde sig med ryggar=na mot varandra. Semmys huvud räckte nätt och jämnt upp till den rödes skuldror. Hövdingen band ihop dem med en lasso, vars ändar tillfälligtvis och Semmy till godo kommo att nå just så långt, att hövdingen gjorde knuten på den tjockes bröst.

„Nu behöver du endast lösa upp knuten“, sade Old Shatterhand på tyska till honom.

De erhöilo var sin kniv i högra handen; hövdingen trädde tillbaka, och striden kunde börja.

Semmy höll ansiktet vänt åt sidan för att kunna följa den rödes fotrörelser. Det låg i hans intresse att icke börja kampen; han överlämnade detta åt indianen. Denne stod länge stilla och orörlig; han ville överrumpla sin motståndare genom ett plötsligt angrepp. Men detta lyckades honom ej. Då han, som han trodde helt oväntat, förde sin fot bakåt för att sätta fotben för Semmy, gav

denne honom på hans andra ben en så kraftig spark, att han var nära att förlora jämvikten.

Nu följde angrepp på angrepp. Den röde var starkare, men den vite lugnare och försiktigare. Kampen tycktes bli långvarig; den började förlora i intresse — då helt hastigt slutet kom genom en på förhand mellan indianen och hövdingen avtalad list. Den röde hade genom sitt uppförande endast åsyftat att komma sin motståndare att känna sig säker. Men nu grep han plötsligt tag i lasson, drog däri så hårt, att han fick utrymme till att vända sig dock icke helt om.

Om han lyckats i sin avsikt, hade han fått Jemmy framför sig och då lätt funnat pressa ned honom; men Jemmy var honom för slug. Just som den röde gjorde sin vändning och således för tillfället ej intog någon stadig ställning, bockade sig Jemmy hastigt framåt, så att indianen rycktes upp från marken, och drog i samma ögonblick upp knuten. Lasson gav efter. Den röde grep med händerna i luften och gjorde över Jemmys huvud en fullerbytta ned på marken, varvid han tappade sin kniv. Blixtsnabbt knäböjde Jemmy på honom, fattade med den vänstra handen om hans strupe och riktade med den högra knivspetsen mot hans hjärta.

Jemmy riktade sin blick mot hövdingen och sade: „Medger du, att han är förlorad?“

„Nej“, svarade denne; „lasson öppnades.“

„Därtill är »Stora foten« själv skuld“, inföll Old Shatterhand, „ty han vände sig om, och därvid pressades knuten upp.“

„Det såg ingen. Släpp honom lös! Han är obesegrad, och kampen får börja på nytt.“

„Nej, Gemmy, släpp honom icke!“ befallde jägaren. „Dessa båda kämpande skulle ju stå med ryggen mot varandra?“

„Ja.“

„Men »Stora foten« vände sig om. Är det riktigt? Vidare skulle den, som lyckats få sin motståndare under sig, äga rättighet att döda den andra. Vem ligger under?“

„Stora foten.“

„Vem är alltså den besegrade?“

„Han! — — —“ svarade hövdingen motvilligt, då Old Shatterhand höll sin studsare så, att deß mynning nästan vidrörde hans bröst.

„Den besegrade tillhör segraren. Säg denne, att han äger rätt att döda honom.“

„Det vet han redan; men han ämnar ej göra det!“

„Ämnar han skänka honom livet?“

„Det skall avgöras längre fram. Han må nu gå, vart han vill, på det villkor, att han efter de två återstående tävlingarnas slut återvänder till segraren.“

Nu reste sig Gemmy och klädde sig. Även »Stora foten« sprang upp, banade sig väg mellan de röda och försvann.

Hövdingen var naturligtvis ytterst förgrimmad över, att två av hans bästa kämpar redan blivit besegrade. Nu föll hans blick på Halte Frank, och hans drag ljusnade. Denne lille man var då omöjligt i stånd att mäta sig med »Springande hjorten«. Denna gång var den rödes seger avgjord.

»Springande hjorten« hade verkligen den för en god löpare mest lämpliga kroppsbyggnad, och hans ben voro

säkert i stånd att på orimligt kort tid tillryggalägga ofantliga sträckor.

Halte Frank och Old Shatterhand hade närmast sig »Hjorten« och betraktade honom.

„Vad säger du om honom?“ frågade den senare.

„Om! Vad hans ben beträffar, avundas jag honom dem; men vad huvudet angår, så tror jag mig allt överlägsen. Skulle bara vilja veta, åt vilket håll vi skola springa!“

Old Shatterhand vände sig till hövdingen och frågade: „Är det avgjort, var löpningen skall äga rum?“

„Ja. Kom, skall jag visa dig.“

De båda männen följde honom; »Springande hjorten« stannade kvar; för honom var målet redan bekant. Hövdingen pekade mot söder och sade: „Ser du det där trädet, som står halvvägs häremellan och skogen? Dit skola de löpa. Den, som springer runt omkring det tre gånger och sedan först återkommer hit, är segrare.“

Halte Frank mätte avståndet med ögonen och därpå den sedan mycket längre åt söder utsträckta slätten och sade: „Men jag hoppas, att allt kommer att gå ärligt till?“

„Vill du beskylla oss för oärlighet?“ frågade hövdingen hotfullt.

„Ja“, sade Frank helt lugnt. „Vände icke »Stora foten« sig om, ehuru detta var förbjudet? Var det ärligt handlat?“

„Det var icke oärligt, utan listigt.“

„Aha, ja! Dyliga lister äro alltså tillåtna?“

„List är icke bedrägeri“, svarade hövdingen efter ett ögonblicks tvekan. „Men låt oss icke förspilla tiden med prat. Skapplöpningen må börja. Jag skall sticka en lans i

jorden på den plats, som skall utgöra utgångs- och slutpunkten för kapploppningen." Han avlägsnade sig härpå på en kort stund, så att de vita blevo allena.

„Du måtte ha fått en god idé?" sade Old Shatterhand.

„Ja", nickade Frank förnöjd. „Denna hövding har velat skada oss med sin list och så tvärtom gjort oss den största tjänst därmed. Vad är det för slags träd, som vi skall springa omkring?"

„Det tycks vara en bok."

„Och se, där längre bort åt vänster; där står också ett träd, fast dubbelt så långt härifrån. Vad är det för ett?"

„En tall."

„Gott. Jag ämnar springa till tallen."

„Vad skall det tjäna till. Jag tycker, att vägen är nog lång ändå."

„Det skall ni få se längre fram, och det skall glädja ert hjärta och reta era skrattmuskler."

„Var försiktig, Frank; det gäller ditt liv! Förklara mig åtminstone din avsikt."

„Nej, den behåller jag för mig själv så länge. Säg mig nu bara en sak; vad heter tall på utahspråket?"

„Ovomb."

„Ovomb? Egendomligt namn! Och hur skall man uttrycka den korta satsen: till den där tallen?"

„Jntsch ovomb."

„Det skall bli lösenordet för mitt liv. Men tyst nu; hövdingen kommer!"

Nu återvände Stora Borgen. Han stötte ned en lans i marken och förklarade därpå, att kappspringningen skulle börja.

Frank befriade sig från sina klädesplagg med undantag av byxorna; »Springande hjorten« bar endast ett läderskfärp. Hövdingen klappade i händerna. Med ett gällt skri flög »Springande hjorten« i väg och den lille Frank efter honom. Byns alla invånare hade åter samlat sig för att åse kapplöpningen. Redan efter tre, fyra sekunder syntes det, vilkendera av de båda skulle avgå som segrare. »Hjorten« var redan långt före sin motståndare och vann på honom med varje språng. De röda jublade. Men snart förstummades skratten. På kort tid hade »Hjorten« nått boken och skulle nu springa den runt tre gånger. Redan första gången märkte han, då han såg sig om, att hans medtävlare befann sig i en helt annan riktning. Han stannade förbluffad och stirrade häpen på den lille mannen.

Då såg man från lägret, hur denne sträckte ut armen och pekade på den ännu långt avlägsna tallen; men man kunde ej höra, vad han ropade.

„Intsch ovomb, intsch ovomb — till den där tallen, till den där tallen!“ ropade han nämligen till den röde.

Denne undrade, om han hört rätt. Han kunde ej förstå det på annat sätt, än att han missuppfattat hövdingen, och att icke boken, utan tallen, var målet. Här dugde det ej att dröja; den lille var redan ett gott stycke på väg, och det gällde ju livet! Den röde lämnade boken och skyndade emot tallen. Snom några ögonblick hade han skjutit förbi den vite och flög emot sitt nya mål.

Bid denna syn började de röda larma och tjuta, som om alla deras liv stött på spel. Deß större var blekansiktens glädje över kamratens fintlighet.

Denne ändrade, så fort »Springande hjorten« hunnit om honom, kofan och skyndade emot boken. Hunnen dit, sprang han omkring trädet tre gånger och begav sig därpå skyndsamt på återväg. Sedan han tillryggalagt fyra femtedelar av sträckan i skarpt trav, stannade han för att se sig om efter tallen. Där borta stod »Springande hjorten« alldeles orörlig. Han kunde ej förstå, hur han hade det, och hans förstånd var ej nog skarpt att uppfatta, att han blivit grymt dragen vid näsan.

Halte Frank kände sig helt belåten över sin lyckade list och tillryggalade den återstående vägen i gemytligt lugn. Indianerna mottog honom med mörka blickar; men han tycktes ej ta åt sig, utan gick fram till hövdingen, slog honom fryntligt på axeln och sade: „Nå, gamle vän, vem har segrat?“

„Den som uppfyllt villkoren“, svarade den röde förgrimmad.

„Det har jag gjort, som du sett.“

„Varför sprang »Springande hjorten« från boken till den där tallen?“

„Jag tänkte just fråga honom därom; men han sprang förbi mig så hastigt, att jag inte fick tid därtill. När han kommer tillbaka, kan du själv fråga honom.“

Halte Frank gick nu fram till sina kamrater, av vilka han välkomnades med hjärtlig glädje. „Det gjorde du verkligen inte illa!“ sade Jemmy beundrande. „Det var ju ett riktigt mästerstycke!“

„Verkligen! Det gläder mig, att du för en gång uppfattar mitt geni. Se! där kommer »Springande hjorten« smygande. Han tycks ha dåligt samvete, stackarn!“

»Hjorten« tycktes ämnas försvinna så obemärkt som möjligt, men hövdingen ropade honom till sig och frågade: „Vem har sekrat?“

„Blekansiktet“, kom svaret nästan viskande.

„Varför sprang du till tallen?“

„Blekansiktet ljög för mig. Han sade, att tallen var målet.“

Old Shatterhand översatte för Frank, att han beskylldes för lögn. Den lille vände sig då till hövdingen och försvarade sig: „Har jag ljugit? Har jag sagt »Hjorten«, att tallen var målet? Det är ej sant. Jag såg honom stå vid boken; han betraktade mig förvånad och tycktes förgås av oro och nyfikenhet att få veta, vad jag hade för avsikt. Då kände jag medlidande med den stackaren och ropade till honom »Tntsch ovomb«! Jag sade honom således, att jag ämnade mig till tallen. Varför han i mitt ställe sprang dit, kan jag omöjligt fatta; kanske vet han det icke själv. Jag har talat. Howgh!“

Old Shatterhand måste skratta, då han hörde den oförbätterliga gyckelmakaren sluta sitt tal med detta indianiska bekräftelseord. Men hövdingens vrede kokade därvid över; han ropade: „Ja, du har talat och är nu färdig; men jag är ännu ej färdig och skall tala med dig, då tiden är inne. Vi måste dock stå vid vårt ord. »Springande hjortens« liv, skalp och egendom tillhöra dig.“

„Nej, nej!“ sade den lille avvärjande. „Jag vill ingenting ha. Behåll honom; ni kan behöva honom, i synnerhet om det ännu en gång skulle bli fråga om kappspringning med ett blekansikte!“

Ett vredgat mummel gick igenom de rödas led, och hövdingen utbrast: „Åkta dig; du har nu spytt ur dig nog

med giftigt tal; ännu återstår en av er, Old Shatterhand. Snom några ögonblick skall han ligga här framför mig i stoftet och tigga om sitt liv. Då kanske du icke längre blir så storordig. Kom, den sista, avgörande kampen skall nu äga rum!"

De röda följde i en förvirrad klunga hövdingen; de vita gingo långsamt efter.

"Sade jag kanske för mycket?" frågade Halte Frank oroligt.

"Nej", svarade Old Shatterhand. "Det skadar ej, att Stora Bergens frigarstolthet en gång får böja sig till och med för en sådan liten karl som du. Jag är övertygad om, att de röda också om jag vinner i den förestående kampen, ej komma att låta oss fredligt draga våra färde."

Jägarna hade nu nått den av tälten och hyddorna bildade cirkeln. Där reste sig från marken ur en hop tunga, sammanförda stenar en grov påle, vid vilken två lasso voro fästade. Omkring denna plats hade byns alla invånare samlats. Old Shatterhands uppmärksamhet fängslades därav, att samtliga frigarna voro fullt beväpnade, en omständighet, som icke lugnade hans farhågor. Han trädde in i kretsen, där hövdingen redan stod, väntande med segervis hållning. Denne pekade på de båda lasso och sade: "Du ser dessa remmar. Deras ena ända är fäst vid pålen, den andra ändan skola vi binda om livet på oss."

"Varför?"

"Så att vi ej kunna röra oss utom denna trånga krets och fly för varandra."

„Bad mig beträffar, är detta försiktighetsmått överflödigt; jag ämnar ej fly för dig. Med vilka vapen skola vi kämpa?“

„Vi skola ha en kniv i vänstra och en tomahawk i högra handen. Därmed skola vi strida, tills en av oss är död.“

Det var tydligt, att hövdingen valt detta stridsätt, emedan han trodde sig däri vara den vite överlägsen. Denne förklarade dock helt lugnt: „Jag är nöjd därmed, men varför ha dina frigare beväpnat sig, som om de ämnade sig ut i strid?“

„Äro icke också dina kamrater beväpnade?“

„Jo. men vi skola föra alla våra vapen till vårt tält. Så är bruket hos blekansiktena. En tapper vit frigares stolthet tål ej, att någon misstänker honom för svek. Skall jag tro, att också du är tapper?“

„Vill du förolämpa mig?“ ropade hövdingen förtörnad. „Jag behöver ej andras bistånd. Mina frigare skola bära sina vapen i tälten, om de dina göra det.“

„Gott. Jag skall endast behålla min kniv.“

Han lämnade sina gevär till Halte Frank, och så gjorde också Davy och Jemmy. Därvid sade han på tyska till den lille: „Du bär in alltsammans i tältet, men skjuter det, om ingen observerar dig, under deß bakre sida ut i det fria. Du återkommer ej. Allas uppmärksamhet riktas på striden, och ingen skall tänka på dig. Du kryper ut ur tältet, och sadlar våra hästar, som stå där bakom.“

På hövdingens befallning lade nu alla indianerna bort sina vapen, som av kvinnorna buros in i tälten. Även Halte Frank avlägsnade sig.

„Nu har du fått din vilja fram!“ sade hövdingen. „Nu kunna vi begynna. Här har du en tomahawk.“

Två tomahawker framräcktes. Hövdingen, som naturligtvis defutom var försedd med sin kniv, tog den ena av dessa nyror och överräckte den till Old Shatterhand. Denne betraktade den noga och slungade därpå bort den.

„Vad gör du?“ frågade hövdingen förvånad.

„Jag kastar bort tomahawken, emedan den icke duger. Din är, som jag kan se, ett ypperligt arbete; men den andra skulle vid första hugg ha sprungit i stycken för mig.“

Han förstod mycket väl, att man med full avsikt gett honom ett så dåligt vapen. Trots det tjocka färglager, som betäckte hövdingens ansikte, såg man tydligt, att hans mun förvreds till ett hånfullt leende, då han svarade: „Det var dig tillåtet att bortkasta vapnet; men något nytt erhåller du ej.“

„Det behövs icke heller. Jag ämnar endast kämpa med min kniv.“

„Uff! Är du från förståndet? Jag skall döda dig med ett enda hugg av min tomahawk och taga din skalp. Bind upp!“

Dessa sista ord riktades till några röda, vilka nu bundo remmarna om höfterna på Old Shatterhand och hövdingen. På detta sätt fästa vid pälén, kunde de endast röra sig inom omfretsen av en cirkel, vars diameter utgjordes av lassons längd. Den röde hade tomahawken i den högra och kniven i vänstra handen. Old Shatterhand hade endast sin kniv, vilken han höll så, att klingan icke riktades nedåt, utan uppåt; det var honom alltså omöjligt att uppifrån giva ett hugg därmed. Den röde skrattade i stillhet däröver och iakttog skarpt sin motståndare för att ej låta någon enda av hans rörelser undgå sig.

Så stodo de den ena minuten efter den andra, utan att någondera av dem rörde sig. Redan hördes från de röda åskådarna misbelåtna och eggande rop. Stora Wargen uppfordrade hånfullt sin motståndare att börja och tillropade honom smädeord. Old Shatterhand sade intet; hans svar bestod i, att han satte sig och intog en lugn, obefvärad hållning.

Hövdingen såg i hans uppförande ett uttryck för ringaktning, alltså en skymf, då det i själva verket endast var en frigslist, ämnad att förleda indianen till oförsiktighet. Denne trodde sig lätt kunna bli färdig med en sittande och skyndade att hastigt begagna sig av denna fördelaktiga omständighet. Utstötande ett gällt frigstjut, sprang han på Old Shatterhand med tomahawken lyftad till ett dödligt hugg. Redan tyckte sig de röda se detta hugg; redan öppnade sig deras läppar till jubelskri; då böjde sig den vite blixtnabbt åt sidan och reste sig upp — den med avsikt upp- och nedvända kniven utförde sitt verk; hövdingens tomahawk förfelade sitt mål; hans hand, som kom nedstörtande med hela farten av det kraftigt givna hugget, for in i den vites uppåtvända klinga; tomahawken föll till marken; ett raskt hugg från jägaren mot den rödes vänstra arm, och även kniven flög ur hans hand; därpå riktade den vite med bowieknivens skaft ett blixtnabbt, kraftigt slag mot sin motståndares hjärttrakt, så att denne föll som en säck och blev liggande orörlig på marken. Old Shatterhand höjde kniven och ropade: „Vilfendera är segrare?”

Ingen svarade. Till och med de, som hållit det för möjligt, att hövdingen skulle bli besegrad, hade ej väntat en sådan hastig utgång av striden. Alla stodo som förste-

nade. „Han har själv sagt, att den besegrades skalp tillhör segraren“, fortsfor Old Shatterhand. „Men jag vill ej ta ga den. Min Gud är barmhärtighetens Gud, och jag är de rödas vän; jag skänker honom livet. Måhända har jag slagit in något revben på honom; men död är han ej. Mina röda bröder må undersöka honom, jag går till mitt tält!“

Han gjorde sig lös från lasson och gick. Ingen hindrade honom därifrån; Davy och Gemmy följde honom. Rödskinnen voro först och främst angelägna om att övertyga sig om, hur det stod till med Stora Borgen, och alla trängdes omkring honom. Jägarna uppnådde obeaktade tältet. Bakom detsamma lågo vapnen, och där stod Halte Frank med hästarna.

„Nu fort i väg!“ sade Old Shatterhand. „Tala få vi sedan.“

De kastade sig upp och redo därifrån, först långsamt och sökande betäckning av tälten och hyddorna. De blevo dock snart bemärkta av vakterna, vilka utstötte krigstjut och sköto efter dem. Då gåvo de vita hästarna sporrarna. När de vände sig om, sågo de, att utposternas allarm väckte de övrigas uppmärksamhet. De röda sprungo fram mellan tälten och sände efter de undkomna ett sataniskt tjut, vilket återkastades av bergens eko, mångdubbelt i styrka.

Jägarna galopperade över slätten mot det ställe, där bergsströmmen störtade ner i sjön. Old Shatterhand kände tillräckligt väl till trakten för att veta, att denna strömdal erbjöd den bästa vägen. Han var övertygad om, att utahs snart skulle bryta upp för att förfölja dem, och

de måste alltså vända sig åt en trakt, där det skulle bli så
svårt som möjligt för de röda att finna deras spår.

Sjunde kapitlet.

Samma morgon färdades en ryttartrupp framåt längs den bäck, utahindianerna dagen förut följt med sina fångar. I spetsen redo Old Firehand och tant Droll. Efter dem kommo Humpley=Bill, Gunstick=Uncle och lorden; korteligen, vi återfinna här alla de vita, vilka upplevat det redan omtalade äventyret vid Eagle=tail och sedan brutit upp för att över bergen framtränga till Silverfjön.

I Denver hade Butler, ingenjören, jämte hans dotter förenat sig med dem.

Winnetou syntes ej till; han hade ridit förut som kuskapare. Tillfälligtvis förde ryttarnas väg dem genom den skog och över den uthuggning, där Old Shatterhand och hans följeslagare sammanträffat med indianerna. De båda anförarna voro erfarna och skarpsinniga nog att av spåren gissa sig till, att de vita blivit tillfångatagna av de röda; och de hade genast beslutit sig för att följa spåren och bringa hjälp. De anade ej, att utahs grävt upp stridsnyran. Både Winnetou och Old Firehand trodde, att den djupaste fred härskade, och båda hoppades att av utahs bli vänligt mottagna. Bar de röda slagit läger, visste de ej; men de kände till sjön, och att deß omnejd utmärkt ägnade sig till lägerplats; de väntade alltså att finna dem där. Winnetou hade nu ridit förut för att rekognoscera. Just då truppen uppnådde det ställe, där flodstränderna sänkte sig och övergingo till slätt, återvände apachen. Han kom ridande i galopp och vinkade redan

på avstånd, att man skulle göra halt. Detta var intet gott tecken. Old Firehand frågade: „Vill min broder varna oss? Har han sett utahs?”

„Jag såg dem och deras läger. De ha grävt upp strids-
hyran.”

„Varav vet min broder detta?”

„Av de färger, de målat sig med, och även därav, att de voro så många samlade.”

„Hur stort var deras antal?”

„Winnetou kunde ej så noga se det. Omkring sjön stodo ungefär tre hundra, och i tälten funnos kanske även många. De vid sjön stodo alldeles stilla och blickade över vattnet.”

„Vad? Skulle detta betyda en exekution? Kanske ha de kastat de vita i vattnet för att dränka dem?”

Apachen hade iakttagit utahs just i det ögonblick, då kappsimningen tagit sin början. Han svarade: „Nej, man vill ej dränka dem, men det gäller en kappsimning om livet. Winnetou känner till sina röda bröders bruk. Utahs bära frigsfärgerna och betrakta alla vita som fiender. Deras fångar skola dödas. Men den röde mannen låter sin fiende dö så långsamt som möjligt; han kastar honom ej i vattnet för att hastigt dränka honom, utan ger honom en överlägsen motståndare, med vilken han får simma i kapp om sitt liv. Därigenom förlänges hans döds-
ångest.”

„Du har rätt; jag är alldeles av samma åsikt. Vi måste skynda att rädda dem, vi kunna ej låta de vita dö, utan att göra något för deras räddning.”

„Naturligtvis ej. Det gäller dock att handla försiktigt. Jag har redan sagt, att de röda männen låta sina fångar

dö endast helt långsamt; dagen är ännu ej mer än börjad, och vi ha alltså tid att iakttaga dem, kanske få vi veta mer, än vad vi nu göra, och vi kunna då lättare fatta ett beslut. Dessutom befinner sig bland de fångna en man, som så lätt låter döda sig och de sina, nämligen Old Shatterhand."

"Huru!" utropade jägaren. "Old Shatterhand, med vilken jag skall sammanträffa. Har du sett honom?"

"Nej, men jag vet det redan sedan i går."

"Utan att säga mig det?"

"Tiga är ofta bättre än tala. Hade jag i går sagt det, skulle ni ej kunnat förbli lugn, utan gått för hastigt till väga. Då vi undersökte sfogsbrynet och gräset vid utbyggningen, fann jag ett litet träd med kulhål, och jag vet med visshet, att dessa härledde sig från Old Shatterhands underbössa."

"Om Old Shatterhand befinner sig bland fångarna, så behöva vi ej oroa oss. Men vad böra vi göra. Vad föreslår du?"

"Mina vänner skola nu först följa mig och därvid rida en och en i varandras spår, så att utahs, om de skulle träffa på dessa, icke kunna räkna, hur många vi äro. Howgh!"

Han vände om sin häst och red vidare, utan att invänta Old Firehands bifall. De övriga följde honom tätt i spåren och redo på detta sätt omkring slätten från dess östliga till dess västliga sida. Där nådde de bäcken och befunno sig på ungefär hundra stegs avstånd från sjön bland träden, mellan vilka de kunde se ut över lägret. De stego av, och Winnetou försvann för att genomlöpa omgivningen. Han återvände snart och förklarade, att

han ej funnit något misstänkt: ingen utah hade denna dag varit i trakten. Nu först bundos hästarna, och man lägrade sig därefter på den mjuka mossan. Platsen var utmärkt lämpad för ett dolt läger. Man såg därifrån åt föder utahs lägerplats och vad som försiggick.

Från lägret ljud nu ett fruktansvärt tjut, och strax därpå syntes fyra ryttare komma i galopp. Det var de vita. De styrde kurs mot sjöns övre ände, hade alltså för avsikt att nå bäcken och rida uppför densamma.

„Där komma de“, sade Winnetou. „Old Firehand må följa mig. Men mina andra vita bröder må föra hästarna djupare in i skogen och där invänta vår återkomst. De må medtaga våra hästar.“

Härvid fattade han Old Firehand vid handen och drog honom med sig, smygande fram under träden längs den höga ås, stranden bildade, tills de uppnådde ett ställe, varifrån man kunde se lägret utan att själv synas. Där stannade de.

Old Shatterhand närmade sig allt mer. Han höll sig med sina följeslagare tätt nere vid vattnet, medan apachen och Old Firehand stodo uppe på höjden. Då han nått detta ställe ljud det uppifrån: „Uff. Mina vita bröder må hålla stilla!“ De fyra jägarna höllo in sina hästar och blickade uppåt. „Winnetou, Winnetou!“ ropade de genast.

„Ja, jag är Winnetou, apachhövdingen“, svarade denne. „Och här står ännu en vän till mina vita bröder.“ Han drog fram den väldige jägaren bakom ett träd.

„Old Firehand!“ ropade Old Shatterhand glatt överraskad, i det han, trots den överhängande faran, gjorde min av att nalkas honom.

„Stanna, stanna!“ ropade Old Firehand. „Jag vågar ej heller komma ned till dig. Utahs, som förfölja er, böra ej ana vår närvaro. Vi äro omkring fyrtio jägare, rafter och västmän. Du skall finna många befanta bland oss. Därom är dock ej nu tid att tala. Vart ämnar du dig?“

„Till Silverfjön.“

„Vi också. Rid nu vidare. Så fort era förföljare hunnit här förbi, komma vi efter och få dem därigenom emellan oss.“

„Präktigt!“ ropade Old Shatterhand. „Vilken glädje att träffa er här! Vi få senare språkas vid.“

„Känner min vite broder“, avbröt Winnetou, „den djupa hålväg, som av blefanfiktarna kallas Night-cañon?“¹⁵

„Ja, jag har varit där flera gånger.“

„Den är belägen omkring fem timmars väg härifrån. Den utvidgar sig på mitten till ett runt klipptrum, vars väggar, uppför vilka ingen förmår klättra, tyckas räcka ända upp i himlen. Dit skall min vite broder rida. Då han kommit till denna plats, må han intaga en fast ställning på andra sidan den. Hålvägen är där så smal, att två ryttare knappt kunna komma förbi varandra. Då utahs nått detta ställe, kunna de icke undkomma.“

„Gott, vi skola följa ditt råd. Men säg mig nu endast en sak: Varför rida ni så många upp till Silverfjön?“

„Det skall jag säga dig“, svarade Old Firehand. „Det finns där uppe en ytterst rik silvergruva, men i en så vattenlös trakt, att dess bearbetning är en omöjlighet, om det ej lyckas att skaffa vatten. Jag har nu fått den

¹⁵Här menas en kanjon (eng. canyon). I tyfsa texten står Cañon, men i denna översättning står cannon. Det är här ändrat till cañon. (Anm. vid avskrift år 2002.)

tanken att ditleda Silversjöns vatten. Lyckas det, kommer gruvan att giva oss miljoner. Jag har med mig en ingenjör, vilken skall vara mig behjälplig med det tekniska arbetet."

Över Old Shatterhands ansikte flög ett fint leende, då han sade: "En gruva? Vem har upptäckt den?"

"Jag själv var med därom."

"Om! Led sjöns vatten till denna gruva, så gör du en dubbel vinst."

"Hur så?"

"På sjöns botten ligger rikedomar, i jämförelse med vilka din silverådra är renaste armod."

"Ah! Du menar skatten i Silversjön? Men nu måste ni ge er av? Jag ser fem indianer komma från lägret. Det är avantgardet; huvudstyrkan skall följa. Uttså framåt!"

Old Shatterhand gav sin häst sporrarna och red därför med sina tre följeslagare. Old Firehand och Winnetou böjde sig ned för att iakttaga de fem utahs, vilka red förbi med blickarna uppmärksamt riktade framåt och mot marken.

De båda männen återvände nu till sina följeslagare. Old Firehand ämnade just meddela dem, vad han överenskommit med Old Shatterhand om, då han fick syn på några utahkvinnor, som närmade sig sjöstranden bärande på de för siffte behövligen redskapen. Han gjorde Winnetou uppmärksam därpå och sade: "Om man kunde lyhöna till dessa squaws, skulle man kanske få reda på utahfrigarnas planer."

"Winnetou skall försöka lyhöna, om de komma nära", svarade apachen.

De komma tillräckligt nära. De ämna ej fiska i sjön, utan vid bäckens mynning. Där satte de sig vid stranden nedanför buskarna, kastade ut metrevarna och började språka. Winnetou slingrade sig som en orm bort till dem och lade sig bakom buskarna. Där låg han ungefär en kvart och återvände därpå. Han sade: „Om dessa squaws ej lära sig att tiga bättre, skola de ej lyckas fånga en enda forell. De ha sagt mig allt, vad jag önskade veta. De fem frigare, som redo här förbi, skola göra Old Shatterhands spår tydligare, och om en stund följa femtio andra, anförda av Stora Borgen.“

„Så kunna vi nu ej göra annat än vänta, tills Stora Borgen dragit här förbi med sin trupp.“

Sedan ungefär en timme förflutit, kom Stora Borgen med sitt folk. De redo förbi, utan att kasta en blick in mellan träden. Deras utseende var mycket frigift, och de voro utan undantag beväpnade med gevär. Hövdingen bar högra handen i förband. Från hans skuldror hängde den med fjädrar prydda frigsmanteln ned på hästryggen, men hans huvud bar ej längre örvingarna. Han hade blivit besegrad och ville ej återtaga denna prydnad, förrän han hämnats skymfen.

Tio minuter senare följde den djärve Winnetou alldeles ensam, och då ytterligare tio minuter förflutit, bröto de övriga upp ridande längs vattnet. Lösryckta stenar och kullfallna stammar lågo överallt, och det gick därför endast helt sakta framåt. Sedan stränderna sänkt sig, blev vägen något bättre. Ungefär en timme redo de på detta sätt genom tät skog och kommo så till en prärie, vilken dock till de vitas fördel var bebuden med buskar. Hade den varit öppen, måste de ha hållit sig på mycket

större avstånd från utahfrigarerna. Vid präriens slut stannade apachen för att invänta sina följeslagare. Då de upphunnit honom, pekade han, utan att säga ett ord, förklarande framåt.

„Det är Nightcañon“, förklarade Old Firehand. „Den bär detta namn, emedan den är så djup och smal, att solljuset ej förmår tränga dit in; även på den klaraste dag råder natt på dess botten.“

Han pekade på det ställe, där vattnet forsade in i remnan. Där rörde sig små gestalter; det var utahs, som just försvunno in i berget.

Tant Droll blickade ned i djupet och sade till Svarte Tom: „Skola vi dit ned? Det är ju rentav livsfarligt.“

„Dch dock måste vi ned“, sade Old Firehand. „Stig av och tag era hästar vid kort tygel. Vi kunna ej färdas nedför annat än i fickack.“

Hans råd följdes, och det visade sig vara gott. Äntligen nådde man bottnen och beredde sig att intränga i cañon, vilken här var så smal att endast två ryttare fingo plats i bredd med vattnet. Främst red Winnetou. Närmast honom följde Old Firehand och lorden. Så kommo jägarna och sist rafters med ingenjören och hans dotter i sin mitt. Deras skara hade vid Eagle-tail öfats med Watson, arbetsförmannen, jämte några av arbetarna.

Det var som en färd i underjorden. Framom och bakom dem den trånga flyktan, under dem den kala, stenbundna bottnen och det dunkla, hemlighetsfulla vattnet och till höger och vänster de tvärbrant uppstigande klippväggarna, vilka voro så höga, att de tycktes stöta tillsammans öfver deras huvuden.

En kvart förgick och ännu en; då — — alla stannade ofrivilligt — — ett dån hördes, som om tio kanoner avlossats på en gång.

„Vad är detta?“ frågade Butler. „Störta kanske klipporna in?“

„Ett gevärsskott“, svarade Old Firehand. „Ögonblicket är kommet. Några män stanna kvar med hästarna, de övriga följa mig. Stig av!“

I ett nu voro över trettio män var och en med sitt gevär, färdiga att följa honom. Redan efter några steg fingo de syn på Winnetou, stående med ryggen vänd mot dem och silverbössan riktad till skott.

„Med med vapnen, eljest talar min trollbössa!“ dånade en mäktig stämma, man visste ej varifrån. „Med med vapnen!“ ljöd det än en gång, nu på utahspråket, och bergens eko upprepade befallningen gång efter annan.

Så smattrade på varandra tre skott. Man hörde, att de kommo ur samma bössa. Det var Old Shatterhands Henry-studsare. Strax därpå blixtrade också Winnetous silverbössa. De träffade skrek, och därefter följde ett tjut, som om avgrundens skaror blivit lössläppta.

Old Firehand hade nått apachen och kunde nu se, vad och vilka han hade framför sig. Rlyktan vidgade sig framför honom och bildade ett rum. Även här rådde skymning; dock kunde han se utahkrigarnas skara.

De fem i förväg sända indianerna hade begått det stora felet att stanna och här invänta de övriga, och de voro nu således allesammans inneslutna. Vid motsatta ändan av klippgemaket befann sig Old Shatterhand med höjd studsare och bredvid honom Halte Frank knäböjande, så att de bakom stående Davy och Gemmy kunde skjuta över

hans huvud. De röda hade ej vid befallningen genast fänkt sina vapen, och därför hade skotten avloßats. Fem dödade utahs lågo på marken. De övriga kunde knappast tänka på något motstånd; de hade nog göra med att tygla sina hästar, som blivit skygga vid det starka genljud, skotten framfallade.

„Kasta vapnen, eljest skjuter jag ånyo!“ ljöd Old Shatterhands stämma än en gång.

Och från motsatta sidan dånade det: „Här står Old Firehand. Giv er, om ni vilja rädda ert liv!“

Och bredvid denne ropade apachen: „Vem känner Winnetou, apachernas hövding? Den, som höjer sitt vapen mot honom, förlorar sin skalp.“

Hade utahs först trott, att fienderna endast voro framför dem, märkte de nu, att återvägen var avfuren för dem. Ingen av dem vågade höja sitt gevär. De stirrade åt alla håll och visste ej, vad de skulle göra. De insågo, att motstånd endast skulle bringa dem i säkert fördärv, men tycktes dock ej villiga att ge sig utan vidare.

Då sprang Droll fram till hövdingen, höll gevärmynningen för bröstet på honom och ropade: „Kasta bort geväret, eljest skjuter jag.“

Stora Borgen stirrade så häpen på den lilla besynnerliga uppenbarelsen, som om han haft ett spöke framför sig; hans högra hand öppnade sig och lät geväret falla.

„Då så tomahawken och kniven!“

Hövdingen grep gördeln, tog de båda vapnen och kastade bort dem.

„Gör loß din lasso!“

Då så denna befallning åtlhyddes. Droll tog lasso och band med den ihop hövdingens fötter under hästbukten.

Därpå fattade han djuret vid tygeln, förde det åt sidan och ropade till Gunstick-Uncle, vilken stod bakom Old Firehand: „Kom hit, onkel, och fångsla hans händer!”

Det var, som om hövdingen icke varit medveten om, vad som företogs med honom, han befann sig som i en dröm. Exemplet smittade. Hans frigare underkastade sig motståndslöst sitt öde; de blevo samtliga inom en kort stund avväpnade och bundna.

Det gällde nu framför allt att komma ut ur cañonen. Så fort den sista indianen blivit fångslad, anträdde återfärden. Främst redo jägarna; därefter kommo de röda och eftertruppen bildades av rafters.

Winnetou och Old Firehand jämte Old Shatterhand anförde tåget. Närmast före fångarna redo två män, som stodo varandra närmare än de anade, nämligen tant Droll och Halte Frank. Ingen av dem sade ett ord. Slutligen kunde Halte Frank ej tåga längre. Han begynnade: „Tag ej illa upp, om jag frågar efter ert namn. Jag har sett er förut.”

„Var då?”

„I min fantasi. Om ni är den, jag håller er för, har jag hört många lustiga saker berättas om er. Ni är bestämt tant Droll.”

„Och var har ni hört talas om denna?”

„På skilda ställen, där jag varit tillsammans med Old Shatterhand och Winnetou.”

„Vad? Ni har ridit tillsammans med dessa berömda män? Då är ni väl Halte Frank?”

„Ja. Känner ni mig?”

„Naturligtvis. Apachen har ofta talat om er, och det är mig ett nöje att nu ha fått träffa er. Jag har hört

sägas, att ni är landsman till Old Shatterhand och alltså tysk?"

„Naturligtvis, och till på köpet från Sachsen=Alten=burg. Inte från residenset, utan från Langenleube.“¹⁶

„Langen — — leube?“ upprepade Frank, i det han öppnade sin mun på vid gavel. „Langenleube=Nieder=hain?“

„Ja, just därifrån. Känner ni trakten?“

„Skulle jag inte göra det? Jag har ju nära anförvanter där, hos vilka jag som pojke en gång tillbringade mina skolfrier.“

„Vad hette denna familj, och hur var ni släkt?“

„Det var helt nära anförvanter. Min fars syster var bosatt där med sin man, som hette Pampel. Jag kallade honom alltid blott farbror Pampel. Den äldste sonen kommer jag bäst ihåg, ty han var jämnårig med mig. Han hette Sebastian Melchieor Pampel! Vet ni, vad det blivit av honom?“

„Nej, tyvärr icke. Jag är Bastel, och jag minns tydligt, när ni var hos oss. Ni är kusin Frank från Moritzburg.“

„Det är jag! Käre kusin, så träffas vi då åter efter så många år här mitt i vildmarken. Vem kunde ha annat något sådant?“

De sträckte sig båda fram emot varandra och omfamnade varandra hjärtligt, därpå fortsatte de ritten, talande om den lyckliga ungdomstiden.

Solen hade nu sjunkit så djupt, att hennes strålar icke längre träffade jorden; men mörkret hade ännu ej inbru-

¹⁶ I tyska texten börjar Frank och Droll här efter tala sachsiska med varandra. (Anm. vid avskrift år 2002.)

tit; ryttarna inandades med välbehag den friska, rena luften.

Den cañon, de nu hade framför sig, var ungefär tvåhundra steg bred. Längs deß botten flöt en smal flod, som man lätt kunde övervada. Längs vattnet växte gräs och buskar.

De röda lyftes från hästarna och lades med fängslade fötter på marken. Nu var stunden kommen för ömsesidiga hälsningar och meddelanden. De, som hittills ej känt varandra, stiftade snabbt bekantskap.

Old Firehands trupp hade proviant med sig, och nu intogs en välbehöblig måltid. Därpå skulle de rödas öde avgöras. Åsikterna voro härvid delade. Winnetou, Old Firehand och Old Shatterhand voro villiga att ge dem friheten; men de övriga fordrade en sträng bestraffning. Lorden sade: „Jag skulle ej önska deras bestraffning, om de ej efter tvekampens slut handlat så, som de gjort. De hade lovat er friheten, och i stället förfölja de er och söka döda er.“

Efter en stunds debatt enades man om, att avgörandet skulle överlämnas åt Old Shatterhand, Frank, Jemmy och Davy; dock med det villkor, att man ej vidare skulle behöva befara några fientligheter från de rödas sida. Ett säkert avtal skulle alltså träffas med dem därom. Därvid var det ej tillfyllest att avhandla saken med hövdingen ensam; hans undersåtar måste också höra, vad han sade och lovade. Kanske blev han i sådant fall trogen sina löften för att ej mista deras goda mening om hans ärlighet. Nu bildades en vid krets bestående av alla vita och röda. Hövdingen satt framför Winnetou och Old Shat-

terhand. Han såg ej på dem, kanske av blngsel, kanske också av halsstarrighet.

„Bad tror Stora Borgen, att vi nu ämna göra med honom?“ frågade Old Shatterhand på utahspråket.

Den tillfrågade svarade ej.

„Utahhövdingen är rädd; därför svarar han ej.“

Då lyfte denne sin blick, borrade den med förgrymmat uttryck in i jägaren och sade: „Blekansiktet är en lögnare, om han påstår, att jag hysar fruktan.“

„Så svara då! Överhuvud bör du ej tala om lögnare, då du själv är en sådan. Då vi ännu befunno oss i ditt läger, frågade jag, om vi finge vår frihet, om jag segrade. Och likväl ha ni nu förföljt oss. Ni ha genom ert svekfulla uppförande väl förtjänt döden. Men vi äro fristna. Vi vilja tillgiva er. Ni skola återfå er frihet och era vapen; dock endast på ett villkor: Ni måste lova, att aldrig kröka ett hår på någon av oss, som sitta här.“

„Talar din tunga eller ditt hjärta dessa ord?“ frågade hövdingen, i det han kastade en skarp, misstrogen blick på Old Shatterhand.

„Min tunga talar aldrig annorlunda än mitt hjärta. Är du villig att ge det fordrade löftet?“

„Ja.“

„Du lovar att från denna dag betrakta alla oss, som befinna oss här, röda och vita män, som bröder?“

„Ja.“

„Är du villig att stadfästa ditt löfte genom att röka fredspipan?“

„Jag är villig därtill.“

Han svarade hastigt och utan betänkannde. Hans ansiktsuttryck kunde man ej iakttaga i följd av det tjockt påstrufna färglagret.

„Så må pipan gå runt“, fortfor Old Shatterhand. „Jag skall förestäva dig de ord, som du därvid har att ut säga. Jag hoppas, att du denna gång menar det ärligt. Jag har alltid varit en vän till de röde männen. Men visar du dig ännu en gång trolös, så får du betala det med ditt liv.“

Hövdingen såg ned framför sig utan att lyfta blicken till den talande. Denne tog sin kalumet och stoppade den. Sedan löste han hövdingens fjättrar och räckte honom den tända pipan. Stora Borgen reste sig, blåste ut röken åt de sex redan nämnda hållen, varvid han sade: „Jag är Stora Borgen, hampa=utahs' hövding; jag talar för mig och dessa frigare, som befinna sig här. Jag talar till de blekansikten, jag ser här, till Old Firehand, Old Shatterhand och alla de andra, och till Winnetou, apachhövdingen. Alla dessa män äro våra vänner och bröder. De skola vara såsom vi, och vi såsom de. Aldrig skola vi tillfoga dem något ont, och vi skola hellre dö än tillåta, att de hålla öf för fiender! Detta är min ed. Jag har talat. Howgh!“

Han satte sig åter ned. Nu blevo även de andra befriade från sina bojor, och pipan gick från mun till mun, tills alla rökt. De röda återfingo därpå sina vapen. Detta var intet vågstycke, ifall man kunde lita på deras ed. De vita förhöllo sig likväl så försiktigt som möjligt och var och en av dem höll handen i närheten av sin revolver. Hövdingen hämtade fram sin häst och frågade Old Shatterhand: „Har min broder fullständigt återgivit öf friheten?“

„Fullständigt.“

„Vi få då rida vår väg?“

„Ja, vart ni vill.“

„Vi ämna återvända till vårt läger.“

„Ni skulle ju till utahs' samlingsplats! Nu tillstår du väl dock, att er ritt gällde oß.“

„Nej. Ni ha hindrat oß, så att vi nu skulle komma för sent. Vi återvända. Farväl!“

De gävo varandra handen, och hövdingen steg till häst. Han försvann i flyktan och hans frigare följde honom.

„Den där farlen är då en riktig skojare!“ menade gamle Blenter. „Det hade varit klokast att genast skicka honom en kula genom huvudet.“

Winnetou hörde dessa ord och svarade: „Min broder har kanske rätt; men det är likväl bättre att göra gott än ont. Vi stanna här över natten, och jag skall nu följa utahs och bespeja dem.“

Han försvann i hålvägen för att utföra sin avsikt.

Skymningen började falla på, och några av männen gingo för att samla bränsle till lägerelden.

Senare kom Winnetou tillbaka. Han hade trots det i klipprännan härskande djupa mörkret funnit sig till rätta därstädes. Han omtalade, att utahs medtagit sina döda och verkligen begivit sig bort. Han hade följt dem ända till hålvägens slut och sedan tydligt sett, att de ridit uppför klippväggen och försvunnit i skogen.

Likväl utsattes en vakt en bit in i klipprännan för att göra varje plötsligt överfall från detta håll omöjligt. Två andra poster ställdes i huvud=cañon på hundra stegs avstånd ovan= och nedanför lägerplatsen.

Under livligt samspråk försvann nu tiden ända till efter midnatt, då man gick till vila. Elden släcktes, och det blev tyst och mörkt i cañon.

Winnetou hade sett riktigt; utahs hade försvunnit i skogen. Men de redo ej genom den, utan höllo därstädes. Hövdingen gick fram till skogsbrynnet, blickade ned i klyftan och sade: „Man har naturligtvis iakttagit oss. Där nere står säkert en vit hund för att se efter, om vi verkligen återvända till vårt läger.“

„Det göra vi väl också?“ vågade sig en av hans frigare att fråga.

„Har du då ej större hjärna än en präriehund?“ utfor Stora Borgen.

„Det gäller nu att taga hämnd på dessa vita paddor.“

„De äro ju våra vänner och bröder? Vi ha ju röft fredspipan med dem!“

„Denna pipa tillhörde Old Shatterhand? Så gäller då eden för honom, men ej för oss. Varför var han så dum att ej begagna min pipa! Förstår du ej detta?“

„Stora Borgen har alltid rätt“, svarade frigaren. Hövdingens uttydning tillfredsställde tydligen alla utahs.

„Redan tidigt i morgon skola blekansiktens själar vara i de eviga jaktmarkerna“, fortfor hövdingen.

„Ämnar du överfalla dem?“

„Ja. Vi taga en annan väg och hämta så många frigare, som vi behöva. Sådana finnas ju i överflöd däruppe i Pamow (Battensfogen). Och sedan går därifrån tvärs genom cañon en väg, som blekansiktens ej tyckas känna. Liken och hästarna lämna vi här jämte tvenne vakter. Vi andra rida åt norr.“

Detta beslut fattes i verket.

Då stora Borgen efter många timmars ritt nådde den första lägerelden, steg han av hästen, vinkade åt sitt folk att stanna och ropade till en vid elden sittande man namnet »Nanap neav«. Dessa båda ord betyda »gammal hövding«, och avsågs därmed samtliga utahstammarnas överhövding. Den tilltalade reste sig upp och förde Stora Borgen till sjön, vid vilken brann en stor eld på något avstånd från de övriga. Vid denna sutto fyra indianer, alla prydda med örnsjädrar. En av dem drog framför de andra uppmärksamheten till sig. Hans ansikte var ej målat; det var överforsat av otaliga djupa veck. Denne man var minst åttio år gammal, och dock satt han så rak, så stolt och kraftig som en trettio års man. Han riktade sin skarpa blick på den kommande utan att välkomna honom med ett ord; också de andra tego. Stora Borgen satte sig tyst ned. En lång stund förflöt; äntligen hördes så den gamles stämma: „Trädet faller sina blad om hösten; men förlorar det dem mitt i sommaren, är det förtorkat och bör huggas ned. För tre dagar sedan bar det ännu löv. Var äro de i dag?“

Denna fråga avsåg örnsjädrarna, som Stora Borgen ej längre bar.

„I morgon skall jag åter bära denna prydnad, och vid min gördel flera blekansiktens skalper!“ sade hövdingen.

„Har Stora Borgen blivit besegrad av blekansiktet?“

„Blott av ett blekansikte, av den, vilkens knytnäve faller tyngre än eljest hundra vita mäns händer!“

„Således Old Shatterhand?“

„Ja.“

„Uff!“ utropade den gamle. „Uff!“ instämde de övriga.

„Så har Stora Borgen sett detta berömda blekansikte?“

„Honom och flera andra. Old Firehand, Winnetou, den långa och tjocka jägaren, en trupp ungefär femtio man stark. Jag har kommit för att förskaffa er deras skalper.“

„Stora Borgen må berätta!“ uppfordrade den gamle.

Han följde uppmaningen. Men berättelsen överensstämde dock ej med sanningen; han bemödade sig att ställa sig själv och sitt uppförande i den bästa dager. De andra sutto orörliga och åhörde den berättande med spänd uppmärksamhet. Då han slutat, frågade den gamle: „Och vad ämnar Stora Borgen nu göra?“

„Du må ge mig ännu femtio frigare att överfalla dessa vita hundar med. Deras skalper skola, innan dagen gryr, hänga vid våra gördlar.“

„Vi måste gripa dessa hundar levande“, sade den gamle.

Stora Borgen har största rätten till hämnd, och han skall alltså bli anförare. Jag ger dig trehundra frigare, och du skall föra blekansiktetna levande hit. Du har redan femtio män; då kommer sju röda på varje vit. Om du försiktigt smyger dig inpå dem, måste det lyckas dig att omringa och binda dem, innan de hinna tänka på motstånd. Tag med tillräckligt med remmar! Kom nu; jag skall utvälja dem, som skola följa dig.“

De reste sig upp och gingo från eld till eld för att bestämma, vilka som skulle åtfölja Stora Borgen. Snart hade trehundra frigare utsetts och deutom ytterligare femtio till hästarnas bevakning, då ju dessa ej kunde medtagas ända fram till de vitas lägerplats. Sedan Stora Borgen noggrant instruerat dessa män, steg truppen till häst och begynte sin för de vita så ödesdigra ritt. Old

Firehands, Old Shatterhands och Winnetous namn ljudde från allas läppar. Vilken ära att ha fångat och bragt till tortyrpålen sådana hjältar!

Till huvud-cañon följdes samma väg, på vilken Stora Borgen kommit. Hunna dit, stego ryttarna av för att därstädes kvarlämna hästarna under bevakning av de femtio.

Nu fortsattes vägen till fots, de första två milen i hastig marsch, men sedan långsammare och försiktigare. Den fjärta delen tillryggalades i smygande ormlig gång. Sexhundra fötter och dock ej det minsta ljud! Ej en sten rubbades ur sitt läge, ej en gren knakade. Då — — stannade Stora Borgen plötsligt. Han hade fått vaktelden i fikte. Vakterna måste först och främst ofskadliggöras.

Han vinkade åt två av sina män att följa honom. De lade sig ned på marken och kröpo vidare. Snart nådde de den övre posten, vilken för tillfället stod med ryggen vänd mot dem. Plötsligt grepo två händer om hans hals, och fyra andra fattade tag i hans armar och ben. Han kunde ej andas, han förlorade medvetandet, och då han åter vaknade till sans, fann han sig fångslad och med en kavel i munnen. Bredvid honom satt en indian med knivspetsen riktad mot hans bröst.

också elden var släckt, och hövdingen hade beordrat två andra frigare att följa honom. Det gällde nu vakten på motsatta sidan, och man måste alltså över till andra sidan lägret. De tre männen vadade över bäcken och kröpo därpå ljudlöst vidare. Snart fingo de syn på vakten; han stod på sex stegs avstånd från dem med ansiktet vänt åt sidan. Ännu ett ögonblick, ett språng, ett kort sprattlande, och även han var övermannad. De två röda stannade

hos honom och Stora Borgen gick ensam tillbaka över vattnet för att leda huvudanfallet.

Hästarna stodo i två grupper mellan lägret och de båda vaktarna. De hade hittills förhållit sig fullkomligt stilla, men det var ej antagligt, att detta förhållande länge skulle fortfara. De måste, i fall indianerna kommo över i deras närhet, vädra dem. Stora Borgen lät därför sitt folk vada igenom vattnet. Sedan de alla kommit över, lade de sig ned för att krypande tillryggalägga den sträcka om vid påhundra meter, som skilde dem från lägret. Då de nu lågo tätt bredvid varandra, började dock hästarna bli oroliga. Det gällde alltså att handla snabbt.

„Framåt!“ ljöd Stora Borgens dämpade stämma.

Engen av de vita var ännu vakn; de lågo alla försänkta i djup sömn.

Den scen, som nu följde, är ej lätt att beskriva. Blekanfiktorna lågo så tätt bredvid varandra, att de tre hundra indianerna ej hade fritt rum för sina rörelser. Fem, sex av dem kastade sig över en vit, ryckte upp honom och slängde den sömndruckne till de bakom stående röda, grepo de ögonblickligen en andra, en tredje och så vidare, med vilka de försoro på samma sätt. De sovande blevo så överrumplade, att de befunno sig i indianernas våld, innan de ens hunnit vakna riktigt.

Det rådde ett förfärande virrvarr av kroppar, armar och ben, så att man i mörkret ej kunde urskilja några enskilda personer. Blott tre grupper skiljde sig något från den övriga massan. medelpunkterna i dessa voro Old Firehand, Old Shatterhand och Winnetou, vilka på grund av sin aldrig svikande sinnesnärvaro och erfaren-

het icke låtit sig överrumpla på samma sätt som de andra. De hade sprungit upp och sökt skydd med ryggen mot klippväggen. Nu försvarade de sig med knivar och revolverar mot de övermäktiga fienderna, vilka ej ville begagna sig av sina klingor, då det ju var avsett, att de vita skulle fångas levande. Slutligen blevo dock de tre hjältarna övermannade.

Nu befallde Stora Borgen, att en eld skulle tändas. Då lågorna upplyste stridsplatsen, visade det sig, att över trettio röda blivit sårade eller dödade. „Det skola dessa hundar få umgälla!“ röt hövdingen. „Vi skola skära deras skinn av kroppen i remmar. De skola alla dö en fasanfull död, och icke en av dem skall stå nästa dags aftontjärna! Bär tillsammans de döda, tag blekansiktenas hästar och vapen. Vi måste återvända.“

„Vem skall bära den vite jägarens trollbössa?“ frågade en. „Den brinner ju av sig själv och dödar var och en, som vidrör den!“

„Vi låta den ligga och betäcker den med en hop stenar. Var är den?“

Man sökte länge och väl efter den; man tände eldbränder och letade om igen — förgäves; den var och förblev borta. Yampa-utahs hade under dagens lopp sett geväret i Old Shatterhands händer och kunde omöjligt förklara dess försvinnande. Kanske låg den i hålvägen. Man letade även i denna en lång sträcka, men fåfängt. Följden var, att till och med de av indianerna, som hittills betvivlat, att Old Shatterhands gevär besatt övernaturliga egenskaper, nu slöto sig till de övrigas mening. Trollbössan kunde, så länge man dröjde i dess närhet, göra gällande sin underbara kraft och Stora Borgen befall-

de därför: „Bind fångarna vid hästarna, och så fort härifrån! En ond ande förhåller trollgeväret. Vi böra ej stanna här, tills den sänder oss sina kulor.“

Denna befallning åtluddes genast, och då de röda bröto upp, hade ej mer än ungefär en timme förflutit från stridens början.

Hövdingen trodde, att de vita utan undantag fallit i hans händer; detta var dock ej förhållandet.

Det har redan blivit omtalat, att Old Firehand utsatt en vakt i hålvägen för att förekomma ett överfall av de möjligen återvändande hampa-utahs. Denna post var Droll. Halte Frank hade frivilligt slutit sig till honom för att samspåka med honom om den nära hemtrakten. De sutto i mörkret under viskande samtal. Plötsligt hörde de från hålvägen ett ljud, som väckte deras uppmärksamhet.

„Tyst!“ viskade Frank till kusinen. „Hörde du? Det måste vara många, många människor. Jag hör fottramp av minst tvåhundra — —“

Han höll förfärad upp, ty nu hade de överfallna vaknat och läto höra sig. „Blixt och dunder! Det är strid!“ ropade han. „Jag tror, att vi blivit överrumplade!“

„Ja, vi äro överrumplade!“ instämde Droll. „Det måste vara de röda skurfarna.“

I nästa ögonblick besannades denna förmodan, i det indianernas vilda tjut ljud i deras öron. „Gud stå oss bi; det är verkligen de?“ ropade Frank. Låt oss skynda dit!“

De kröpo på händer och fötter fram till utgången. Därifrån sågo de, trots mörkret, att deras kamrater redan voro förlorade. De rödas övermakt var för stor. „Fort bakom mig och över vattnet!“ viskade Droll och

kröp hastigt och försiktigt bort. Frank följde honom. Därvid kom den senares hand i beröring med ett avlångt föremål; det var ett gevär. „Old Shatterhands Henrystudsfare!“ for det igenom honom. Han medtog vapnet.

De båda männen nådde lyckligt vattnet och kommo över till motsatta stranden. Där fattade Droll Halte Frank vid handen och drog honom bort med sig i sydlig riktning. De lyckades obemärkta fly tack vare mörkret och indianernas gälla tjut.

Utän att de visste det, hade de slagit in i den riktning, varigenom de lättast skulle komma indianerna på spåren. För att icke upphinnas och tagas till fånga av dessa, påskyndade de sina steg så mycket som möjligt. Med vattnet till höger och klippväggen till vänster ilade de sålunda framåt i sydlig riktning ungefär en timmes tid, då cañon plötsligt gjorde en krök åt öster, och de till sin överraskning funno sig klart belysta av månen; en sido-cañon förändade sig här med huvud-cañon. De skyndade in i denna sido-cañon. Deras väg gick nu åt väster, och de måste tränga djupt in för att ej bli upptäckta av indianerna. De hade följt cañon en halv timme, då de båda på en gång tvärstannade angenämt överraskade. Klippväggen till höger om dem upphörde nämligen plötsligt och bildade en skarp vinkel med en från norr kommande bergvägg. Framför dem utbredde sig en skog, vars förefintlighet här en främling omöjligt kunnat ana. Över här och där spridda busksnår bildade trädens kronor ett valv så tätt, att månens ljus blott på några få ställen förmådde genomtränga det. Det var »Vattensfogen«, i vilken utahs uppslagit sitt läger.

De skredo långsamt och tyst framåt. Det var mörkt under skogens frontaf, och de måste alltså lita mera på luftän synsinnet. Ju längre de kommo, des kännbarare blev röflukten. Sedan de färdats en stund på detta sätt, stannade de plötsligt, då de varseblevo ett eldsken. Obestäm-
da ljud såsom av avlägsna människoröster, nådde nu och så deras öron. Skogen tycktes utbreda sig allt mer åt höger. De fortsatte i denna riktning och fingo snart syn på flera eldar. „Ett stort läger“, viskade Droll. „Det måste vara utahfrigarerna, som samlats här för tåget mot navajos. Vi måste — — —“

Han blev avbruten, ty framför dem ljöd plötsligt ett väldigt, mångstämmigt tjut, icke av smärta eller raseri, utan av jubel. „Ack! Nu kommo de med fångarna“, sade Droll. „Stora Borgen kommer från norr, och vi från söder. Vi måste nu taga reda på, vad de ämna göra med dem.“

De lade sig ned på marken och kröpo vidare. Inom kort uppnådde de den höga klippvägg, som bildade skogens östliga gräns. Längs denna smögo de sig fram, hållande sig tätt bredvid varandra. De hade nu elden till vänster om sig och fingo snart den lilla sjön i sikte.

De befunno sig vid des sydliga ände, och på des vänstra strand brann den eld, vid vilken hövdingarna hade suttit. Följande stranden åt, kröpo de vidare mot ett högt träd, vars nedersta grenar lätt kunde nås med händerna. Då fastades nytt bränsle på den nyss omtalade elden; lågorna stego högt upp och belyste de fångna blekskiftena, vilka nu fördes fram. „Nu måste vi passa noga på“, sade Droll. „Upp i trädet! Där uppe ha vi friare och bättre utsikt än här nere.“

De flättrade upp och doldes på sitt nya gömställe av det tätta lövverket så väl, att ej ens den skarpsyntaste indian kunde ana deras därvaro.

Fångarna hade måst springa, deras fötter voro alltså icke fängslade. De förblevo fram till elden, där hövdingarna, och bland dem naturligtvis också Stora Borgen, ånyo slagit sig ned. Denne senare hade åter smyckat sitt huvud med örnfjäderna, han var segrare och kunde alltså åter bära sitt utmärkelse-tecken. Hans ögon vilade på de vita med uttrycket hos en utsvulten panter; dock sade han ännu intet, då ju den äldste hövdingen ensam ägde rätt att bryta tystnaden.

Manap neaos, den gamles, blick flög från den ene efter den andre, tills den slutligen stannade på Winnetou. „Vem är du?“ frågade han. „Har du ett namn, och vad heter den skabbiga hund, som du kallar fader?“

Winnetou svarade i lugn ton: „Den, som ej känner mig, är en blind mask, som lever i smutsen. Jag är Winnetou, apachernas hövding.“

„Du är ej någon hövding, ej någon krigare, utan aset efter en död rått!“ hånade den gamle. „Alla dessa blek-anfikten skola dö ärans död vid tortyrpålen; men dig skola vi fasta i vattnet här, och grodor och kräftor skola förtära ditt usla lif.“

„Manap neao är en gammal man. Han har sett många somrar och vintrar förgå och erfarit mycket; men likväl tycks han ej veta, att Winnetou aldrig låter någon ostraffad smäda honom. Manap neao må betänka, hur ovärdigt det är en fri, beväpnad man att hånna en fånge. En stolt krigare försmår att säga grovheter, och om Ma-

nap neao ej vill behjarta detta, må han så bära följderna."

"Vilka följder? Vad kan den usle schakalen göra, vilkens lik själva asfågeln föraktar. Ty en sådan schakal är du. Den stank, du — — —"

Han kom ej längre. Ett skri av fasa uppsteg ur de rödas strupar. Winnetou hade med ett väldigt språng nått den gamle, fastat honom till marken och tillfogade honom nu med foten några sparkar på bröstet och huvudet och återvände därpå till sin plats.

Efter skriket följde ett ögonblicks djup tystnad, varunder man hörde apachens mäktiga stämma: „Winnetou varnade honom. Nanap neao hörde mig ej och skall aldrig mer smäda en apach."

De andra hövdingarna hade sprungit upp för att undersöka den gamle. Huvudskålen var intrampad och likaså en del av bröstforgen. Han var död. De röda frigarna trängde sig fram, fastande blodtörstiga blickar på Winnetou. Men Stora Borgen höjde befallande sin hand och ropade: „Tillbaka! Apachen har bragt den gamle hövdingen om livet för att få en hastig och kvalfri död. Han tänkte, att ni genast skulle döda honom. Men han har misräknat sig. Han skall dö en död sådan ännu ingen människa lidit. Old Firehand och Old Shatterhand skola levande begravas med honom."

„Du lever ej tillräckligt länge för att hinna begrava mig", svarade Old Shatterhand, „ty i morgon vid denna tid skola din kropp och själ vara skilda."

„Äro dina ögon så skarpa, att de kunna blicka in i framtiden? Jag skall låta sticka ut dem."

„För att veta, när du dör, behövs inga skarpa ögon. Har du någonsin hört Old Shatterhand säga en osanning?“

„Alla blekansikten ljuga.“

„Jag talar sant. Två gånger låg ditt liv för min hand; och jag skänkte dig det. Tredje gången sker det icke så. Du måste straffas, alla röda män till varning.“

„Hund, du skall ej bestraffa någon. Vi skola nu rådgöra, och så fort dagen bräcker, begynna era dödsqual, vilka skola räcka flera dagar.“

Fångarna fördes nu till ett litet, öppet ställe i skogen, där en eld brann; bredvid densamma stod en indian för att underhålla den. Man fängslade nu deras fötter och lade dem på marken. Tolv beväpnade frigare stodo runt omkring bland träden för att bevaka stället.

Droll och Frank hade sett allt detta helt tydligt. Just som de flättrade ned från trädet, fördes de rövade vapnen och andra föremål till hövdingarna vid elden och nedlades där. Endast anförarna voro nu samlade därstädes. Det måste vara någon särskild anledning, som drog de övriga frigare till ett annat ställe; vilken, erforo Frank och Droll snart. Deras öron nåddes av egendommiga, klagande toner. Först hördes en solostämma, och därefter följdes en kör av röster. Detta upprepades gång efter annan, än svagare och än starkare.

„De sjunga vid den döde hövdingens lik“, sade Frank. „Det kommer oß väl till paß, ty under den där låten kunna de röda svårligen höra oß. Vi måste genast uppsöka de våra.“

De kröpo framåt mellan träden, till de kommit på ungefär femtio stegs avstånd från hövdingarna, då de vän-

de sig mot den nästa eld, som var just den, vid vilken fångarna lågo. Långsamt och med iakttagande av den största försiktighet närmade de sig den. Det hände några gånger, att röda ströf tätt förbi dem.

De hade lyckats komma i närheten av de vakter, som omgävo platsen, där fångarna befunno sig, och lågo nu bakom var sitt träd. Den indian, som fått i uppdrag att underhålla elden, hade avlägsnat sig för att en kort stund deltaga i klagosången vid liket, och några av de tolv vakterna hade gjort sammaledes. Elden hade sjunkit ihop och spred endast ett svagt sken. Nu viftade Droll till Frank: „Nu är rätta ögonblicket inne! Du ser Old Shatterhand. Kryp fram till honom och bliv liggande bredvid honom så stilla, som om du också vore fångslad. Jag smyger fram till Old Firehand och Winnetou. Se så! Fort till verket!“

Halte Frank hade en sträcka av högst åtta steg att tillryggalägga. Just nu sjönk lågan, så att det nästan såg ut, som om elden skulle alldeles dö ut, en av vakterna gick bort för att lägga på nytt bränsle, men innan lågorna åter flammade upp, befunno sig Droll och Frank redan på ort och ställe.

Frank hade lagt sig ned bredvid Old Shatterhand. Han sträckte ut benen, som om han vore fångslad, sköt fram Henry-studsaren till sin granne och drog därpå in sin arm längs kroppen.

„Frank, är det du?“ frågade Old Shatterhand sakta, men utan en skymt av förvåning i rösten. „Var är Droll?“

„Han ligger där borta bredvid Firehand och Winnetou.“

„Gud vare tack, att ni funno spåren och kommo hit så fort! Då de röda tände elden här, såg jag, att ni icke voro bland fångarna; jag har känt mig så viß på, att ni skulle komma till vår hjälp, att jag hotat Stora Borgen med döden.“

„Ja, oß förutan hade ni denna gång varit förlorade!“

„Det vet jag dock ej. Se här!“

Frank riktade blicken på honom och såg, att jägarens högra hand var fri.

„Denna hand har jag redan lösgjort“, fortsfor denne; „också den andra skulle inom en kvart varit fri. Jag har i min lilla lönnficka en kniv, som skulle ha gått från man till man, så att vi inom kort alla varit fria. Så fort upp och till vapnen, som ligga där borta vid hövdingarnas — —“

„Också det beta ni?“

„Jag skulle vara en dålig västman, om jag låtit detta undgå mig. Utan vapen är vår räddning otänkbar; alltså har jag redan från början noga givit akt på, vad de gjort av dessa. Tro dock ej, att jag ej uppskattar den tjänst, ni gjort oß. Ni ha vågat livet för vår skull, och sådant glömmes ej lätt. Men rädf mig nu din kniv, så att jag kan göra min granne fri; han skall sedan fortskaffa den.“

„Och då alla blivit befriade, taga vi vapnen och hästarna, och så bort?“

„Nej, vi stanna! De röda skulle vara över oß, innan vi hunno till hästarna. Och vem vet, om dessa äro sadlade. Nej, vi måste genast gömma oß bakom våra sköldar.“

„Sköldar? Vad menar ni därmed?“

„Hövdingarna. Vi sätta oß i besittning av dem och äro då säkra på, att intet ont tillfogas oß. Men vänta nu.

Elden har änyo sjunkit ihop och vakterna kunna nu ej se, om vi röra armarna."

Han skar av de remmar, som fängslade honom; sedan gjorde han på samma sätt med sin granne. Denne räckte kniven vidare. Drolls kniv cirkulerade redan. Också Old Shatterhands befallning gick sakta från man till man, och snart visste alla, att de skulle skynda till hövdingarna, så fort elden blivit släckt av honom.

"Släcka elden!" brummade Frank. "Hur skall det gå till?"

"Pass på, så får du se! Släckas måste den, eljest träffas vi av vakternas kulor."

Alla lågo nu beredda. Old Shatterhand väntade, tills mannen vid elden åter stod i beredskap att lägga på nytt bränsle, varigenom lågan för ett ögonblick skulle dämpas. Då sprang han upp, ilade bakom honom, gav honom ett knytnävs slag, så att han förlorade medvetandet och fastade honom i elden. Sedan jägaren några gånger rullat kroppen fram- och tillbaka över bränslet, var elden släckt. Allt detta gick så hastigt, att det redan var mörkt, innan vakterna hunno fatta, vad som förfiggick. De utstötte sina varningsrop för sent, ty fångarna ilade redan mellan träden mot sjön, Old Shatterhand främst; närmast honom Winnetou och Firehand.

Hövdingarna sutto ännu rådplägende vid sin eld. Då hörde de plötsligt vakternas rop, men samtidigt sågo de de befriades gestalter komma emot dem. Några ögonblick senare voro de fastade till marken, avväpnade och bundna.

De vita bemäktigade sig nu sina i närheten liggande vapen, och då vakterna kommo till stället, sågo de anfö-

rarna ligga fängslade på marken och bredvid dem några blekansikten knäböjande med dragna knivar. Bakom denna grupp stodo de andra vita med färdigt gevär. De röda ryggade försträcka tillbaka och utstötte ett rasande tjut.

Med hög stämma förkunnade nu Old Shatterhand hövdingarnas död, så fort någon försökte befria dem. Han fordrade, att de röda skulle draga sig tillbaka, var- efter han ville underhandla med deras anförare.

„Stanna där!“ ropade Stora Borgen till sitt folk.

„Med dig ha vi intet att förhandla nu“, svarade honom Old Shatterhand.

„Din mun är full av lögn. Om du talar utan att bli uppfordrad därtill, är du dödens man. — Vad heter du?“

Denna fråga riktades till den äldste av anförarna. Han svarade: „Kunpui (Eldhjärta) är mitt namn. Gör mig fri, så skall jag tala med er!“

„Fri blir du ej, förrän vi ha talat med varandra och ni ha samtyckt till, vad vi begära. Kopa först hit fem av dina förnämsta frigare.“

Förgrymmad nämnde Eldhjärta fem namn, och bärarna av dessa måste komma fram efter att ha avlämnat sina vapen. Old Shatterhand höjde sin studsare. Då stora Borgens blick föll på geväret, skrek han full av fasa: „Trollbössan, trollbössan! Där är den; andarna ha fört den till honom genom luften! Rör den ej, rör den ej, eljest kostar det ert liv!“

„Trollbössan, trollbössan!“ hörde man de rödas förfärade stämmor upprepa.

Old Shatterhand befallde Borgen att tiga och vände sig till Eldhjärta: „Vad vi fordra är följande: Vid dagens inbrott rida vi härifrån och medtaga som gifflan hövdingarna och dessa fem män. Så fort vi sedan kunna vara övertygade om, att ingen fara från er sida mer hotar oss, frige vi fångarna och tillåta dem att återvända.“

„Uff! Det är för mycket fordrat!“ svarade Eldhjärta. „Det är en skam, en stor skam! Hur långt skola vi följa er? Vart rida ni?“

„Vi ämna oss till Book-Mountains, där uppe vid Silverfjön. Om vi se, att ni mena ärligt, skola vi ej behålla er hos oss mer än en dag. Jag ger er nu en kvarts betänketid. Vägra ni, skola våra gevär begynna tala, så fort den utsatta tiden är förliden. Jag har talat!“

Eldhjärta sänkte huvudet. Dessa få vita, som för några ögonblick sedan hotats av den fasanfullaste död, kunde nu uppställa dylika fordringar! Men vad var att göra annat än att föga sig därefter. Då drogs hans uppmärksamhet till skogsbrynet, varifrån en halvhög stämma hördes uttala orden: „Mai iva!“

Dessa båda ord betydde „Se hit!“ De uttalades tämligen sakta; likväl riktade Shatterhand, Firehand och Winnetou genast sina blickar åt ifrågavarande håll. Där stodo två röda, hållande ett skynke vid de båda övre hörn utspänt emellan sig; detta skynke rörde sig med korta och bestämda mellantider upp och ned. Bakom dem såg man skenet av en eld. Dessa indianer talade med Eldhjärta. Indianerna ha nämligen ett teckenspråk, olika hos olika stammar. Trodde de båda röda, att man ej gav akt på deras förehavande, mistogo de sig. Så fort skynket började röra sig, gick Winnetou några steg åt sidan, så att han

kom att stå alldeles bakom Eldhjärta. Old Firehand och Shatterhand förstodo genast, varom det var fråga, men låtsades ej märka något; de överlätto teckningens uttydning åt Winnetou, vilken var skickligare däri än de.

Telegraferandet fortgick ungefär fem minuter, varunder Eldhjärta ej vände sina ögon från det ställe, där de båda röda befunno sig. Först sedan dessa slutat, märkte Eldhjärta, att Winnetou stod bakom honom. Han vände sig hastigt om för att se, vart apachen blickade. Men denne låtsades, som om han intet märkt, och som om sjöns i månljuset glittrande yta helt och hållet upptog hans uppmärksamhet. Eldhjärta kände sig lugnad. Strax där-
efter gick Winnetou tillbaka till Shatterhand och Firehand, med vilka han avlägsnade sig några steg. Shatterhand frågade: „De röda ha talat till hövdingen? Har min broder förstått deras ord?”

„Ja. De båda röda äro två unga hövdingar över Sampitsche=utahs, vilkas frigare också befinna sig här. De uppmana Eldhjärta att rida med oss. Om vi bege oss till Silverfjön, går vår väg öfver Grand river in i Tewwipah (Hjortdalen). Där lägga en mängd frigare av Tash-, Capott- och Wiminutsche=utahstammarna, vilka skola deltaga i tåget mot navajos. Dessa måste vi stöta på, och de skola, menar man, besegra och befria vår gifslan. Och för att vi omöjligt skola kunna undkomma, ämna de härvarande utahs, så fort vi brutit upp, lämna detta skogsläger och följa oss, så att vi komma mellan två utahshärar och således berövas varje utsikt till räddning.”

„Det var ingen dum plan. Den har endast det felet, att vi känna den och veta, vad vi ha att rätta oss efter.”

„Ja“, svarade Winnetou. „Old Shatterhand och jag ha varit i Hjortdalen. Vi jagades av en stor skara kringströvande Elk-utahs. Men vi lyckades undkomma, emedan vi funno en klippvägg, vilken troligen ingen före och ej heller efter oss beträtt. Den är ej ofarlig, men om det gäller att välja mellan denna och döden, kan valet blott bli ett.“

„Gott, vi rida denna väg. Och vad skola vi göra med giflan?“

„Vi ge ej fångarna fria, förrän vi ha den farliga dalen bakom oss.“

„Skola vi också frige Stora Borgen?“ frågade Old Shatterhand.

„Jag sade honom i cañon, att det skulle kosta honom livet, om han än en gång övade svek. Han har det oaktat åter brutit sitt ord, och jag anser, att vi ej böra låta det passera ostraffat.“

Nu var kvarten förliden, och Old Shatterhand frågade Eldhjärta: „Tiden är ute. Vad har utahhövdingen beslutat?“

„Innan jag kan svara därpå, måste jag först veta, vart ni ämna föra oss?“

„Vi ämna oss till Silverfjön. men så långt skola vi ej föra er med oss; ha vi passerat Hjortdalen, utan att något hänt, så släppa vi er lösa.“

„Vilja ni bestyrka detta löfte genom att röka fredspipan med oss?“

„Endast med dig, det är nog, ty du talar och handlar i de andras namn. Vi taga din kalumet. Jag skall stoppa den och hålla den till dina läppar. Eldhjärta måste finna sig även i denna skymf. Old Shatterhand lösgjorde hans

pipa, stoppade och tände den. Därefter blåste han ut röken uppåt, nedåt och åt de fyra väderstrecken, i det han förklarade, att han skulle hålla den mellan honom och Eldhjärta avtalade överenskommelsen, om utahs avstodo från alla fientligheter. Eldhjärta blev nu ställd på fötter och vänd åt de fyra väderstrecken. Därvid måste han, i det han blåste ut röken åt de sex nämnda hållen, för sig och de sina uttala motlöftet. Ceremonien var därmed fullbordad.

Därpå framfördes de vitas och fångarnas hästar. De fem utvalda frigarna och hövdingarna fastbundos på djuren, och för var och en av dem utsågos två vita, som togo fången emellan sig och höllo böfforna färdiga vid första misstänkta rörelse från de kvarblivandes sida.

Tåget satte sig nu i rörelse, just som dagen bräckte. De röda förhöll sig stilla; blott de mörka blickar, varmed de följde blekansiktena, visade att det endast var ett tvunget lugn, och att deras känslor emot dem voro allt annat än vänliga. Även Ellen var naturligtvis med i tåget. Hennes mod hade ej ett ögonblick svikit henne under dessa prövande händelser; hon hade lyckligtvis ej heller blivit så strängt behandlad av de röda som de vuxna och manliga fångarna.

Sedan de vid på en timmes tid färdats genom canon, utmynnade denna i en öppen, vidsträckt klippslätt, som tycktes begränsas av Rocky Mountains. Winnetou vände sig här om och sade: „Mina bröder veta att de röda komma att följa oss. Vi skola därför nu fortsätta i galopp för att få största möjliga försprång.“

Ryttarna gävo sina hästar sporrarna och galopperade vidare samt fortsatte den skarpa ritten hela förmiddagen,

endast en stund avbrytande den nedlägga ett par antiloper, tills de nådde ett vadställe. Winnetou drev sin häst ut i vattnet; de andra följde honom. Då han kommit nära motsatta stranden, stannade han dock plötsligt, i det han pekade mot stranden. Old Shatterhand drev nu på sin häst och fick snart syn på talrika spår efter ryttare. Gräset hade ännu ej rest sig efter dem. „Detta är av vikt!“ sade Old Firehand, som nu också närmat sig. „Vi måste undersöka detta spår; under tiden böra de övriga kvarstanna i vattnet.“ De stego av och undersökte noggrant spåren. „Det är blekansiften“, sade Winnetou.

„En trupp på trettio eller fyrtio personer.“

„Hm!“ brummade Old Shatterhand. „Jag tror mig kunna gissa, vilka vi ha framför oss. Det är bestämt röde Cornel med anhang. Låt oss undersöka — —“

Han avbröts här av Winnetou, som gått fram till bäcken och nu sade, i det han pekade ned i vattnet: „Innan ryttarna gått över, har en av dem stigit av för att undersöka vattnets djup. Och varmed har han undersökt bäcken? Jo, med en hacka! Dessa män ämna alltså ej jaga, utan gräva! Det måste vara röde Cornel.“

„Jag känner mig också säker därpå, men var äro de nu? Spåren visa, att de fortsatt längs bäcken emot Hjortdalen. De rida alltså raft i armarna på utahs.“

„Det är ett öde, som de själva berett sig. Vi kunna ej ändra det.“

„Ja“, fortsatte Winnetou, „därvid kunna vi intet göra. Vi få nu ej längre tänka på Cornel. Vi veta, att hampautahs äro efter oss, och vi skola snart vika av från den väg, som de tro, att vi följa. Alltså måste vi försöka för-

villa dem, om vi skola lyckas undkomma. De böra taga Cornelis spår, som föra direkt till Hjortedalen, för våra.

De fångna röda hade ända sedan uppbrottet icke yttrat ett ord. Men vad de sågo föreföll dem misstänkt. Eldhjärta kunde ej längre förmå sig att tåga, utan sade, i det han vände sig till Old Firehand: „Vilka män är det, som förut ha ridit fram här? Varför utplånas spåren?“

„För dina frigares skull. De böra ej se dem.“

„Mina frigare, de lägga ju i Vattensfogen.“

„De lägga ej där, utan de äro efter oss.“

„Du misstär dig! Varför skulle mitt folk följa er?“

„För att få oss mellan sig och de utahs, som lägga i Hjortedalen.“

Man såg, att Eldhjärta förskräckt ryckte till. Han fattade sig dock hastigt och sade: „Min vite broder drömmer! Jag vet intet om detta.“

„Ljug icke! Vi ha sett och förstått de tecken, de båda unga hövdingarna gävo dig medelst skynket, och vi veta, att du bedragit oss med fredspipan. Be eder! Och nu har jag intet mera att säga dig. Vi måste vidare.“

Den avbrutna ritten fortsattes nu uppför bäcken, som slingrade sig i många bufter och snart gick vägen uppför en bergsluttning, och där nådde de en labyrnt av hålvägar och dalar, vilka, löpande i skilda riktningar, alla tycktes förena sig i en punkt. Denna punkt var ingången till en bred bergsklyfta, vars botten betäcktes med klippstucken.

„Om två timmar utmynnar denna väg nere i den stora Hjortedalen; vi skola här rida till vänster. Old Shatterhand och Firehand må stiga av och utplåna de spår, vi

möjligen efterlämna, så att hampa-utahs ej märka, att vi vikit av åt sidan."

Han tog av åt vänster. Shatterhand och Firehand lydde hans uppmaning och stego åter till häst, först sedan de hunnit ett gott stycke från vägen. Det var brand uppför, tills de uppnådde en vid öde högslätt. Över denna gick det i galopp. Solen hade redan försvunnit bakom Klippiga bergen, då man såg framför sig slutet av platån. Nu stannade apachen och sade, i det han pekade ditåt: „Ännu femhundra steg, och berget stupar lodrätt ned i bråddjupet; där nedanför ligger Hjortdalen. Den har blott en utgång, som leder upp till Silversjön. Old Shatterhand och jag äro de enda, som känna en annan ingång, vilken vi, då vi voro i fara, av en tillfällighet upptäckte. Jag skall visa er den."

Han närmade sig platåns ytterkant och försvann mellan två klippstycken. De andra följde honom en och en. Ju djupare man kom, desto mörkare blev det. Det föreföll männen, som hade de på detta sätt i timmar stigit nedåt då plötsligt marken åter jämnades ut, och klipprensan blev så bred, att den bildade en stor sal, dock utan tak. Här stannade Winnetou och sade: „Vi befinna oss nu nära dalen. Här skola vi dröja, mörkret tillåter oss att komma förbi utahs. För hästarna till vattnet där borta, och förse fångarna med munkavlar, så att de ej kunna skrifa!"

Winnetou tog några av jägarna med sig för att göra dem bekanta med platsen. Vad de sågo uppväckte deras förundran. Längre fram, där klippsalen åter blev trängre, fanns en utgång, så smal, att två män knappt kunde gå bredvid varandra. Sedan de en stund följt passet som gjorde många krökar, stodo männen framför ett tätt, na-

turligt förhänge av slingervärter. Winnetou sköt detta förhänge åt sidan, och då sågo de framför sig skog, träd vid träd, tätt lövade.

Apachen trädde ut för att rekognoscera. Då han återkom, sade han: „Till höger om oss, således i norr, brinna många eldar bland träden; där lägga utahs. Nedåt dalen är det mörkt. Ditåt måste vi. De röda ha troligen ställt högst två eller tre män vid Hjortdalens utgång, dessa ofskadliggöra vi lätt, och vi kunna alltså utan stor fara lämna dalen, såvida ej röde Cornel befinner sig i den. Vi måste ta reda på, hur härmed förhåller sig. Därför skall jag, så fort det blir mörkt, smyga mig till eldarna och lyhöna.“ De återvände, och Winnetou visade sedan även de övriga stället's egendomligheter. Försiktigheten bjöd, att var och en vakte, var han befann sig, och varest utgången fanns.

Sedan nära två timmar förflutit, bröto Winnetou, Shatterhand och Firehand upp och smögo sig ut i skogen. På avstånd brunno eldarna. Med Winnetou i spetsen rörde de sig nu framåt från träd till träd, i riktning mot dalens vänstra sida. Eldarna lågo mer i mitten. Snart hade de hunnit i jämbredd med de främsta av dessa. Närmast dem, på ett kort avstånd från de övriga, brann en stor eld. Vid denna sutto fem hövdingar, smyckade med örnfjädrar. En av dem reste sig just nu. Han hade kastat av frigs manteln, och hans nakna målade överkropp, ävensom ansikte och armar, lyfte i eldskenet bjärt gula.

„Tab-wahgare!“ (Gula solen), visade Winnetou. „Han är »capote-utahs« hövding och besitter en björns styrka.“ Utahen vinkade åt en annan av hövdingarna, vilken också

stod upp. Denne var längre än den förre och troligen ej mindre stark. Det är Tju=infuts (Fyra bufflar)", förklarade Old Shatterhand. „Han bär detta namn, emedan han en gång dödade fyra buffeltjurar med fyra pilskott."

De båda hövdingarna värlade några ord och avlägsnade sig därefter från elden. Kanske skulle de inspektera vakterna. De närmade sig klippväggen. „Ah!" viskade Old Shatterhand. De komma hitåt. Vad tycker du, Firehand? Skola vi fånga dem?"

„Det vore ett kap! Fort ned på marken; du den förste och jag den andre!" De båda utafs närmade sig. Då döko plötsligt upp bredvid dem två gestalter — två väldiga knytnävsslag, och de störtade till marken.

„Bra gjort!" viskade Old Firehand. „Nu fort med dem till vårt gömställe!" De togo var sin fånge. Winnetou fick uppmaning att vänta, och därpå skyndade de till klippsalen. Sedan de där avlämnat sitt byte, återvände de till Winnetou.

Det var nu mindre angeläget att lyfna till de tre hövdingarna än att få reda på, var röde Cornel befann sig med sina följeslagare. De måste för detta ändamål smyga sig runt hela lägret. De följde alltså klippväggen. Winnetou gick, som vanligt, främst. Plötsligt stannade han och lät höra ett försträckt „uff". De båda andra lyfnade spänt. Då allt förblev tyst, frågade Old Shatterhand sakta: „Vad är det?"

„En människa, här bredvid mig, i min hand!"

„Håll honom fast! Låt honom ej skrika!"

„Han kan ej skrika; han är död. Han hänger vid tortyrpålen! Hans skalp är borta, hans kropp är full av sår. Han är redan kall, och mina händer äro våta av blod."

„Så äro de vita redan dödade, och här är avrättningsplatsen!“

De trevade sig omkring, kännande sig för med händerna, och hade inom tio minuter påträffat omkring tjugugräsligt stympade lik, bundna vid pålar och träd. „Dhyggligt!“ stönade Old Shatterhand. „Jag hoppades ännu kunna rädda dessa människor, åtminstone från dylika kval! Vanligen vänta de röda till nästa dag; men här ha de ej gett sig tid därtill.“

„Och planteckningen, som Cornel ägde öfver det ställe, där skatten skall vara belägen!“ sade Old Firehand. „Den har nu gått förlorad.“

En bit från det ställe, där de tre männen stodo, ljöd nu plötsligt ett väldigt glädjetjut, som genast besvarades av de vid eldarna lägrade utahs. Det var hampa=utahs, som anlände. De blevo hjärtligt välkomnade av sina röda bröder; nytt bränsle fastades på eldarna, och skogen blev så ljus, att de tre vita råfode i den största fara att bli bemärkta.

„Vi måste bort“, sade Old Firehand. „Men vart? Framför och bakom oss är skogen full av människor.“

„Upp i träden, svarade Old Shatterhand. „Där i det täta lövverket kunna vi vänta, tills uppståndelsen lagt sig.“

De flättrade upp och sågo från sitt gömställe, huru hampa=utahs kommo framridande till eldarna. De stego av hästarna, vilka bortfördes, och frågade därpå ivrigt, om Winnetou och de vita hade anlant och gripits. Då denna fråga besvarades med ett förundrat nej, ville de knappt tro, att de ifrågavarande ännu ej visat sig, ty de

hade ju följt dessas spår. Det blev ett undrande hit och dit, men sakkförhållandet var och förblev en gåta.

Då hampa=utahs erforo, att över tjugu vita blivit torterade till döds, begärde de att få se dessa. Fadlor tänades för att lysa dem, och nu visade sig för de tre vita ett skådespel så gräsligt, att de ej förr sett ett dylikt. Lyckligtvis blev denna scen ej av lång varaktighet.

Från dalens nedre ända hördes nämligen plötsligt ett långdraget skri, ett skri, som ingen, vilken en gång hört det, någonsin glömmet, en människas döds-skri. „Uff!“ ropade en av hövdingarna förskräckt. „Vad var det? »Gula Solen« och »Fyra bufflar« äro där borta!“

Ett andra, liknande skri ljud, och därpå smattrade flera gevär. „Navajos, navajos!“ ropade hövdingen. „Upp krigare, kasten er över de hundarna! Åvarlämna hästarna och kämpa till fots bland träden!“

Några ögonblick sprungo alla om varandra, man skrek och vrålade; skogen genljöd av stridstjut. Skott smattrade allt närmare och närmare. Främmande, dunkla gestalter smögo sig fram mellan träden.

Ja, det var navajos; de hade ämnat överrumpla utahs, men hade ej lyckats att ljudlöst övermanna vakterna vid dalens utgång. Deras döds-skri hade gjort alarm, och som det var för sent för navajos att draga sig tillbaka, gällde det nu att kämpa man mot man.

Det visade sig nu, att utahs voro flera till antalet; deßutom kände de terrängen bättre än fienderna; till följd därav blevo dessa, ehuru utomordentligt tappra, så småningom tillbakaträngda.

Av de tre hövdingarna, vilka nyss suttit vid elden, deltogo två i kampen för att egga sina män genom sitt före-

döme. Den tredje stod lutad mot ett träd nära elden, följde med skarp blick stridens förlopp och utdelade med dånande stämma sina befallningar.

Striden fjärmade sig allt mer och mer. Det var nu tid för de tre åsfådarna att begiva sig därifrån. Vägen från deras gömställe var fri. De stego alltså försiktigt ned från träden. „Skola vi taga den där hövdingen med oss?“ viskade Old Shatterhand.

„Ja, vi kunna —.“ Han höll plötsligt upp. Vad han såg, var verkligen ägnat att försätta honom i den största förvåning. Ur mörkret kom nämligen blixtnabbt framilande en liten spenslig, haltande karl, svängde sin bössa och fällde med ett väl måttat kolvslag hövdingen till marken, varpå han hastigt drog honom med sig in i mörkret.

„Halte Frank!“ sade Old Shatterhand förvånad.

„Ja, Frank!“ instämde Old Firehand. „Den karlen är då för tofig! Vi måste skynda efter honom, så att han ej begår flera dumheter.“

De ilade bort efter den lille. Just som de kommo nära passets irrgång, ljöd alldeles framför dem ett skott och strax därpå den lilles gäckande stämma: „Dumhuvud! Om du vill träffa mig, skall du väl inte skjuta på månen heller. Nu har du fått din bestärda del. God natt!“

Ett ljud som av ett tungt slag, och allt var tyst. De tre männen skyndade fram och stötte på den lille. „Vad har du här att göra?“ sade Old Shatterhand nästan strängt. „Bem har gett dig tillåtelse att lämna ditt pass?“

„Tillåtelse!“ svarade den lille käft. „Jag behöver ingens tillåtelse; jag är, med förlov, min egen herre och fideikommissarie! Blott omsorgen om er har för resten ja=

gat mig ur mitt lugna bo. Anappt voro ni borta, så blev det en olåt, som om alla onda andar sluppit lösa. Det kunde inte mina sensibla nerver hålla ut med. Därför tog jag min bössa och smög mig bort utan att de andra märkte det. Då fick jag se den där hövdingen stå vid trädet styv som ett petrifikat. Det förargade mig, att han skulle stå där så lugn, fastän ni kanske voro i fara, och så gav jag honom en liten sinkadus. Och när jag så skulle ha honom med mig, så kom en röd krabat smygande och lade an på mig. Då slog jag till honom, så att hans kula for upp i de högre regionerna. Nu ligga de båda gynnarna där utan sans och förstånd och undra, vad de skola tänka om allt detta."

Anförarnas missnöje dunstade bort inför den lilles »omfullrunkelige« godlynhet. Seende hjälpte de honom att föra de båda sanslösa indianerna i säkerhet, varpå dessa, liksom de andra fångarna, bundos och försågos med munkavlar. Därefter ställde sig Winnetou och Old Shatterhand vid »förhänget« för att iakttaga de röda.

Utahs återvände nu och som segrare. Ännu flera eldar tändes, och man genomfökte med sacklor skogen för att leta reda på döda och sårade. Navajos hade, såsom sed är bland de röda, medtagit de sina.

Bid varje lik, man fann, upphävdes tjut av klagan och raseri. Flera personer saknades, och man antog, att de blivit fångade. Detsamma tänkte man också om de tre spårlöst försvunna hövdingarna. De två återstående anförarna framropade nu de förnämsta krigarna till en rådplägning, vid vilken högljudda vredgade tal höllos.

Winnetou kom då på den tanken att smyga sig fram för att möjligen få reda på, vad utahs beslutade. Det

lyckades lätt för honom att utföra denna plan, då de röda trodde sig alldeles ensamman och höllo varje försiktighetsmått överflödigt; han fick alltså del av, vad de ämnade företaga. De döda skulle begravas samma natt; klagsångerna uppsföt man till längre fram. Nu gällde det framför allt att befria de fångna hövdingarna. Detta var ännu mer av nöden, som man dagen därpå hade att vänta ankomsten av Winnetou och de vita. Då dessa ämnade sig upp till Silverfjön, måste de nödvändigt och i alla händelser falla i utahs' händer. Man borde alltså bryta upp så fort som möjligt för att följa navajos' spår, och det bestämdes, att uppbrottet skulle ske, så snart dagen grydde.

Winnetou återvände nu långsamt och försiktigt till de vita. Under livligt samspråk gick tiden fort. Det var så mycket att berätta, att höra på och att skämta över. Halte Frank's bedrift väckte allmän beundran; och alla uttalade sig berömmande därom. Lorden var till och med så förtjust, att han förärade honom sitt ena prattgevär. Frank blev vändligt glad över gåvan, och hans tacksamhet fortfor länge att flöda ut i talesätt, som betänfligt retade de övrigas skrattmuskler. Tyckligtvis var det så mörkt, att han ej kunde urskilja sina kamraters ansikten.

Då den kommande dagen skulle medföra betydande ansträngningar, blevo vakterna nu avlösta, och man lade sig för att sova. Vilan blev dock ej lång, ty redan vid dagens första gryning, då indianernas uppbrott skedde under bråk och larm, var man åter på benen.

Sedan allt ånyo blivit lugnt ute i dalen, smög apachen sig ut för att rekognoscera. Han återkom med underrättelsen, att ej en enda utah längre syntes till. Man kunde

alltså lämna gömstället och tåga ut i dalen. I närheten av indianernas förra lägerplats påträffades några döda hästar, som fallit under striden. De röda hade låtit dem ligga; men de vita voro klofare. Vägen till Silverfjön förde, om man ville undvika utahs, genom öde trakter, där all värtlighet och således även viltbråd saknades. Hästarna kommo alltså väl till pass. Västmannen är ej så nogräknad; han nöjer sig med hästkött, om intet annat står till buds. Man tog alltså de bästa styckena, fördelade dem och tände några eldar, vid vilka var och en stekte sin andel för att konservera den.

Detta var ingen tids-spillan, då man ej genast vågade följa de röda. Under tiden betade hästarna på den fastiga gräsmattan. Fångarna hade nu befriats från munkavlarna och kunde åter tala. »Gula solen« var den förste av dem, som bröt tystnaden, i det han vände sig till Old Shatterhand och sade: „Vem av er var det, som slog mig till marken? Hur kunde ni våga taga mig till fånga, då vi ej ha gjort er något?“

„Jag är Shatterhand, och min arm var det, som slog dig till marken för att göra dig ofskadlig.“

„Vill du påstå, att jag vill skada dig?“

„Ja.“

„Det är lögn.“

„Försök icke att bedraga oss. Jag vet allt. Ni ämnade döda oss, fast vi rökt fredspipan med utahs. Yampas ha skickat bud till er och ha därpå själva kommit. Jag tror ej ett enda av dina ord.“

Hövdingen vände bort ansiktet och teg. I hans ställe tog den frigare till ordet, vilken Halte Frank på vägen till gömstället slagit till marken: „Utahs ha grävt upp

stridsnyttan mot blekansiftena. Ni äro berömda frigare och frukta dem ej. Men vet du, att navajos ha dragit ut för att hjälpa de vita?"

„Ja", svarade Old Shatterhand.

„Navajos äro apacher, och detta folks mest berömda hövding, Winnetou, är er vän, han befinner sig här. Varför slå ni då till marken en navajos' frigare och binda honom? Jag är en navajo."

„Varför påträffade vi dig då hos utahs?"

„Emedan jag ville hämnas. Min broder kämpade vid min sida och blev dödad av en av dessa hundars hövding. Jag förde hans kropp i säkerhet och återvände för att hämnas. En hövding hade dödat min broder; en hövding måste därför giva mig sin skalp. Jag visste, att en sådan kvarstannat i dalen, och ämnade uppsöka honom. Då kommo två män i min väg, en död och en levande. Denne senare märkte mig; jag var förrådd och måste skjuta honom; men han var mig för snabb och slog mig till marken. Det övriga känna ni. Kopa Winnetou! Han skall intyga, att jag är en navajo."

„Jag tror dig; du är en navajo och skall bli fri."

Det gällde nu först och främst att besiktiga de mördade vita, vilka erbjödo en anblick, vars beskrivning är bäst att förbigå. Tramps hade förordat vad och såsom de sått; de hade dött under ohyggliga kval. Röde Cornel hängde vid tortyrpålen med huvudet nedåt. Han var, liksom sina kamrater, berövad alla sina kläder.

„Om vi dock hade kommit tidigare", sade Old Firehand, „så att vi kunnat hindra de uslingarnas ohyggliga död. Och papperet sedan, teckningen, som Cornel bar på sig? Den behövde vi. Och nu är den förlorad! Den där

gamle hövdingen Itahatschi-tabli, av vilken Engel fick den, är också död."

"Ni glömmmer", inföll Watson, arbetsförmannen, "att denne hövding hade en son och sonson, de båda Björnarna, vilka då ej voro närvarande, men som dock egentligen bodde vid Silverfjön. Kanske äro de ännu där uppe, så att vi genom dem kunna få del av hemligheten."

"De båda Björnarna?" upprepade Old Firehand. "Blixt och dunder! Hur har jag kunnat låta detta undgå mig? Att jag ej genast tänkte på de båda tonfawas, som voro med oss på ångbåten! Nintropan-Hauen och Nintropan-Homosch, Stora och Lilla Björnen, så heta de ju! Det är ju förträffligt; ty då ha vi allt hopp om att av dem kunna få den önsjade teckningen. Tyvärr pågår strid där uppe, och utahs befinna sig mellan oss och fjön. Det blir ej lätt för oss att bryta oss igenom."

"Det behöva vi ej heller", svarade Winnetou, "ty jag känner en väg, som ännu ej beträttts av någon vit eller någon utah. Den är visserligen mycket besvärlig, men om vi genast bryta upp, skola vi hinna fram före utahs och navajos."

"Då skola vi raska på. Vi ha ej att göra något mera här än att begrava de vita. Det är snart gjort, om vi lägga dem bredvid varandra och betäcka dem med stenar. Sedan böra vi genast ge oss i väg."

Attionde kapitlet.

Ett natursceneri av storlagen skönhet utbredde sig för de vitas blickar, då de efter några dagar närmade sig målet för sin mödosamma färd. De redo genom en långsamt uppåtstigande cañon, vilken på båda sidor begränsades av väldiga klippmassor, lysande i en färgglans, som nästan bländade ögat.

Old Firehand, Shatterhand och Winnetou redo främst. Den förstnämnde ägnade vägens omgivningarna en oavlätlig uppmärksamhet. Plötsligt höll han in sin häst vid ett ställe, där två väldiga klippelare reste sig i höjden, lutande sig mot varandra, och bildade ett mellanrum, som vid mynningen knappt tio fot brett, tycktes smalna av inåt. Han betraktade stället med prövande blickar och sade: „Här måste det vara, som jag kom ut, sedan jag upptäckt ådran!“

„Fortsätter då flyktan? Det ser ut, som om den snart toge slut!“

„Skall se efter. Det är möjligt, att jag misstager mig.“

Han ämnade stiga av hästen; men apachen styrde sin häst mot passet och sade på sitt lugna, säkra sätt: „Mina bröder må följa mig, ty här börjar en väg, som skall betydligt förkorta vår färd. Denna flykta blir först allt trängre. Sedan vidgar den sig och utmynnar slutligen i en bergslätt med skarp stigning. Vid övre kanten av denna slätt stupar bergväggen lodrätt ned i djupet i en rund, vid kittel, från vilken en smal, slingrande hålbäg leder ut i Silverfjöns dal.“

„Det stämmer, det stämmer! Har du varit i kitteln och har du där funnit något märkvärdigt?

„Det är intet att finna, intet vatten, intet gräs, intet villebråd.“

„Så mycket vill jag bevisa dig, att man dock kan finna något där, något mycket, mycket värdefullare än vatten och gräs. Där finns ej blott silver, utan också guld. Denna bergskittel är det, för vars skull jag företagit hela färden. Framåt, här vika vi av!“

Efter ungefär en timmes ritt nådde ryttarna sluttingens högsta punkt, och nu utbredde sig framför dem en milsvid bergsslätt, i vars förgrund låg insänkt den djupa kittel, om vilken Firehand och Winnetou talat.

Nu bar det av utför branten. Då de kommit ned i djupet, ville Old Firehand visa sina följeslagare sitt fynd; men som utahs ej borde få veta något därom, förde man in dem ett stycke i den redan omnämnda hålväg, som ledde till Silverfjöns dal, och några rafters stannade jämte navajon hos dem för att bevaka dem. Kittelns diameter var minst en engelsk mil. Dess botten var betäckt av djup sand med stora stenar här och där. Det rådde stor spänning i de vitas skara. Allas ögon voro förväntansfullt riktade på de båda män, vilkas närvaro här hade mest att betyda, nämligen Old Firehand, som skulle ange det ställe, där ådran fanns, och Butler, ingenjören, som hade att bedöma fyndets värde och möjligheten av att tillgodogöra sig detsamma. Old Firehand styrde sina steg mot ett ställe av klippväggen och drog ut några löst sittande stenar. Nu visade sig en spricka, som varit tillsluten av dessa stenar. Han sträckte in handen och sade därvid:

„Ov vad jag här fann, har jag medtagit och låtit undersöka ett prov. Får jag nu också höra er mening därom?“

Då han drog tillbaka handen, höll han i densamma ett vitt, i brunt skiftande, strimmigt föremål, som han räckte åt ingenjören. Snappt hade denne kastat en blick därpå, förrän han utropade: „Sannerligen! Det är ju rent, gediget silver! Och det har alltid funnits i denna klyfta?“

„Ja, hela klyftan är fylld därmed. Den tycktes sträcka sig djupt in i berget och vara mycket rik på malm.“

„Då kan jag garantera en utomordentligt rik avkastning. Antagligen finnes det många flera sådana klyftor och remnor, fyllda med värdefull malm. Old Firehand, här ligga miljoner, och som upptäckare är ni en rik, en stenrik man!“

„Upptäckaren endast? Vi skola alla dela vinsten. Jag är upptäckaren. Butler, ingenjören, och de andra hjälpa till vid arbetet. För dens skull har jag medtagit dem. De villkor, under vilka vi skola samarbeta, och den vinst, som skall tillfalla varje enskild, skola vi närmare bestämma.“

Dessa ord uppväckte ett allmänt jubel, som aldrig tycktes vilja ta slut. Old Firehand förde nu också sina följeslagare till silbermalmsgången. Det var antagligt, att denna ej var den enda. De flesta av männen visade lust att genast på stället göra vidare undersökningar, då Old Shatterhand varnande sade: „Snte så bråttom, kamrater! Vi äro ju icke ensamma här uppe! Navajon, som medföljer oss, känner nog till de sinas återstågslinje. Han har beräknat, att de komma att inträffa vid sjön blott några timmar senare än vi, och strax efter dem följa antagligen utahs. Vi ha alltså ingen tid att förlora.“

Sällskapet steg nu åter till häst och fortsatte den avbrutna färden. De hade ridit ungefär två timmar, då den forna strömbädden plötsligt bredde ut sig och bildade en av klippor inramad öppen plats, i vars mitt låg ett stillastående vatten, omkring vilket växte hymnigt med gräs. Ryttarna stego av för att låta hästarna beta och dricka, medan de själva, sittande i skilda grupper, livligt samspråkade om de rikedomar, de i framtiden hoppades komma i besittning av. Ingenjören, som ägnat den tillryggalagda vägen en noggrann uppmärksamhet, yttrade sig över densamma: „Bad jag hittills sett, har i högsta grad tillfredsställt mig. I hålvägen finns rum, icke blott för vattenledning, utan ock för transport av alla de föremål, vi kunna behöva. Jag tror — —“

Han avbröt sig tvärt och utropade, sedan han häpen sett sig omkring: „Men Ellen! Var är Ellen? Hon finns ej här?“

Flickan, som på flera dagar ej förrän här sett gräs och blommor, hade ivrigt börjat plocka därav. Hon gick småsjungande längre och längre in, tills passet gjorde en krök. Hon kom då att tänka på, att hon ej borde avlägsna sig så långt ifrån de övriga, och ämnade just vända tillbaka, då plötsligt tre beväpnade indianer trädde fram om hörnet. Flickan stannade som förstenad, ville ropa på hjälp, men fick ej fram ett ljud. Anappt fingo männen syn på henne, förrän två av dem kastade sig över henne. Den ene satte handen för hennes mun; den andre riktade kniven mot hennes hjärta och sade hotande på bruten engelska: „Tyft, eljest dödar jag dig!“

Den tredje indianen smög sig ett stycke framåt för att se efter, vilka den vita flickan tillhörde, ty det föll ju av

sig självt, att hon ej var ensam. Han återvände efter ett par minuter och tillvissade sina kamrater några ord, som Ellen ej förstod, varefter de förde henne med sig in mellan buskarna fram till träden, där några indianer sutto, vilka sprungo upp, då de sågo sina kamrater komma med flickan.

Ellen förstod ej ett ord, av vad som sades; men av de hotfulla blickar, som riktades på henne, förstod hon, att hon var i stor fara. Då kom hon att tänka på det totem, »Lilla Björnen« gett henne på skeppet. Hon drog fram den snodd, varpå detta totem hängde, lösgjorde det och räckte det åt den indian, vilken hon för hans grymma utseendes skull ansåg som den farligaste.

„Mintropan-Homosch“, sade hon därvid, ty hon hade flera gånger hört, att »Lilla Björnen« på sitt språk kallades så.

Den röde vecklade ut läderbiten, betraktade tecknen, utstötte ett rop av överraskning och räckte den åt den närmaste indianen. Den gick ur hand i hand. Ansiktena blevo vänligare, och den, som förut tilltalat Ellen, frågade henne: „Vem — giva — dig?“

„Mintropan-Homosch“, svarade hon.

„Varest?“

„På skeppet.“

„På Arkansas?“

„Bara riktigt. Mintropan-Homosch varit på Arkansas. Vilka — män — där?“ Han pekade mot hålbägen.

„Winnetou, Old Firehand, Old Shatterhand.“

„Uff!“ ropade han, och „uff!“ ropade också de övriga. Han ämnade fråga vidare, men då prackade det i buskarna, och med de tre just nämnda männen i spetsen bröto

de vita fram och bildade ögonblickligen en krets omkring indianerna. Winnetou hade upptäckt deras spår, och man hade genast följt dessa. De röda gjorde intet försök att försvara sig, ty de visste, att blekansiktet ej skulle göra dem något ont. Då spejaren fick syn på Winnetou, utropade han: „Apachernas store hövding! Denna vita flicka äger »Lilla Björnens« totem och är alltså vår vän. Vi togo henne med oss, emedan vi ej visste, om de män, hon tillhörde, voro våra vänner eller fiender.“

„Ni äro timbabatscher. Vilken hövding anför er?“

„Tschia-nitjas.“

Detta ord betyder »Långa Drat«. Naturligtvis var denne man berömt för sin skarpa hörsel. „Var är han?“ frågade Winnetou vidare.

„Vid sjön, och även Stora och Lilla Björnen äro där.“

„För oss till dem!“

Just nu kommo några rafters med hästarna och fångarna ut ur hålvägen.

Man steg till häst, och timbabatscherna tjänstgjorde som vägvisare. Det gick nu uppför bergsluttningen och in mellan träden. Därpå sänkte sig marken ånyo, och snart framskimrade vatten.

„Silverfjön“, sade Old Shatterhand. „Så äro vi nu äntligen vid målet.“

Det sceneri, som nu utbredde sig för ryttarnas ögon, var i sanning storartat. Höga klippbastioner, lysande i alla regnbågens färger, inneslöto en stor dal. Bakom dessa bastioner uppstego mot himlen nya och åter nya bergjättar, den ena högre än den andra. Men dessa klippor voro ej kala. I deras talrika klyftor och remnor växte träd och buskar, djupare nedåt sjön övergick växtlighet=

ten i en tät skog, som endast närmast stranden lämnade fri en smal gräsremsa. I sjöns mitt låg en grön ö med en egendomlig, gammal byggnad, som tycktes härleda sig från den tid, då de nuvarande indianerna ännu ej undanträngt urinvånarna. På den gräsbevuxna strandremsan lågo flera hyddor, i vars närhet några kanoter voro bundna vid stranden.

I och bredvid hyddorna lågo indianer, de nämnda timbabatscherna. Då de sågo de vita komma, uppstod oro bland dem; men så snart de märkte sina kamrater i spejsen av tåget, lugnade de sig.

Just som de vita uppnådde hyddorna, trädde två manliga gestalter fram ur byggnaden borta på ön. Apachen höll handen för munnen och ropade ditöver: „Nintropan-Haueh! Winnetou är kommen!”

Ett svarsrop hördes därifrån, och man såg de båda männen stiga i en kanot och ro emot stranden. Det var de båda »Björnarna«, far och son.

Då »Stora Björnen« stigit ur båten, räckte han Winnetou handen och sade: „Apachernas stora hövding är överallt, och vart han kommer, gläder han hjärtan. Jag hälsar välkommen även Old Shatterhand och Old Firehand!”

Då han fick se tant Droll, flög ett leende över hans ansikte, och han sade, i det han räckte honom handen: „Min vite broder är en tapper man; han dödade pantern, och jag hälsar honom välkommen!”

Så gick han från man till man. Hans son var ännu för ung för att våga räkna sig jämställad med frigarna och jägarna; att tala med Ellen var honom dock tillåtet. Han närmade sig henne, bugade sig och sade på bruten engel-

fa: „Lilla Björnen har knappt hållit för möjligt, att han skulle få återse den vita missen. Vad är er resas mål?“

„Vi ämna oß ej längre än till Silverfjön“, svarade hon.

Ett glädjessimmer drog över hans ansikte. „Missen skall alltså dröja här någon tid?“

„Ja.“

„Då ber jag att alltid få vara med henne. Hon skall lära känna alla träd, plantor och blommor. Vi skola fiska på sjön och jaga i skogen; men jag måste alltid vara i hennes närhet, ty det finnas vilda djur och fientliga människor. Vill den vita missen tillåta mig det?“

„Mycket gärna. Jag skall känna mig trygg med dig i min närhet, och jag gläder mig åt, att du är här.“ Hon räckte honom handen, och sannerligen, han förde den till sina läppar och gjorde därvid en bugning som en riktig gentleman!

Timbabatschernas hövding hade hittills stolt suttit kvar i sin hydda och kom först nu långsamt fram. Han var en mörkflagd man med långa armar och ben, som gånvo honom något orangunartat¹⁷ i utseendet. Tant Droll gick fram till honom och sade: „Varför träder »Långa Drat« ej närmare? Vill den berömda frigaren ej hälsa blekansiktens välkomna?“

Hövdingen brummade för sig själv några obegripliga ord på sitt språk, men tant Droll slog honom på axeln och ropade: „Tala engelska, gamle gosse! Jag vet, att du kan tala en ganska draglig engelska.“

¹⁷ Här menas orangutangaktigt, orangutangligt, orangutangartat, d.v.s. liftapan orangutang. I tyska utgåvor står på motsv. ställen Drang-Utang-ähnliches eller Drang-Utan-Ähnliches. (Anm. år 2002.)

„No!“ ljög hövdingen.

„Snte! Känner du mig?“

„No!“

„Tig med ditt »no«! Jag kan bevisa dig det. Vi voro tre vita och elva röda i Fort Defience. Vi hade spelat kort och druckit en smula. Men de röda drucko mer än de vita; snart somnade de och sovo hela förmiddagen och natten. Kommer du ihåg det?“

„No!“

„Gott! Men förstå mig, tycks du ändock göra, och därför fortsätter jag. Vi vita lade oss för att sova bredvid indianerna. När vi vaknade, voro de röda borta. Och med dem hade även mitt gevär och min kulpung försvunnit. På böppipan hade jag låtit ingravera ett T.D., Tant Droll. Underbart nog finnas just dessa bokstäver här på ditt gevär. Vet du kanske, hur de ha kommit dit?“

„No!“

„Och min kulpung var stickad med pärlor och också försedd med T.D. Och nu har jag till min innerliga förnöjelse märkt, att din väska bär just dessa bokstäver. Kan du förklara, hur det kommer sig?“

„No?“

„Då vet jag det så mycket bättre! En hövding bär endast saker, som han vunnit i strid; stulna föremål föraktar han. Jag vill befria dig från dem.“ I ett nu hade han ryckt geväret ur den rödes hand och väskan från hans gördel och vänt sig bort från honom. Men indianen var blixtnabbt efter honom och skrek på tämligen god engelska: „Giv hit! Den där bössan och väskan äro mina!“

„No!“

„Du är en tjuv!“

Då drog den röde sin kniv. Men Droll gav till ett muntert skratt och ropade: „Skulle man kunnat tro så löjligt, som att jag kallas för tjuv, för att jag tagit mina egna saker! Nej, gamle gosse, det strida vi inte om! Du är »Långa Örat«; jag känner dig. Men du skulle med ännu större rätt kunna kallas »Långa Fingret«. Erkänn sanningen, och du skall få behålla, vad du tagit; jag har för länge sedan ersatt förlusten. Svara alltså uppriktigt: Känner du mig, och var du med mig i Fort Defiance?“

„Yes!“

„Och försvann med mitt gevär och min väska?“

„Yes!“

„Gott! Här har du dem tillbaka. Här är också min hand. Vi skola vara vänner; men tala engelska skall du, och ljuga får du inte!“ Han räckte den röde bössan och väskan och skakade hand med honom.

Indianen förändrade ej en min, men sade i vänlig ton: „Min vite broder är min vän; och jag älskar honom!“

„Ja, hjärtebarn; jag älskar dig också! Det kommer du snart att märka, ty hade vi ej kommit, skulle ni högst sannolikt förlorat era skalper. Dem skulle utahs ha tagit.“

„Utahs! De komma ej.“

„Jo. Navajos ha blivit slagna av dem; utahs förfölja de slagna och komma kanske redan i dag hit.“

„Uff!“ ropade »Långa Örat« i häpen ton.

„Ja“, tog Winnetou till ordet, såsom den där bäst kände till Silverfjöns omgivning; „vi skola utförligt berätta allt, men först måste vi försäkra oss om, att fienderna ej överraska oss. De kunna när som helst vara här. Femtio timbabatschfrigare skola genast rida in i cañon;

med dem följa Humpley=Bill, Gunstick=Uncle, Frank och Droll. De rida till det ställe, där cañon smalnar till, och intar en fast ställning bakom klipporna. Så fort fienderna nalkas, må de sända bud efter oss och bispringa våra vänner."

Snart voro de femtio timbabatscherna jämte de fyra vita redo till avfärd. »Lilla Björnen« bad sin fader om tillåtelse att medfölja dem, vilket beviljades honom.

Sedan ryttarna färdats tre kvarts timme, utvidgade sig cañon plötsligt till sin dubbla bredd; deß väggar voro här icke endast upptill, utan också nedtill försedda med remnor och flystor. Det såg nästan ut, som klipporna stodo på pelare, vilka bildade valvgångar.

„Här skola vi stanna“, sade Lilla Björnen. „Här finnas hålor och gångar, i vilka vi kunna gömma oss.“ Han avbröt sig för att lyfna. Hans skarpa öra hade uppfattat ett ljud. Också de andra hörde det. Det lät som en uttröttad hästs snavande i rullstenspasset. Snart blev en ensam ryttare synlig, en navajo, vilkens häst knappt mer förmådde röra sig. Mannen tycktes sårad, ty hans dräkt var fläckad av blod.

Lilla Björnen lämnade sitt gömställe och trädde fram. Navajon höll in sin häst och sporde glatt: „Uff! Min unge broder! Ha de väntade navajofrigarna kommit?“

„Ännu ej!“

„Då äro vi förlorade! Vi överföllu utahs i Hjortdalen; men våra hövdingar förlorade förståndet, och vi blevo slagna. Vi flydde; utahs förföljde oss; de voro talrikare än vi; likväl skulle vi möjligen kunnat hålla stånd; men tidigt i dag anlände till dem en ny, stor trupp. De äro nu fyra gånger så starka som vi.“

„Uff! Så äro alla nedgjorda?“

„Nästan. Tio bößskott härifrån rasar kampen. Jag avfändes att hämta hjälp från sjön, ty vi trodde, att de väntade frigarna redan kommit. Nu äro vi förlorade!“

„Ännu ej. Stig av och vila dig! Hjälp skall komma! En timbabatschfrigare rider genast till Silverfjön och hämtar hjälp; tre andra stanna här med hästarna, och vi övriga skynda till navajos' bistånd. Framåt!“

Detta förslag blev gillat och sattes genast i verket. De fyra vita, med den käre Lilla Björnen i spetsen, ilade jämte timbabatscherna framåt så hastigt, den dåliga vägen tillät. Om en stund hörde de de kämpandes skrik, och snart därefter fingo de dem själva i sikte.

Det visade sig snart, vad fyra skickliga skyttar förmå med sina gevär. Varje skott träffade sin man. De av utahs, som ägde gevär, siktade nu ej längre på navajos, utan på de vita. Därigenom fingo de förra andrum.

Snart veko utahs tillbaka med undantag av dem, som hade gevär, men deras kulor nådde ej långt, och de vågade ej tränga fram. Då ropade Frank till Lilla Björnen: „Vi fem hålla stånd. Navajos må draga sig undan bakom oss. Säg dem det!“

De vita med navajos retirerade nu ett stycke. Utahs ryckte småningom efter. Då de vita kommit i närheten av det ställe, där de förut varit gömda, stannade de. Det gällde nu att hastigt draga sig in i flystorna och djupningarna; Lilla Björnen tjänstgjorde som tolf — — en allmän, plötslig reträtt, och alla voro försvunna. De befunno sig nu i säkerhet, ty här gavs skydd för varje skott, under det utahs ej kunde gömma sig. Om nu endast den

väntade hjälpen snart kom, kunde man med gott mod motse stridens utgång.

Och denna hjälp var redan på väg. Winnetou hade meddelat Stora Björnen, vad som skett. Denne sade då: „Jag varnade navajos. Jag rådde dem att vänta, tills alla deras frigare hunnit samlas. Men de trodde, att utahs ännu ej hunnit förenas, och ville tillintetgöra deras trupper den ena efter den andra. De ha nu själva råkat ut för det öde, de tänkte bereda fienderna.“

„Hur är det? Komma utahs att behandla dig som fiende?“

„Ja.“

„Så befinner du dig i den största fara.“

„Nej. Jag fruktar ej för tusen utahs.“

„Det förstår jag ej.“

„Jag behöver endast lyfta min hand, och de äro förlo-
rade. Inom ett ögonblick äro de dödade. Detta kan du ej
förstå. Blekansiktet äro floka män, men på en sådan
tanke kan dock ingen av er komma.“

Han sade detta i stolt ton. Old Shatterhands blick svä-
vade över sjön, bort emot bergen, och därpå svarade han:
„Vi vita kunna ej hysa sådana tankar, emedan vi äro
kristna och sky måsmord; men vi äro nog floka att kunna
blicka in i era själar. Skall jag förråda din hemlighet?“

„Du förråder den ej, ty du kan omöjligt träffa det rik-
tiga. Det är ett förhållande, som blott två personer kän-
na, jag och min son.“

„Och jag! Du dödar inom några få ögonblick tusen
utahs? Detta kan ske varken genom kniv, gevär eller nå-
got slags vapen. Nåväl! Det måste alltså vara en natur-
kraft med i spelet. Det sker genom vattnet!“

„Dina tankar äro goda och kloka. Längre kommer du dock ej!”

„Vi skola se! Bar finnes nog vatten att döda så många! I sjön. Skola dessa människor själva gå i sjön? Nej. Alltså måste sjön gå till dem; den måste plötsligt utgjuta sitt vatten i cañon. Hur är detta möjligt? Det ligger ju en hög, stark damm däremellan! Nåväl, denna damm har ej alltid funnits; den är byggd och försedd med en inrättning, genom vilken den plötsligt öppnas, så att den uttorfade cañon inom ett ögonblick förvandlas till en brusande ström. Har jag gissat rätt?”

Trots det lugn, en indian, och i synnerhet en hövding, i alla lägen lärt sig att visa, sprang Stora Björnen häftigt upp och ropade: „Herre, du är allvetande! Ja, jag kan öppna dammen, jag kan dränka alla de utahs, som befinna sig i cañon. Skall jag göra det, om de komma?”

„Nej, för Guds skull! Det finns andra medel att bevinga dem. Vi ha ju gifflan där borta i gräset, utahs' mest berömda hövdingar.”

„Då måste vi föra fångarna i säkerhet.”

De fördes med några timbabatschers tillhjälp ned till den vid stranden liggande kanoten och över till ön. Old Shatterhand, Firehand och Winnetou följde med. Öns byggnad bestod av en jordvåning, som genom en mur avdelades i två rum. I det ena stod eldstaden, och det andra, som bildade boningsrummet, var utomordentligt torftigt inrett; en hängmatta och en primitiv bädd, det var allt.

Stora Björnen sköt bädden åt sidan, och nu visade sig under den en slykartig öppning, varifrån en trädstam, på vilken uthuggits ett slags trappsteg, ledde nedåt.

Hövdingen steg ned därpå, följd av Old Shatterhand. Genom öppningen föll så påß med ljus in i det nedanförl belägna källarrummet, att denne senare lätt kunde orientera sig. Rummet var större än kammaren ovanför; det sträckte sig längre åt trädgårdssidan. Dess motsatta sida var tillsluten av en mur. Då jägaren knackade därpå, lät det tunt och ihåligt. Det fanns alltså bakom denna källare ännu en, som låg under spisrummet. Och dock hade i detta senare ej syns någon lucka på golvet. De båda männen stego åter upp. Under takåsen hängde på stänger stora stycken torfat och rökt kött. Man förde detta till kanoten och rodde därpå öfver till stranden. Just som man nådde land, visade sig på en löddrig häst budet, som skulle hämta hjälp. Alla grepo genast till vapen och ilade till hästarna.

Ellen kunde naturligtvis ej följa med, och som hon icke kunde lämnas utan skydd, beslöt hennes far att stanna hos henne. Han erhöi av Stora Björnen rådet att med henne ro öfver till ön, såsom varande den plats, där de voro bäst i säkerhet.

De övriga satte nu av i galopp, och snart påträffade de sina kamraters hästar. Framför dem ljödo skott. De stego av, delade sig åt höger och vänster och nådde, utan att bli bemärkta av utahs, de söndersplittrade klippartier, som tjänade deras vänner till betäckning.

Utahs trodde sig fortfarande endast ha att göra med de fiender, de sett. Från sina gömställen sågo de vita, att utahs samlade sig till anfall. Man gjorde sig beredd att mottaga dem.

Plötsligt ljöd ett skallande tjut, och utahs trängde framåt. Några gevärskalvor från cañons båda sidor, och

de veko tillbaka, lämnande efter sig döda och sårade. Då Old Shatterhand, som stått bakom en klippelare, såg huru timbabatscherna nu rusade fram för att skalpera de fallna, sprang han också fram och ropade: „Halt! Låt dem ligga!”

„Varför det? Deras skalper tillhöra oss!” svarade Långa Örat.

Bid dessa ord drog han sin kniv och böckade sig ned för att skalpera en av de sårade. I nästa ögonblick stod Old Shatterhand bredvid honom, riktade revolvern mot hans huvud och sade hotande: „Låt bli, eller jag skjuter ned dig!”

Hövdingen drog sig brummande tillbaka, och hans folk följde exemplet. Då hördes från den plats, där de tillbakaslagna utahs åter samlats, ett förfärat skri. Medan jägaren stod mellan timbabatscherna, hade de ej kunnat se honom; nu då han ensam befann sig ute i det fria, igenkände de honom, och man hörde dem ropa: „Old Shatterhand! Trollbössan, trollgeväret!”

Att denne man kunde befinna sig här, var dem oförlarligt och verkade djupt nedslående på deras förut sjunkna mod. Jägaren skred långsamt fram emot dem och ropade, då han kommit inom hörhåll: „Hämta era döda och sårade! Vi skänka er dem.”

En av anförarna trädde fram och svarade: „Talar du sanning?”

„Old Shatterhand ljuger aldrig.”

De stannade tvefande; han närmade sig dem och frågade: „Huru många hövdingar finnas bland er?”

„Fyra.”

„Vilken är den förnämste av dem?”

„Manap Barrenton (Den Gamla Åskan).“

„Säg honom, att jag vill tala med honom. Vi skola gå varandra till mötes på halva vägen. vapnen taga vi ej med oss.“

De framförde budskapet och gävo till svar: „Han skall komma jämte de tre andra hövdingarna.“

Snart närmade sig dessa fyra från den ena och Old Shatterhand jämte Firehand och Winnetou från den andra sidan. Då de möttes, hälsade de varandra med högtidliga huvudböjningar och satte sig. En lång stund blickade de båda partierna tysta på varandra; slutligen förlorade Gamla Åskan tålmodet och beslöt tala. Han reste sig upp och sade med stor värdighet: „Då den vidsträckt jordens ännu tillhörde den store Manitous söner, och det ej hos oss fanns några blekansikten — — då — —“

„Då kunde ni hålla tal, så långa som det behagade er“, inföll Old Shatterhand. „Men blekansiktena tycka om att fatta sig kort, och detta vilja vi nu göra. Och som det är jag, som låtit falla dig, så är jag den, som först skall tala för att säga dig, vad jag vill.“ Detta var en skarp tillrättvisning, och på hövdingens förvånade och vredgade blick syntes, att den sårade. Han behärskade sig dock och teg. Old Shatterhand fortsfor: „Ni ha blivit svårt kränkta; men ni får därför ej hämnas på de oskyldiga. Upprepade gånger ha våra liv stått på spel. Hade det berott endast på er, skulle vi längesedan dött vid tortyrpålen, som blekansiktena i Hjortdalen.“

„Vad veta ni därom?“

„Vi voro där, mitt ibland er. Vi hörde, varom utahs talade, och sågo allt, vad de gjorde.“

„Det är omöjligt; det är ej sant.“

„Du vet, att jag ej ljuger. Vi ha de utahövdingar, som voro därstädes, i våra händer.

„Var äro de?“

„I vårt våld, väl gömda. Betänk, vilka vi defutom ha hos oss! Det är idel hövdingar och tappra krigare. Ingå fred med navajos och timbabatscherna, så skola vi utlämna fångarna! Övertänk mitt förslag! Det är bättre för er, att utverka frihet åt dessa anförare, än att döda ännu hundra eller tvåhundra fiender. Nu stå vi, femtio vita krigare, emot er. Jag säger dig, om du ej ingår på mitt förslag, skola få av er återse sin hemorts wigwams!“

Man såg, att dessa ord ej förfelade att göra intryck på Gamla Ålkan. Han blickade dystert framför sig ned på marken, utan att säga ett ord. Då reste sig Old Firehand, rätade långsamt på sin jättelika gestalt och sade: „Pshaw! Varför spilla så många ord, då vi ha vapen; Gamla Ålkan må fort säga oss, om man önskar krig eller fred, och vi skola behandla honom därefter; liv eller död!“

Hövdingen svarade: „Så hastigt kunna vi ej bestämma oss. Vi måste först tala med våra krigare.“ Han reste sig, böjde lätt på huvudet och avlägsnade sig; de tre andra följde honom.

„Nu äro vi inte klokare än förut!“ sade Old Firehand förargad.

„Min broder har talat för vredgat“, sade Winnetou på sitt milda, lugna sätt. „Han skulle ha låtit Old Shatterhand fortsätta. Gamla Ålkan var nära att giva efter.“

Firehand tycktes inse sanningen av denna förebräelse, ty han svarade intet. Långa Drat mottog dem med frågan: „Det var fyra utahs. Varför gingo ni endast tre?“

„Uven jag är en hövding och borde således ha deltagit i rådplägningen.“

„Onödiga ord talade ändå; vi behövde ej en fjärde!“

Långa Örat teg; men man såg, att han blev ond. Han befann sig vid dåligt lynne. Droll hade gäckats med honom, utan att han vågat visa sin brede däröver. Så hade också Old Shatterhand i hans frigares närvaro hindrat honom från att skalpera utahs och därigenom svårt förolämpat honom. Och slutligen nu detta. Bredden fick allt mera makt med hans sinne.

Det började skymma och natten föll på. Det var ej troligt, att utahs skulle våga ett angrepp, men dock måste försiktighetsmått träffas. Man måste utställa vakter! Långa Örat erbjöd sig att med sitt folk övertaga dessa, vilket ej kunde nekas honom.

Hövdingen jämte fem man bildade nu en linje tvärs över cañon. Långa Örat befann sig ytterst på högra flygeln. Old Shatterhand lade sig ned på marken och kröp framåt för att bespeja utahs. Detta lyckades honom också fullständigt, ehuru de utställt tre vakter.

Långa Örat hade lagt märke till hans rekognoscering. Det förargade honom, att man ej åt honom anförtrott detta. Grollet värte inom honom. Han önskade visa dessa vita, att han var en person, som man ej fick förbise. Tänk, om fienden förde något i skölden, och det kunde lyckas honom att utspeja detta! Denna tanke lämnade honom ingen ro, och slutligen fattade han ett beslut. Han kröp framåt, längre och längre. Men det var ej så lätt, som han föreställt sig, ty stengruset rörde sig under hans långa lemmar. Han ökade sin försiktighet, men förgäves! Nu rullade ånyo en sten under honom — bredvid ho-

nom dök en mörk gestalt upp, så ännu en framsför honom; två kraftiga händer klämde om hans strupe; två andra händer grepo honom om livet; han förlorade medvetandet. Då han åter kom till sans, låg han mellan två män, vilka höllo sina knivspetsar mot hans bröst. Han var fängslad och munnen tillstoppad med en kavle. Då han försökte göra en rörelse, sade den ene av männen: „Vi ha' igenkänt Långa Örat. Jag är Gamla Åstkan. Om Långa Örat är klof, skall intet ont hända honom; men är han oklof, skall han dö.“

Den fångne hövdingen beöt inom sig att rädda sitt liv, skulle det ock ske genom förräderi. Han kände sig helt tillfredsställd vid tanken, att han nu kanske skulle få tillfälle att på de stolta vita hämnas sin förmenta skymf.

Gamla Åstkan fortsfor: „Långa Örat må med en nick ge till känna, om han vill tala sakta, ifall han befrias från kavlen.“

Fången nickade, och Gamla Åstkan sade, i det han tog bort kavlen: „Vill du bli vår bundsförvant, skall allt tillgivas dig, och du skall få del av vårt byte. Svara mig.“

Byte! Vid detta ord fick timbabatschen en storartad, fängslande tanke. Han hade lyfnat till ett samtal mellan Stora och Lilla Björnen, angående skatten, vilket han kom ihåg ord för ord. Byte! Ja, byte skulle vinnas! Från detta ögonblick var han med liv och själ Utahs' sak tillgiven.

„Jag hatar och föraktar dessa vita“, svarade han. „Om du hjälper mig, skola vi förgöra dem.“

„Det lovar jag dig. Varför har du hittills varit min fiende?“

„Emedan jag ej visste, vad jag nu vet. Blekansiktetna ha grymt förolämpat mig. De skola betala med sitt blod.“

„Du skall få hämnd! Säg mig nu först, om det är sant, att de hundarna ha tagit våra hövdingar till fånga?“

„Det är sant, jag har sett dem.“

„Var befinna de sig då?“

„I huset på Silverfjöns ö.“

„Vilka bevaka dem?“

„En enda vit och dennes dotter.“

„Vilken oförsiktighet!“

„Det var ingen oförsiktighet, ty dessa hundar hålla det för omöjligt, att du utan deras vetskap kan komma till fjön.“

„Är detta då möjligt? Är ej vägen genom denna cañon den enda? Finns det någon annan?“

„Ja. Om du vill, skall jag visa dig den. Ett stycke härifrån börjar mellan två klippelare en väg, genom vilken man kommer in i en djup bergskittel, varifrån en halv väg leder till fjön. Jag har ridit där med Stora Björnen.“

„Om det verkligen förhåller sig så, som du säger, äro de vita förlorade. Vill du nu föra oss dit?“

„Ja, därtill är jag redo.“

„Jag skall då befria dig och ge dig en häst. Men vid första försök till flykt är du dödens.“

Hövdingen gav nu sina befallningar med låg röst. Snart sutto alla utafs till häst och redo genom cañon, naturligtvis med den största försiktighet, tills de nådde det ställe, där de vita hade vikit av från cañon till bergskitteln. De följde sedan just samma väg.

I enlighet med Långa Drats uppgift hade tre timmar förflutit, då utafs hunno den trakt, där träden började.

De gjorde nu halt och utskickade kunskapare att utforska, om man kunde rida vidare. Dessa hade avlägsnat sig ungefär fem minuters väg, då ett skott ljud och strax därpå ännu ett. Kort därefter återvände de; en av dem bars av de andra. Han var död.

„Blefansiktetna äro ej längre i cañon“, sade en av dem. „De gömma sig vid ingången till fjön och sköto på oss. Vår broder fick en kula genom hjärtat. Han var nog oförsiktig att låta sig belysas av månstenet.“

Denna underrättelse väckte misstankar hos Gamla Uffan; han trodde sig vara bedragen av Långa Drat. Dock lyckades denne att sfingra hans misstro och att bevisa, att han ingalunda stod i konplott med de vita. Han slutade med att tillfoga: „Blefansiktetna, som äro så mycket svagare än vi, ha ej ansett sig säkra i cañons mörker, utan ha återvänt till fjön, där de ej trodde sig behöva frukta något överfall. Dalens ingång är så smal, att de lätt kunna försvara den emot oss; men vi skola anfälla dem i ryggen.“

„Hur skulle det vara möjligt?“

„Genom den gång, jag talat om. Den utmynnar så steg härifrån. Vi öppna den genom att taga bort stenarna. Om vi tända sacklorna, kunna vi lätt följa den; vi nå tornet och stiga upp i dess inre, upp till ön. Därifrån ro vi över till stranden och anfälla fienderna i ryggen.“

„Gott! Hälften av utahs stanna här, och de andra följa oss. I väg!“

Långa Drat förde dem nu till det ställe, där cañon började. Det därstädes liggande stenkumlet borttog, och nu visade sig ett mörkt hål, två och en halv meter brett

och två meter högt. Facklorna fördelades och antändes. Sedan trängde man in i gången.

Efter en lång vandring nådde männen slutligen en rymlig sal, längs vars väggar lågo uppstaplade en mängd i mattor inhöljda paket.

„Detta måste vara tornets understa våning“, sade Långa Örat.

„Kanske är detta de skatter, varom man talat. Skola vi se efter?“

„Ja“, svarade Gamla Ålfan. „Men länge få vi ej uppehålla oss därmed.“

Då man befriat ett av paketen från dess omhölje, glänste i fackelstenen en avgudabild av guld. Detta föremål representerade ensamt det en hel förmögenhet. Man bredde åter över mattan och gjorde sig ordning att uppstiga, varvid ej gavs plats för mer än en i sänder. Man måste alltid gå i gåsmarsch.

Långa Örat gick främst med en fackla i sin hand. Han hade ej hunnit många steg, då han under sig hörde ett ångestfri, som upprepades från mun till mun. Han stannade och såg sig tillbaka. Och i sanning var, vad han såg, ägnat att fylla honom med fasa! Ur gången, i vilken ännu många, många utahs befunno sig, forjade vatten fram. Floden steg och steg; redan en minut, efter det att det första skriket hörts, räckte vattnet de röda till halsen. De höjdes av vågorna, de simmade, de kämpade mot döden och mot varandra — förgäves.

Blott fem eller sex av dem befunno sig vid vattnets inträngande så högt, att det var dem möjligt att undkomma. Bland dem var Gamla Ålfan, de hade blott en enda fackla, den, som bars av Långa Örat. En smal öpp-

ning förde genom taket in i den närmast liggande tornvåningen.

„Räck mig facklan, och låt mig gå först“, befälde utahövdingen timbabatschen.

Han grep efter facklan, men Långa Drat var yngre och starkare än Gamla Ålfan. Han slet sig lös från honom och kastade omkull honom. Men nu trängde även de andra utahs in på honom. Då ropade han: „Stanna, eller jag kastar facklan i vattnet, och då äro ni förlorade! Ni kunna då ej se, var ni skola stiga.“

Detta hjälpte; de insågo, att de utan ljus ej skulle kunna rädda sig.

„Så behåll facklan och gå först, din hund!“ ropade Gamla Ålfan. „Men längre fram skall du få sota för detta!“

Timbabatschen stod redan på första trappsteget och skyndade nu vidare. Snart nådde han genom en smal öppning in i nästa tornvåning. Den gamles hotelse var allvarligt menad. Långa Drat tänkte, att om de röda omkommo, hade han intet att frukta. Då han hunnit genom öppningen, stannade han och såg sig tillbaka. Medanför honom dök Gamla Ålfans huvud upp. „Du kallade mig hund och ville hämnas“, ropade han till honom. „Du är själv en hund och skall dö. Ned i vattnet!“

Han tillfogade honom en så kraftig spark i ansiktet, att den gamle störtade baklänges och försvann i öppningen. Ett ögonblick därefter syntes huvudet av nästa utah; även denne erhöll en spark och föll tillbaka. Sammalunda gick det en tredje, sedan kom ej någon mera, ty vattnet hade nått de andra och ryckt dem bort från stegen.

Långa Örat skyndade vidare, våning efter våning, hack och hæl följd av vattnet. Snart kände han, att luften blev lättare. Då hörde han plötsligt över sig en stämma: „Halt! Stanna, annars skjuter jag dig! Utahs ha velat döda oss, nu ha de själva gått förlorade och även du skall som den sifte av dem dö!”

Det var Stora Björnens stämma.

„Jag är ingen utah! Skjut mig icke!”

„Vem är du då?”

„Din vän, timbabatschernas hövding.”

„Ah, Långa Örat! Du förtjänar mest av alla döden, du förrädare! Du skall dö, som de andra.”

Då hördes en annan stämma, Old Firehands: „Släpp upp honom! Han skall erkänna sin synd!”

„Ja, jag erkänner; jag skall säga allt, allt!” försäkrade Långa Örat, ty vattnet räckte honom redan ända till höfterna.

„Gott, jag vill skänka dig livet och hoppas, att du blir mig tacksam.”

„Min tacksamhet blir utan gräns. Jag skall göra allt, vad du önskar.”

Den röde kastade från sig sackan för att vid klättrandet kunna bruka båda händerna. Då han kommit upp, såg han sig vara i det rum av byggnaden, i vilket spiseln var belägen. Framför den öppna dörren brann en eld, och i dess sken syntes Old Firehand, Shatterhand och de båda Björnarna. Han sjönk överväldigad av trötthet ned till golvet, men reste sig åter upp och ropade full av ångest: „Fort, bort härifrån, eljest kommer vattnet över oss!”

„Stanna!“ svarade Stora Björnen. „Du behöver ej längre frukta för vattnet, ty det kan ej stiga högre i tornets inre, än det står utanför. Berätta oþ nu allt.“

Sedan Old Shatterhand i cañon utfört sin djärva rekognoscering, återvände han till sina kamrater. Efter ungefär en halvtimmes förlopp gick han för att ånyo inspektera vakterna. Då han kom till det ställe, där Långa Drat haft sin plats, hade denne försvunnit. Han begav sig då till närmast stående timbabatsch, av vilken han fick veta, att hövdingen smugit sig bort till utahs ungefär en timme förut och ännu ej återvänt. Han återvände och hämtade Firehand och Winnetou, med vilka han företog nya efterforskningar. All deras möda var förgäves. Utahs voro och förblevo försvunna, likaså Långa Drat.

„Att de avlägsnat sig“, sade Old Shatterhand, „måste äga någon särskild grund och stå i samband med hövdingen. Jag litar ej på Långa Drat. Han har aldrig behagat mig. Är han noga bevandrad i dessa trakter och känner han till den väg, som över bergskittlen för till sjön?“

„Ja, vi ha ridit den tillsammans.“

„Då vet jag tillräckligt. Vi måste genast bryta upp till sjön. Han har för utahs förrätt denna väg.“

Man steg genast till häst. Efter ungefär en timmes ritt uppnåddes ingången till fjöddalen. Denna besattes av de vita, emedan man nu ej mer vågade skänka timbabatscherna fullkomligt förtroende.

Frank och Droll gömde sig mellan och bakom träden och avvaktade sedan med spänning, vad som vidare skulle hända. De hade framför sig en öppen sträcka, som de övervakade.

„Hör du“, viskade Frank, „är det icke någonting, som rör sig där borta till vänster om busken?“

„Joo. Jag såg tre mörka punkter. Det måste vara indianer.“

„Gott! Då skola de då få erfara, vilket utmärkt gevär jag fått.“

Han lade an. Då reste sig en av indianerna för att springa över den öppna platsen. Franks skott ljud, och den röde föll till marken. Hans båda kamrater skyndade fram för att föra honom i säkerhet; en rafter sköt på dem, men träffade ej; de försvunno med den sårade.

Då en stund förgått, utan att man sett eller hört något vidare, kröp Winnetou framåt för att genomlöpa den närmast liggande terrängen. Efter ungefär en kvarts timme återkom han till den plats, där Old Firehand, Shatterhand och Stora Björnen befunno sig, och sade: „Utahs ha delat sig. Hälften av dem håller med hästarna till vänster, där vägen från bergskitteln mynnar ut, de andra äro samlade till höger vid cañons början, där ha de öppnat ett hål, i vilket de försvinna.“

„Ett hål?“ utropade Björnen förfärad. „Då känna de till den underjordiska gången, och min hemlighet är förrådd. Det kan ingen annan än Långa Örat ha gjort!“

Han ilade bort och upp på den höjd, dammen bildade, de tre andra följde honom. Därifrån sågo de tydligt, dold mellan träden, cañons mynning nedanför sig. Stenkumlet var borttaget, och de urskilde utahs, som den ene efter den andre försvann i gången.

„Ja, de känna min hemlighet“, upprepade Björnen. „De ämna sig till ön för att anfälla oss i ryggen, och de vilja taga mina skatter. Old Firehand och Shatterhand

må följa mig, Winnetou stannar här, jag skall visa honom något." Han förde apachen några steg framåt till ett ställe, där dammen lodrätt stupade ned i sjön. Där låg ett stort, många centner tungt klippstycke på ett underlag av mindre stenar, egendomligt ordnade. Stora Björnen pekade på dessa och sade: „Så fort Winnetou härifrån ser, att jag på ön tänder en eld, må han stöta till dessa stenar, så att klippstycket rullar ned i sjön. Därpå må min broder hastigt springa därifrån.

Stora Björnen skyndade bort, och de båda jägarna följde honom. Då de hunnit stranden, stego de genast i båten, som låg där, och rodde över till ön. Stora Björnen skyndade in i byggnaden, bar ut det torra bränsle, som låg på deß spisel, och antände det. „Mina bröder må lyhöna!" sade han sedan och pekade åt det håll, där de kvarlämnat Winnetou. Därifrån hördes ett kort, skarpt rullande, så ljudet av brusande vatten, och därefter följde ett buller och brak, som om ett hus störtat in.

„Det lyckades", ropade Björnen, dragande djupt efter andan.

„Utahs äro förlorade. Följ mig in!"

Han gick åter in i huset, in i det rum, där spiseln var belägen. Denna stod, såsom jägarna nu märkte, på ett rörligt underlag, ty den röde sköt den utan ansträngning åt sidan. En öppning blev synlig, mot vilken Björnen lyhönande böckade sig ned.

„De äro där nere, jag hör dem komma", sade han. „Hastigt dit med vattnet!" Han sprang ut och bakom byggningen. Vad han där gjorde, kunde de andra ej se, men då han återkom, pekade han mot ett ställe av sjön och sade: „Se ni, hur vattnet rör sig där borta? Det bil-

dar en virvel, det suges nedåt, det rusar in i gången, som jag öppnat!"

„O fasa! Så måste utahs ju drunkna!"

„Ja, alla, alla. Inte en enda undkommer!"

„Men våra fångar!" ropade Shatterhand. „De bliva också dränkta!"

„Nej, muren står emot trycket en stund. Vi måste hämta upp dem. Hör!" Medifrån hördes ett buller, och där-
efter sågo de en indian med en fackla dyka upp. Det var Långa Örat. Stora Björnen ville också, att han skulle drunkna, men avstod vid Old Firehands uppmaning från denna grymhet. Snarpt befann sig den röde i säkerhet, förrän vattnet i öns inre stod lika högt som vattnet i sjön utanför.

Långa Örat hade satt sig ned vid elden, det var honom omöjligt att stå. Stora Björnen slog sig ned mitt emot honom, drog sin revolver och sade i hotande ton: „Nu må timbabatschernas hövding berätta, hur han kom med utahs i gången. Vem har förrått hemligheten om den för dig?"

„Du själv. Jag satt en gång där borta under träden, då du kom dit med din son. Ni talade om skatten och om gången. Jag fick då också veta, att gången begynte där, vareft stenkumlet låg."

„Och i dag styndade du till utahs för att förråda oss och deß hemligheter?"

„Nej. Jag ville bespeja dem, men blev gripen. Blott för att rädda mitt liv, talade jag om gången och om ön."

„Det var fegt! Hade Old Shatterhand ej märkt, att du försvunnit, skulle förräderiet ha lyckats, och allas våra

hjälar i morgon befunnit sig i de fälla jaktmarkerna. Vad menar du väl, att du förtjänar?"

Timbabatschen teg.

„Döden! Men du har varit min vän, och dessa blekansikten vilja ej, att jag skall döda dig. Du skall alltså få behålla ditt liv, dock endast om du gör, vad jag fordrar av dig. Jag ämnar avfordra dig en ed, en ed, att du aldrig åt någon säger något om ön, och vad den innehåller.“

„Jag är villig därtill.“

„Gj nu, utan längre fram. Och desutom fordrar jag, att du gör, vad Old Firehand kommer att begära av dig. Han vill bo i bergskitteln och köpa den av er. Du skall sälja stället åt honom och desutom den väg, som därifrån för till Silverfjön. Du skall följa Old Firehand till blekansiktens närmast boende hövding, så att köpet erhåller gällande kraft. Kopa nu några av dina män; de skola hjälpa dig att föra över till stranden de fångna utahs, så att ej också de drunkna!“

Långa Örat lydde denna befallning, och det var hög tid. Knappt hade den sista av fångarna bringats i säkerhet, förrän ett sorlande och brusande hördes; vattnet hade genombrutit muren och trängt in i källaren. Blott tio minuter längre dröjsmål, och fångarna hade dränkts.

De fördes i kanoter över till stranden och anförtroddes åt timbabatschernas bevakning. Deras hövding lämnades dock ej hos dem, utan måste följa med till cañons mynning, där de vita fortfarande stodo på vakt, då utahs ännu ej dragit sig tillbaka.

Utahs hade utsatt vakter för att ej bli överrumplade av blekansiktena. De sågo Old Shatterhand komma fram mellan träden. Han ropade till dem, att han önsföde tala

med deras anförare. Denne gick honom till mötes. När de möttes, sade Old Shatterhand: „Du vet, att flera av era hövdingar och frigare såsom giflan befinna sig hos oss?“

„Jag vet det. De äro de förnämsta av de våra.“

„Vet du också, hur det har gått med de frigare, som besträdde gången?“

„Nej.“

„Gången störtade ihop, och vattnet rusade in i den; de ha alla drunknat. Blott Långa Örat har undkommit. Dessutom ha de väntade tvåhundra navajos anlant. Vi äro er vida överlägsna, men vi önska icke er död, utan erbjuda er fred. De fångna vilja ej tro, att så många av era frigare drunknat. En av er skall säga dem det för att övertyga dem. Sluta de ej fred, måste de inom en timme dö, och er skola vi jaga och hetja, tills ni gå under. Var klof, och följ mig nu! Jag för dig till hövdingarna. Tala med dem; sedan får du återvända hit.“

Mannen blickade en stund dystert ned framför sig och sade därpå: „Old Shatterhand är ej i stånd till svik. Han skall hålla ord och låta mig återvända. Jag går med honom.“

Han lade ned sina vapen och följde jägaren till sjön. Där rådde liv och rörelse, ty navajos hade verkligen anlant. De brunno av begär att på utahs hämnas sina bröders nederlag, och det hade fordrats stor övertalningsförmåga för att göra dem villiga att sluta fred.

Fångarna hade blivit befriade från sina fjättrar; de sutto under säker bevakning bredvid varandra, då Old Shatterhand anlände med hövdingen. Han slog sig ned bredvid dem och lät därpå hämta Långa Örat, som med-

delade dem katastrofens förlopp, och de måste nu äntligen inse, hur hopplös deras ställning var.

Deras rådpläging varade länge; slutligen förkunnade dock Långa Örat, att deras beslut var fattat, och att de samtyckte till fred. De röda och vita började nu broderligt blanda sig med varandra, flera tal höllos, och till sist gjorde fredspipen sin rund.

Resultatet var »evig« fred mellan alla parter, hämnd skulle ej tagas av någon; fångarna frigåvos, och alla, utahs, navajos och timbabatscher, förpliktade sig att ständigt vänskapligt behandla blekansiktarna, som ämnade bo och arbeta i bergskitteln, och bistå dem i deras företag.

Nu följde en stor jakt, som pågick ända till aftonen och inbragte rikt bytte, och som avslutades med en festmåltid.

En svår uppgift var det för de vita att nu vänskapligt behandla Stora Borgen. Det var han, som förbrutit mest; han bar skuld till allt, som skett; dock även honom blev allt tillgivet.

På den förr så öde platsen blev nu liv och rörelse; luften var fylld av glada förväntningar; alla brunno av begär att få medverka vid arbetets utförande. Dock var där ett undantag — lorden. Han hade engagerat Humpley=Bill och Gunstick=Uncle att föra honom till Frisco; men det föll alls ej dessa in att under nuvarande förhållanden hålla ord. De väntade sig vida mera av det företag, Old Firehand erbjöd dem att deltaga i. Därför ville de stanna, och lorden var nog förståndig att ej taga detta illa upp. För övrigt kunde själva arbetet ännu ej begynna. Lorden fick alltså tid att deförinnan med sina båda förare ströva omkring bland bergen och söka äventyr.

Ett slyskonligt förhållande utvecklade sig mellan Ellen och Lilla Björnen. Han uppvaktade henne träget dagarna igenom, och uteblev han någon gång, saknade hon varje stund sin kamrat.

I den närmast belägna staden, Fillmore City, beställdes nödiga maskiner och verktyg. Slutligen, efter nära en och en halv månad, kom den glada underrättelsen, att maskinerna voro färdiga att afhämtas. Man bröt upp för att göra detta, och lorden begagnade sig av tillfället att i gott sällskap nå bebodda trakter, där han lätt kunde finna andra förare.

Sedan man äntligen till sjön forslat alla nödiga tillbehör, började ingenjören utveckla sin duglighet. Vattenledningen anlades, och därefter begynte bearbetningen av kittelns botten.

De förhoppningar, man satt till företaget, blevo rikligt uppfyllda. Guldstoffet och nuggets ökades dag för dag, varje afton företogs ny vägning och taxering, och då resultatet, såsom alltid, var glatt tillfredsställande, viskade Droll förnöjt till sin kusin: „Om det fortgår på detta sätt, kan jag snart köpa min lantgård!“

Och Halte Frank svarade: „Min villa är redan färdig, åtminstone i huvudet. Det skall bli en imponerande byggnad vid Elbes sköna strand, och namnet, som jag skall giva den, blir ännu mera imponerande. Jag har talat. Howgh!“ — — —

Karl May (1842–1912): Skatten i Silversjön (1890–91). Indianbok för ungdom. Översättning av A. Berg. Andra upplagan, Stockholm 1932.

Texten i denna fil är omställd till frakturstil (typsnittet Mars-Fraktur i utförande av Gerhard Helzel) under år 2004 (förlagan har antikvastil). Antikvastil (typsnittet Englische Antiqua i utförande av Gerhard Helzel) är i frakturversionen av denna indianbok använd till återgivande av några ord och fraser på vissa främlade språk, t.ex. engelska och spanska. I frakturstilen gängse ligaturer (sammanfogade bokstäver) äro införda, t.ex. ck för ck, ch för ch, sch för sch, st för st, si för si, ss och ff för ss, ft för ft, fi för fi, ff för ff, ll för ll, sk för sk samt åtskillnad emellan det långa ſ (begynnelse-s) och det runda ſ (slut-s). Övrig anpassning till frakturstilen omfattar bl.a. införande av tecknen „ och “ såsom anföringstecken kring repliker samt » respektive « för övriga citat, där antikvaflen har de senare i bägge fallen.

Denna fil heter `<sis58.pdf>` och innehåller kapitel 5–8. Den kan hämtas ifrån `<http://generaldepoten.bravepages.com/sis/>` där även `<sis14.pdf>` finnes, vilken innehåller kapitel 1–4. Hela texten i samma utförande finnes i en enda fil `<sis.pdf>` på `<http://www.geocities.com/reseskildring/sis/>`.

Indianboken »Skatten i Silversjön« av Karl May finnes även i sin helhet i antikvastil i filen `<sis1.pdf>` eller `<sis2.pdf>`. Hänvisning till sida med länkar till dessa filer finnes på ovan angivna plats.

Läsning av texten i filerna `<sis14.pdf>` och `<sis58.pdf>` eller `<sis.pdf>` anbefalles framför läsning av texten i filen `<sis1.pdf>` eller `<sis2.pdf>`, då frakturstilen genom sin skönhet betydligt förhöjer läsoplevelsen — i synnerhet för dem, som verkligen tycka om att läsa och ej blott vilja komma åt innehållet. Den ovane kan därvid ha antikvatexten i `<sis1.pdf>` till hands såsom »stödhyul« i början.

Dels för att underlätta läsningen för den vid fraktur ovane och dels för att främja de detaljrika frakturbokstävernans tydlighet på små skärmar är brödtexten i denna fil ovanligt stor. Det kan därför ibland vara lämpligt att förminska sidorna till mindre format vid utskrift, t.ex. genom att placera två sidor vid sidan om varandra på ett liggande A4-ark.

De i denna fil använda typsnitten kunna hämtas ifrån Gerhard Helzels sida `<http://www.romana-hamburg.de/fraktur1.htm>`.

Denna fil är senast ändrad den 8.10.2006 (åttonde oktober år tvåtusensex). Äldre versioner av denna fil innehålla upptäckta fel och böra förstöras.